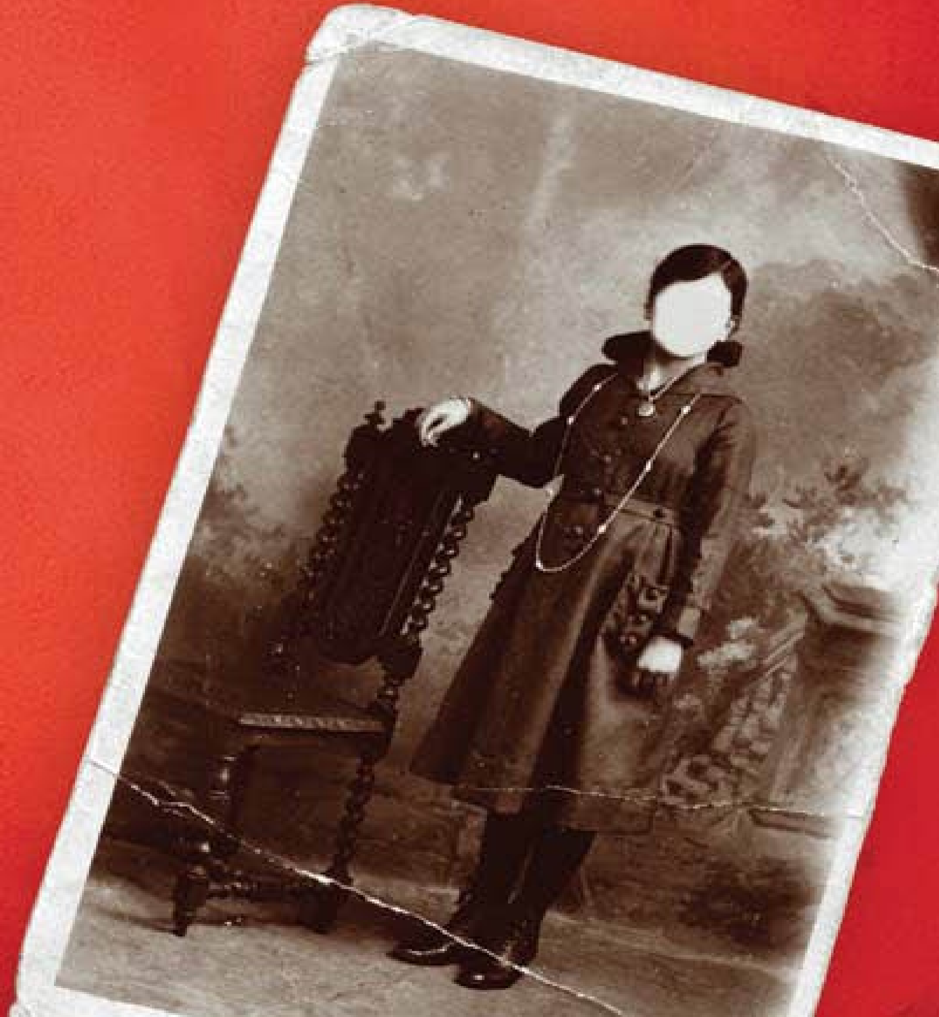
Onu çok özlüyoruz...

Duygu Asena

Kadının Adı Yok

DK DOĞAN KİTAP

KADININ ADI YOK

Yazan: Duygu Asena

Dijital yayın tarihi: Ağustos 2011 / ISBN 978-605-09-0302-7

Kapak tasarımı: Bahar Küçükçağlayan

Dijital format: Atalay Altınçekiç

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Caddesi, Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İstanbul

Telefon: (212) 373 77 00 / **Faks**: (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kadının Adı Yok

Duygu Asena

1

Güzel bir bahçemiz var, evin üç yanını kuşatıyor. İçinde meyve ağaçları, kediler, köpekler var. Evin içinden yukarıya doğru çıkan bir merdivenimiz, bir de kardeşim var. Ama o daha merdivenden aşağı kayamıyor.

Arkadaşlarımız hep bizim bahçeye geliyor. Kızları da erkekleri de çok seviyorum, aralarında hiç ayrım yapmıyorum.

Ama babam yapıyor.

Babamın yüzü kızgın bir kedi gibi, hayır hayır köpek, hatta bir eşek gibi. Ona çok kızıyorum. Babam gözlerini dikmiş camdan dışarı, bize bakıyor. O kadar kızgın ki, bakışlarından ateş saçıyor, yüzü maske gibi ve çok korkunç. Oğlanlar babamdan korkuyorlar. Kızlar korkmuyorlar çünkü babam kızlara kızgın bakmıyor.

Okula gitmiyorum ama ben artık çok büyüğüm, babamın oğlanları sevmediğini, kızları sevdiğini biliyorum, ama bunun neden böyle olduğunu bilemiyorum, çünkü babamın kendisi de oğlan.

Durumu oğlanlar da fark etmeye başladılar. Babamı gördükçe tuhaflaşıyorlar. Suç işlemedikleri halde, sanki bir kabahat yapmış gibiler. Artık kapıdan değil de, yan duvardan atlayarak bahçeye giriyorlar. Çünkü o zaman görünmüyorlar. Ama nedense onlar da sevimsizleşmeye başladılar. Babam görmediği zaman gizli gizli bir şeyler yapmak istiyorlar, örneğin babam camda olduğu halde, bizim saçlarımızı çekip, eteklerimizi kaldırıyorlar, yakamızı açıp içeri bakıyorlar. Babam görmeyince çok seviniyorlar, zafer kazanmış gibi naralar atıyorlar. Babama yakalanmadıkları sürece bize karşı çok güçlüler.

Babam korkunç suratıyla camdan bakmaya başladığından beri oğlanlarla

aramızda bir düşmanlık doğuyor. Değişen ve hiç hoş olmayan bir şeyler başladı ama ne?

İçimden babama diyorum ki, “Baba, baba, neden bakıyorsun camdan? Sen bakmadan önce, onlar bizim eteklerimizi kaldırmazlardı, terbiyesizce şeyler söylemezlerdi hiç. Baba bakma camdan, asma yüzünü, onlara düşman olma. Sen onları sevmedikçe, onlar da sana düşman oluyorlar, senden korkmayı, senden gizli bir şeyler yapabilmeyi oyun haline getirdiler. Olan bize oluyor sonra. Neden aramıza giriyorsun?”

Bir gün annem babama dedi ki:

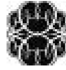
“Kızların çok üstüne düşüyorsun, bahçedeki çocukları korkutuyorsun, daha küçücük çocuk onlar.”

Babam da anneme dedi ki:

“Küçücük müçücük, çükleri yok mu onların?”

Çok şaşırdım, o dediği şeyin ne olduğunu biliyor gibiyim ama bu yüzden onlara kızacağını hiç ummazdım. Hem o şeyden babamın da var, neden onlara kızıyor hiç anlayamıyorum.

Şaşırdım kaldım ama bunu çözmeliyim, ne nedir öğrenmeliyim.

2

Hava çok sıcak, bahçede kimse yok, küçücük kardeşim yukarıda hasta yatıyor. Canım sıkılıyor, herkes onunla ilgileniyor. Neden bilmiyorum hep onu seviyorlar, bana da sen artık ablasın diyorlar. Ben abla olmak istemiyorum.

Yandaki komşunun oğlu duvara tırmanmış, "Pışşt pışşşt" diyor. "Gel", diyorum, bizden yana atlıyor. "Kaç yaşındasın sen?" diyorum; başparmağını küçük parmağının üzerine koyup, "Biiir" diyor, sonra sırayla öteki parmaklarının üzerine koyuyor, "Dööört" diyor. Hiç inanmıyorum, zaten umurumda da değil, isterse üç olsun ama bu çocuk oğlan, bu çocuk bizden farklı, bu çocuğun farkı görünmeyen bir yerde. Babam da bu farklılığı sevmiyor.

Ortalıkta kimse yok, şimdi bu farklılığı çözeceğim.

"Pantolonunu indirsene" diyorum.

"Yaaa. Önce sen donunu indir, sonra ben" diyor. Uyanık, ama belli ki o da hiçbir şey bilmiyor. Hem donumu indirirsem ne olur? Peki ama neden bize don giydiriyorlar?"

Mızıkacağımı anladı. "Eğer donunu indirirsen bu dergileri sana veririm" diyor. Güzel, renkli resimli dergiler...

"Peki önce sen göster sonra ben" diyorum. Çaresiz pantolonunu indirmek için dergileri elime tutuşturuyor, arkasını dönüyor, pantolonunu aşağı doğru çekiyor. İki minik pembe yuvarlak, ortasında bir çizgi var, şeftali gibi, bizimki de öyle. Hiç ilginç bulmuyorum, farklı da değil.

"Hadi sıra sende" derken, dergilerle eve doğru kaçıyorum. Cici kızlar asla donlarını indirmezler ama sanırım cici kızlar oğlanların popolarını da merak etmezler.

Sonunda görüyorum, komşumuz yeni doğan bebeğiyle bize geliyor, biliyorum bebek oğlan, başında dikilip duruyorum, bebeği severmiş gibi yapıyorum. Nasıl olsa bu bebeğin de altını açacaklar.

Annem komşuya, “Senin bebeği çok sevdi, kardeşiyle bile böylesine ilgilenmezdi” diyor. Ben aslında hiçbir bebeği sevmem ama daha iyi, öyle sansınlar.

Bebeğin altını açıyorlar, gözümü dikip bakıyorum. Evet bir şey var, minik bir şey. Bu muymuş?

Babam giderek tuhaflaşıyor, oğlan çocuklara kızdığı yetmiyormuş gibi şimdi bir de hayvanlara kafasını taktı. Oysa evimizin bahçesindeki havyanlar öyle sevimli ki. Hele bembeyaz bir köpek var, adını Cacık taktık, ona her gün süt veriyoruz.

Bir gün babamın iş yerinden haydut gibi adamları geldi, ellerindeki kocaman torbalara kedileri köpekleri toplayıp koydular. Arabaya attılar, götürdüler. Biz çok ağladık, çok üzüldük, anneme sorduk, “Yaramazlık yapıyorlardı, babanız da onları görmenizi istemiyordu” dedi.

Ertesi gün bir de baktık ki tüm kedilerimiz köpeklerimiz gelmişler, alt alta üst üste neşe içinde oynuyorlar. Babam onları bir gördü, babam onlara bir kızdı, bahçeye çıktığı gibi tekme tokat hepsini birbirinden ayırdı.

Öğleden sonra yine o adamlar geldiler, yine kedilerimizi köpeklerimizi kocaman çuvallara koydular, babam da yardım etti. “Sizi öyle bir yere atacağım ki hadi dönün bakalım geri” dedi. Kötü adamlardan biri beyaz köpeğimiz Cacık’ı çuvala koymaya uğraşıyordu, Cacık savaşıyordu, adamın elini bile ısırdı, adam da Cacık’ın kafasına vurdu, Cacık’ın kafasını çuvala doğru iterken onunla göz göze geldik, sanki ağlıyordu, “Ne duruyorsun bir şeyler yapsana” der gibiydi. Cacık benim kendisi gibi çocuk olduğumu anlayamadı.

O gün durmadan ağladık. Hayvanlarımızın ne gibi bir yaramazlık yaptığını hiç anlayamadık.

Kız köpekler, oğlan köpekler... Bilemiyorum.

Babam oğlanları da bir çuvala doldurup atmaz değil mi?

3

Artık bahçemizde bile eğlenemiyoruz. Artık arkadaşlarımızla rahat rahat oyun oynayamıyoruz. Babam hepimize, her şeyimize karışıyor. Anneme bile zaman zaman kızıyor. “Geç kalma” diyor, “Nereye gidiyorsun, kaçta geleceksin, kaç lira harcadın, kaça aldın” diye sorup duruyor. Annem bazen ağlıyor, sanırım babamdan korkuyor ve o bir gün bile babama “Kaçta geleceksin, nereye gidiyorsun, kaç para harcadın” diye sormuyor. Babamın çok parası var, annemin yok, bizim de yok, hepimize babam para veriyor. Sanırım parayı o verdiği için her şeye karışıyor, para çok önemli.

Babam artık bize pantolon giydirmiyor, annem de pantolon giymiyor. Babamdan korktuğumuz için anneme yalvarıyoruz, “Ne olur anneciğim, ne olur babama söyle pantolonlarımızı giyelim” diyoruz. Annem de babama soruyor, “Bu kadar karışma onlara, bırak, küçücük çocuklar ne olur giyseler” diyor. Babam da anneme diyor ki:

“Ne çocuğu hanım, geçen gün bakkaldan dönüyorlardı, arkalarından iki adam, ‘Uff, yavrulara bak’ diye bağırdı. Gözümle gördüm. Adamlar arabada olmasa parçalayacaktım. Pantolon mantolon yok, sen de üsteleme.”

Adam bize yavrular dedi diye neden pantolon giyemiyoruz bilmiyorum. Annem de bize yavrularım diyor, ama babam hiç demez, bizi kucağına bile almaz.

Babam artık oğlanların bahçeye girmelerini hiç istemiyor, ama babam akşam yemek yerken onlar gizli gizli giriyorlar, çok heyecanlı oluyor.

Bir akşam oğlanlardan biri, “Biz sizi şey yapacağız diye baban bizi içeriye almıyor” dedi, ötekiler de kıkır kıkır güldüler, gülüşlerini hiç sevmedim. Bize ne yapabilirler ki?

“Siz bizi şey yaparsanız, biz de sizi yaparız, biz sizden kalabalığız” dedim.

Babam yemekten kalkana kadar çabuk çabuk saklambaç oynuyoruz. Ben hep Mehmet’le saklanmak istiyorum. Minik bir çam ağacı var, onun arkasına gizleniyoruz. Birbirimize sokuluyoruz, çok hoşuma gidiyor.

Ama birdenbire babam cama çıkıyor, adımı sesleniyor. Bizi içeri çağırıyor, onları kovuyor. Suçlu suçlu gidiyorlar, çok utanıyorum.

Bağırıp duruyor babam, “Bu son” diyor, “bir daha o herifleri bahçede görmeyeceğim.”

Ama neden baba, neden neden?

Neyse kızlara yasak yok.

4

“Anne, benim memem olmayacak mı?”

“Olacak evladım, artık büyüdün, yakında senin de memen olacak.”

“Neden benim de memem olacak? Memeler ne işe yarıyor?”

“Çocuğun olunca sütü memenden içecek, büyüyecek.”

“Neden babaların memesinden süt içilmiyor?”

“Çünkü bu iş annelerin görevi.”

“Neden babaların görevi değil? Onların görevi nedir?”

“Onların görevi çocuklarını... en iyi biçimde yetiştirmek. Onlar para kazanırlar, eve getirirler, çocuklarını en iyi biçimde giydirir, okutur, büyütürler.”

“Memeleri yok diye mi bunları yaparlar?”

“Yok canım. Onların görevi çalışıp, para kazanmak.”

“Siz niye çalışıp para kazanmıyorsunuz? Memeniz var diye mi? Süt veriyorsunuz diye mi?”

“Olur mu kızım. Biz de istesek çalışırız ama vakit yok ki; o zaman sizi kim büyütecek?”

“Ben memem çıksın istemiyorum. Para kazanmak istiyorum. Param olunca her istediğimi yapabilirim. Ama Berrin, kocaman memeleri olsun istiyor. Bebekleri olsun, bir evi olsun, onları büyütsün istiyor. Ben istemiyorum. Memeli kadınlar ağlıyorlar, şişman oluyorlar. Kocaları da çirkin ve asık suratlı.”

“Sen ne kadar karamsar bir çocuk oldun böyle. Böyle şeyler düşünme, daha çok ufaksın. Bak Berrin içeride ne güzel bebeklerinle oynuyor. Git onun yanına, sen de oyna.”

“Peki anne bebekler nasıl oluyor? Niçin bunu anlatmıyorsun?”

“Anlattım ya evladım. İki kişi evlenince bebek oluyor.”

“Hiç de değil. Ali dedi ki, ‘Erkekler kadınların içine işiyormuş, sonra bebek oluyormuş.’ Anne bu doğru mu? Niçin içimize işiyorlar?”

“Hay Allahım, kızacağım şimdi. Yok böyle bir şey. Kesinlikle yok. Hadi git oyna. Niçin sen de Berrin gibi cici bir kız olmuyorsun? Biraz daha sabreeeet, memelerin büyüsüün, cici kız oool, bebeklerinle oynaaa.”

“Anne anne, mememin ucu acıyor. Hem de sertleşti.”

“Ne bağırıyorsun kızım, ne ağlıyorsun? Bakiim. Ah! Benim güzel kızım büyümüüş, memecikleri patlamış. Aman da aman, artık genç kız oluyorsun.”

“Anne, çok acıyor, utanıyorum, genç kız olmak istemiyorum; oğlan çocukları bakıyorlar, acayip sözler söylüyorlar. Komşu teyzeler, ‘Bakiim, büyümüş mü’ diye hep oramı tutuyorlar. Canım acıyor, genç kız olmak istemiyorum.”

“Kızım, ne acayip çocuksun sen, bak Berrin’e, o hiç ağlıyor mu, büyüsün diye hep ucundan çekiştiriyor. Kambur durma bakiim!”

“Anne, Berrin’e annesi demiş ki,; ‘Üzerine ne koyarsan, memen o büyüklükte olur.’ O da hamam tasını koymuş büyük olsun diye. Ben de koyayım mı?”

“Koy, ne kadar büyüklükte olsun istiyorsan, o boy bir şeyi memeciklerinin üzerine koy.”

“Yoğurt kâsesini koyayım mı anne?”

“Koy yavrum koy, ağlama da ne koyarsan koy... Kambur durma!...”

“Kızım ben sana 10 yumurta al demiştim, kesekâğıdında iki yumurta var, gerisi nerede?”

“Anne, anneciğim, ben on tane aldım.”

“Ne oldu, ne bu halin, yüzün gözün ter içinde, kıpkırmızı olmuşsun?”

“Anne, bakkaldan dönerken, kahvenin önünden geçerken, adamlar çok fena baktılar. Şimdiye kadar hiç böyle olmamıştı. Gözlerini diktiler. Bir şeyler söylediler. Ah! Ah! diye bağırdılar. Korktum. Koşarken yumurtalar düşmüş.”

“Allah, kahretsin! Allah belalarını versin! Küçücük çocuğa laf atıyorlar. Bir daha sizi hiçbir yere yollamam. Baban duymasın.”

5

İlkokula başladığım gün bizim mahalledeki Mustafa'yla aynı sınıfa düşüyoruz. Çok seviniyorum, çünkü kimseyi tanımıyorum. Üstelik korkuyorum ama korktuğumu hiç belli etmiyorum. İçimden ağlamak geliyor, ağlamıyorum. Ağlamak kötü bir şey. Arkadaşlarımın babaları oğullarına sürekli "Erkekler ağlamaz" diyorlar; bunu dediklerine göre ağlamak doğru değil. Peki ama ağlamak iyi bir şey değilse neden kızlara yasak değil? Acaba kızların kötü şey yapmaları doğru da erkeklerinki mi değil? Ya da kızlar için ayrı erkekler için ayrı kötü şeyler mi var? Ama bu olamaz, kötü kötüdür, bazıları için iyi olan, bazıları için kötü olabilir mi?

Mustafa'yla sınıfta yan yana oturuyoruz. Mustafa kedilerin üstüne işiyor, kuyruklarına teneke bağlıyor ama olsun, onu seviyorum.

İkinci gün okula içim rahat gidiyorum, Mustafa'nın olması beni sevindiriyor. Sıramı buluyorum, Mustafa'yı arıyorum, gitmiş arka sıraya oturmuş. "Gel, gelsene" diyorum. Öğretmen yanıma geliyor, "Sen artık Mustafa'yla değil, Sibel'le oturacaksın" diyor. Kendimi tutamıyorum, öğretmenden korkmama karşın, "Neden, neden o benim arkadaşımdı" diye bağırıyorum. Ağlamak istemiyorum ama hıçkırarak ağlamaya başlıyorum. Haykırıyorum, hem zaten kızların ağlaması yasak değil ki. Kızlar özgür.

Öğretmen beni dışarı çıkarıyor: "Yavrucuğum neden bu kadar üzülüyorsun, Mustafa yine senin arkadaşın, ama yanında Sibel oturacak, çünkü baban böyle istedi" diyor.

Donup kalıyorum, gözlerimden akan yaşlar da o anda duruveriyor sanki. Önce içim titriyor, sonra dışım... tir tir titriyorum.

"Peki ben artık Mustafa'yla oturmayacağım."

6

Artık iyice farkındayım. Babam bizi erkeklere karşı korumak istiyor. Çünkü bu erkekler kötü yaratıklar. Artık bu gerçeğe ben de iyice inanmaya başladım. Çünkü geçen gün Ali, Berrin'in bluzundan içeri elini soktu. Berrin ciyak ciyak bağırdı. Oysa hepimizin memeleri birbirinin aynı. Ama ileride bizimki büyüyecek. Onlar bizim eteklerimizi kaldırıyorlar, mememizi görmek istiyorlar, çimdikliyorlar. Biz onlara hiç böyle bir şey yapmıyoruz. Bazen bilek güreşi yapıyoruz ya da kumlarda güreşiyoruz. Bizi hemen yeniveriyorlar. Onlar gerçekten bizden güçlü galiba. Ama biz de istemediğimiz şeyleri onlara yaptırmamalıyız. O zaman biz de güçlü olmalıyız. Geçen gün Mehmet bir gazoz kapağını tek eliyle büktü. "Ben de yaparım," dedim. Yapamadım. Ama hissediyorum... Ben de güçlü olmalıyım. Son günlerde kafamdaki tek konu bu.

Sonunda buldum. Bahçede toprağı kazıp, oynarken, nasıl güçlü olacağımı buldum. İnsanlar ve oğlanlar öyle çok şeyden korkuyorlar ki.

Sabah erken kalktım. Bahçeye çıktım. Ağaçların dibini kazmaya başladım. Biraz kazınca, o korkulan şeyler ortaya çıkmaya başladı. Çok iğrenç şeyler, içim ezildi. Tombul tombul, kıvıl kıvıl solucanlar. Onlara dokunmalıyım. Onlara dokunarak müthiş bir güç kazanacağımı biliyorum. Bunu başarabilirsem oğlanlar artık bizi mıncıklayamayacaklar.

Bir tanesine yavaşça işaret parmağımı uzattım, dokundum. Yumuşacık, iğrenç. Hemen elimi çektim. Ama bu işi başarmalıyım. Bu kez iki parmağımı uzattım, dokundum. Biraz daha uzun tuttum. Kalbim yerinden fırlayacak gibi. Yapmakta olduğum şeyin dehşetine ben bile inanamıyorum. Ama zorunluyum.

İğrenç şeyler, ama sanırım tehlikeli değiller. Isırmıyorlar, ısırmaya kalkışmıyorlar bile. Zaten ağızları da yok. Öteki elimi de uzatıyorum. Şimdi iki elimin işaret parmağı, birer solucanın üzerinde duruyor. Aradan ne kadar

zaman geçiyor, ne kadar acı çekiyorum, bilemiyorum. İşte: solucanın biri işaret ve başparmaklarımın arasında havada kıvrılıp bükülüyor. Ötekini de alıyorum. iki elimde iki solucan, uzun süre böyle kalıyorum. Yüzüm kıpkırmızı, ter içindeyim. Sanki bayılacağım.

Sonra birini avucuma koydum. Sonra ikinciyi, sonra üçüncüyü. Öteki elimle de onları sevmeye başladım. Iyyy. Ne şeker şeyler, sevmek isteyince sevebiliyor insan galiba. Solucanları ağacın dibine koydum, odama gittim, uykuya daldım. Düşümde dev gibi solucaların arasında kaldım, çok korktum.

Öğleden sonra arkadaşlar geldiler. Daha babamın işten gelmesine çok var. Oğlanlar itişip kakışmaya başladılar. Ali'nin dediğine göre Coşkun Berrin'e âşıkmış. Bu da nereden çıktı şimdi? Kendi aralarında fısıldaşıp kıkır kırır gülüyorlar. Artık onlarla doğru dürüst oynayamıyoruz.

Diyorum ya, bu çocuklar çok değişti. Terbiyesiz terbiyesiz sözler öğrenmişler, onları söylüyorlar. Bize "Tren de" diyorlar, biz "Tren" deyince, "Öpsün seni Zeki Müren" deyip gülüşüyorlar. "Şişe," deyince, "Git duvara işe" diye bağırıyorlar. Hele bir tanesi var çok çirkin: "Mısır" deyince, "Gel kıçımı ısır" diye avaz avaz bağırıyorlar.

Şimdi görürsünüz siz. Yeryüzünde güçlü olan bir siz mi varsınız?

İşte fırsat. Bir tanesi, "Mısır de" dedi. "Peki" dedim. Neredesiniz benim cici solucanlarım? Yavaşça eğildim, solucanlarımı aldım. Hepsinin gözleri faltaşı gibi oldu. Vahşice sırıtarak bir süre elimde tuttum. Ve hızla yüzüne fırlattım. Bir tanesi omuzunda kaldı. Nasıl çığlık attı, nasıl korktu, bağıra bağıra kaçtı. Ötekiler de öyle bir şaşırdı ki.

Artık bana karşı daha saygılı daha düşünceli olacaklarından kuşkum yok. Bundan sonra böyle: göze göz dişe diş.

Bunu keşfettiğim iyi oldu. Kızların da güçlü olmaları gerek. Ve ben artık çok güçlüyüm. İçimizde benden başka kimse solucanları avuçlayacak kadar güçlü değil. Olamayacak da.

7

Geceleri yine gizli gizli çıkıp saklambaç oynuyoruz. Babam sofrada o kadar uzun zaman kalıyor ki, o yemekten kalkana kadar biz kurtlarımızı döküyoruz.

Saklambaç oynarken, hiç ebe olmak istemiyorum. Hep saklanmak istiyorum. Ama tek başıma da saklanmak zevkli değil...

Ben Mehmet'le saklanmak istiyorum. Onunla küçük çam ağacının arkasına saklanıyoruz. Birbirimize sokuluyoruz. İçim bir hop ediyor.

Bir keresinde kömürlüğe girdik, kapısını da kapadık. "Burası çok karanlık," dedim, "korkuyorum". Oysa korkulacak hiçbir şey yoktu. Kömürlerden korkulur mu? Mehmet daha küçük, ama çok güçlü. Elini omzuma attı, sıkıca tuttu. Sanki o anda kalbim yere düştü. Başımı omuzuna koyup orada, öylece kalmak istedim. Dışarıdan çocukların sesi de gelmiyordu. Ama başımı omuzuna koyamadım. Kömürlüğün penceresinden dışarı bakıyor gibi yaptım, aklım saklambaçtaymış gibi davrandım. O zaman Mehmet, "Bizi bulamayacaklar galiba, çıkalım" dedi. Oysa ben yıllarca orada öylece kalabilirdim. "Tamam, çıkalım," dedim. Çıktık. Mehmet neşeyle koştu, sobe yaptı. Ben gidip sobelemeye tenezzül bile etmedim. Kırılmıştım. Mehmet'in suratına da hiç bakmadım. "Ben içeri gidiyorum" dedim, eve girdim. Hepsi çok şaşırdı.

Ertesi gün evde çok sıkıldım. Hep köşedeki beyaz eve bakıp durdum. Akşamüstü ilk gelen Berrin oldu. Ali, Yusuf hepsi geldiler. Ben hep sıkıldım durdum. Mehmet'in nerede olduğunu hiçbirine soramadım. Acaba neredeydi Mehmet?

İki saat saat sonra Mehmet geldi. Ah, kalbim yerinden fırlayıverecekmiş gibi oldu, yüzüm de öyle bir kızardı. Hemen başımı önüme eğdim. Yüzümün kızarıklığı geçene kadar, öylece kaldım.

Ben bir tuhaf oldum.

Mehmetler Erdek’e gidiyorlar, bir ay orada kalacaklar.

Gece babam yine bizi bağıra bağıra içeri çağırdı. Bu kez çok utandım, çok. Böyle bağırmaya hakkı yok. Kapıyı güm diye vurup içeri girdim. Hemen yukarı yatmaya çıktım. Üst katın penceresinden yarı belime kadar sarktım. Mehmet de bahçe duvarının demirlerine çıktı. İyice eğildim ama eline yetişemedim. O an, beni hatırlaması için ona bir şey vermeyi istedim. Annemin küpesinden düşen inciyi aldım. Yine sarkarak ona attım. “Bana güle güle demeyecek misin?” dedi. Ona güle güle demeyi çok istedim. Eline dokunabilmeyi çok istedim. Yetişemiyordum ki. Aşağı inmeli ve ona güle güle demeliydim. Ama babam salonda oturuyordu ve kapı da açıktı. Kapının önünde çömeldim, bekledim, bekledim. Bir ara, babam bakmazken çömelerek kapının önünden geçtim. O an, Mehmet için her türlü özveride bulunabileceğimi hissettim, kapıyı açtım. “İyi ki babamın kulakları iyi işitmiyor,” diye düşündüm, Mehmet duvardan sarktı, parmaklarımın ucunda yükseldim, dudaklarım yanağına değdi. “Güle güle,” dedim. Kapıyı güm diye vurup, paldır küldür merdivenleri çıktım.

Babam, “Neler oluyor?” diye bağırdı, hiç aldırmadım. O gece hiç uyuyamadım, hiç.

8

Mehmetler tatile gittiler. Vedalaştığımız gecenin sabahı erkenden uyandım; Mehmet'i giderken görebilirim diye saatlerce camdan baktım, göremedim. Demek çok erken çıkmışlar. Boşuboşuna uykusuz kaldım ama, olsun. Mehmet'i öyle... öyle. Öyle şeker çocuk ki!

Annem, sabahın köründe beni camdan bakarken gördü. "Ne işin var burada?" diye sordu. "Hiiç, uykum kaçtı," dedim. Ne olur ona anlatabilseydim, Mehmet'i ne kadar... ne kadar... O sırada babamın yukarıdan sesi geldi, "Sütüüüm!" Annem, "Ah, uyanmış," dedi. Yellim yepelek mutfağa, babamın her sabah yatakta içtiği sütünü ısıtmaya gitti. Babam işe geç gider, annem her sabah erkenden kalkıp önce onun sütünü ısıtıp yatağına götürür, sonra iki dakika pişmesi gereken yumurtalarını hazırlar, onu zamanında aşağıya çağırır, daha sonra da bizim üstüne tereyağı ve vişne reçeli sürülmüş kızarmış ekmek dilimlerimizi hazırlar. Ve bütün bunlar için babam ona istediği parayı vermez.

Ona Mehmet'i anlatabilmeyi çok isterdim. Ama kızgın bakıyor, hoşlanmıyor konuşmaktan.

Akşamüstü bizim bahçede toplandık yine, ben çok üzgünüm. Herhalde Mehmet yok diye. Oysa beş gün oldu tam Mehmet gideli... Söylemeye utanıyorum ben... Onu... o kadar çok...

Alilere misafir bir çocuk gelmiş, adı Altan. Babam gelmeden Ali onu bizim bahçeye getirdi. Biraz sıkılgan galiba, Mehmet gibi neşeli değil. Bizim çocukların yaptıkları şakalara da yüzü kızarıyor. Hiç sevmem böyle tipleri. Ukala şey! Zaten Mehmet de yok, o olmayınca oyunların da tadı yok. Madem Altan konuşmuyor, ben de konuşmam, kendi bilir. Alilerle misket oynuyor

da, bizden yana bakmıyor. Sanki biz misket oynamayı bilmiyor muyuz? Misket oynarken baktım, burnu çok güzel, minnacık, üstelik oyunları da hep kazandı. Kazandığı misketleri cebine doldurdu gitti. Giderse gitsin, sersem!

Bu akşam yine Ali, Yusuf ve Altan geldiler. Altan bana “Merhaba” dedi. Yanıma oturdu. Merdivenin taşına tebeşirle bir kare çizdi. “Dama bilir misin?” dedi. “Bilmem” dedim. “Ben sana öğreteyim” dedi. Taşları köşelere koydu. Güzel oyun. O da çok iyi biliyor. Ne kadar akıllı çocuk. Tam damayı öğreniyordum ki babam bahçeden içeri girmez mi? Onun geliş gidiş saatleri hiç belli olmaz. Kaşlarını bir çattı, Altan da kalkmış babama “Merhaba efendim” diyor. Allah kahretsin, babamın huyunu nereden bilecek, babam gözünün üstüne bir patlatıverse şimdi. Kalbim fırlayacakmış gibi çarptı. Neyse, babam sadece pis pis bakıp içeri girdi. Bu bakışın anlamı, “Hepiniz defolun, siz de içeri girin”dir. Çocuklar gittiler. Biz de içeri girdik. Altan’ın gittiğine ve babamın o çirkin suratını gördüğüne çok üzüldüm ve utandım. Tam da damayı öğreniyordum...

Altan’la çok iyi arkadaş olduk, hiç de öyle ukala ve nemrut bir şey değilmiş. Akıllı çocuk, hepsinden daha bilgili, onlar gibi sulu değil, onun için önce ukala gibi görünüyor. Akşamları yine saklanbaç oynuyoruz. Ben hep onunla saklanıyorum, üstelik o beni kömürlükte bırakıp gitmiyor. “Korkuyor musun” diyor. “Üşüdün mü” diye soruyor. “Baban kızmasın sakın” diyor... Ne tatlı, ne tatlı şey....

Mehmetler döndüler... Mehmet arabadan iner inmez, koşa koşa bize geldi... “Bak” dedi... annemin incisi avucunda, saklamış, kaybetmemiş. Aman ne iyi. “Sen onu bana ver şimdi” dedim. “Annem fellik fellik onu arıyor.” “Bunu mu, bu annenin miydi?” Yok kimin olacaktı, sersem şey. Fırladım elinden kaptım. “Annemin tabiî” dedim, “kimin olacaktı ya? Hadi sen git şimdi, babam kızar, biliyorsun...” Aslında babam evde yok ama, biraz sonra Altan gelecek, dama oynayacağız. Babam gelmeden Altan’la bir saat birlikte

olabilsem... Amaan, Mehmet de güneşte yanmış çingeneye dönmüş...

Ertesi gün Mehmet'i yine beğendim... Özlemişim meğerse onu, düşünmeye vakit bulamamıştım ki... Oyunlarımıza neşe katıyor.

Bugün cumartesi, bir tek Allah'ın kulu evimize gelmez. Babam bütün gün evdedir. Oysa Mehmet yeni döndü. Altan da bir süre sonra gidecek. Bu iki arkadaşımı da görmek istiyorum... Arkadaş mı? Evet arkadaş, ama neden onlara Ali ile Yusuf'a duyduğum gibi duygular duymuyorum?

Neyse babam arabayla dışarı çıktı, giderken de gözlerini devirip, "Hemen döneceğim ha" dedi... Hep böyle der, ya gerçekten hemen döner ya akşama kadar gelmez; dönerse yanarız biz. Bizi bahçede oğlanlarla yakalar ve onları küfür kıyamet sokağa atar, bizi de içeri tıkar. Bu bir kumardır ve kumarlar da çok heyecalıdır. Kardeşim genellikle çıkmak istemez ama ben hep çıkarım, belki erken dönmez, niye geçireceğim zevkli dakikalardan yoksun kalayım, değil mi?

Bu oğlanlar da bizim evi mi gözlüyorlar ne... Babam gittikten on dakika sonra Altan geldi, bir süre sonra da Mehmet... Mehmet kedisinin kulaklarına kurdele takmış, hem de yapıştırmış... Ne âlem, ne şeker çocuk. Altan kediye acıdı. "Yazık, canı yanıyordur, sökelim şu kurdelaları" dedi. O da ne iyi çocuk... Bana sordular, hangisinin tarafını tutacağımı şaşırdım, Altan haklı ama, kedi de o kurdelalarla öyle şeker duruyor ki... Ne diyeceğimi bilemedim. İkisini de çok seviyorum. İkisini de darıltmak istemiyorum. İkisi de hep benimle olsun, en çok beni sevsinler istiyorum.

Bunları Berrin'e anlattım, çok utandı, "Sen ikisine de âşık olmuşsun, çok ayıp etmişsin, olmaz böyle şey" dedi.

"Ama oldu işte" dedim. Bende şaştım.

9

Babam aylarca güvenilir bir kız okulu aradı ve ünlü Rabianım'ın okulunu buldu. Okula gidip müdürle konuştu ve beni okula yazdırdı. Başlarken de, müdiranıma gerekenleri söylediğini, kötü şeyler yaparsam okuldan atacaklarını bildirdi... Ama bu kötü şeylerin ne olduğunu anlatmadı. Bildiğimi varsayıyor.

Okulda saçları uzatmak yasak, kulaklarımızı biraz geçen saçlarımızı örmek zorundayız. Hepimiz sıçan gibiyiz. Üniformalar ve şapkalar giyiyoruz. Her pazartesi sabahı müdiranım bizzat geliyor, tırnak, saç, göz, yüz muayanesi yapıyor. Bir keresinde benim tırnaklarımı eliyle kazıdı kazıdı, "Cila mı sürdün" dedi. "Hayır efendim, bu kendi pembeliği" dedim.... İnanmamış gibi yüzüme baktı. "Hımm, haftaya görüşürüz" dedi.

Bu kadın benden hiç hoşlanmıyor.

Sabah okula giderken Yusuf'a rastladım, konuşa konuşa okula kadar yürüdük, onun okulu da bizimkinden biraz ileride... Yolda biyoloji öğretmenini gördük. "Günaydın efendim" dedim, hiç yanıt vermedi...

Okul gittiğimde müdiranım beni çağırdı, "Yaptığından utanmıyor musun?" diye sordu. "Hangi yaptığımdan" dedim. "Efendim diyeceksin, efendim!" diye bağırdı... Demiyeceğim işte, sustum. "Yolda seni bir oğlanla görmüşler... Babanı çağırttım, böyle bir şey bir kez daha olursa, seni okuldan atarım!" dedi...

"Zor çıkartırsın, burası paralı okul, daha sonra kardeşimin geleceğini biliyorsun" dedim, içimden.

Gerçekten babamı çağırtmış, babam evde o kadar kızdı, o kadar kızdı ki, bütün mahalle çın çın çınladı, bir kez daha rezil oldum arkadaşlarıma... Bir

kez daha... Bir kez daha...

Ve babam bir minibüs tuttu okula gidip gelmem için. Okulun camları da beyaza boyandı, yoldan geçen Fransız Liseli oğlanları görmeyelim diye... Oysa çıkış saatlerimiz aynı ve onlar hep okulun kapısında kümeleşiyorlar. Ben her akşam bir tanesini görüyorum, çok hoşuma gidiyor. Ne kadar yakışıklı Tanrım...

Ve onu cumartesi akşamları sinemada da görüyorum. Her cumartesi babam bizi sinemaya götürüyor. Daha önceden locada yer ayırtıyor. Locasız sinemalara asla gitmiyoruz. Annemi ve bizi insanların arasında oturtamayacağını söylüyor. “Veririm paramı, keyfime bakarım” diyor. Annem, kardeşim, ben, komşumuz Gülriz Abla, her cumartesi gidiyoruz... Ve o da geliyor... O kadar uzun bakışıyoruz ki...

Halam artık çok yaşlanmıştı, hastaydı. Günlerden cumartesi, babama bir telefon geldi, halam çok kötüymüş, çağırdılar. Bizde sinemaya bilet almıştık. Babam gitti, gelmek bilmiyor, sonra telefonla annemi çağırttı, akşam oldu, ikisi de ortada yoklar. Meraktan çatlayacağız. Neden gelmiyorlar, iki saat sonra film başlayacak, daha yemek bile yenmedi.

Halama telefon etmeye karar veriyoruz. Kardeşim, “Babam kızar” diyor ama ben ediyorum. Annem çıkıyor telefona. “Aferin benim hayırlı kızım” diyor.”Ama üzülme, o çok yaşlıydı, öldü, siz bizi beklemeyin, bir şeyler yiyin ve sakın kendinizi üzmeyin, hayat böyledir işte.”

Allah kahretsin. Bu gece sinemeya gitmemiz mümkün değil.

10

Okuldan döndük. Annem çok ciddi bir yüzle beni yanına çağırdı. “Gel sana bir şey söyleyeceğim” dedi. Biraz korktum, yüzü çok ciddiydi çünkü. Kardeşimle yanına gittik. Ona sen bahçeye çık dedi. Üff... İyice korktum. Kafam makine gibi çalışmaya başladı. Son günlerde ne yaptım, ne suçlar işledim. Hepsi aklımdan geçiyor. Öğretmenin arkasına kâğıt takmıştık. Ali’ye “Gel kıçımı ısır” demiştim. Bir günde iki dondurma yemiştim.

Annem biraz daha yumuşak, “Gel karşıma otur” dedi. Konuşmaya başladı. “Kızım, kadınların bir durumu vardır biliyor musun? Her ay olurlar. Belirli bir gün alt taraflarından kan akar. Üç-dört gün sürer.” Kan mı, kan mı? Ne kanı, ne kanı anne, ne kanı. Nereden akar, ne kanı, neden kanar...

“Yavrum,bunun adı kadınlıktır. Biliyorsun kadınların çocuğu olur, çocuğun olması için bu kanın akması gerekir.”

Anne benim şimdi çocuğum mu olacak, ne zaman kan akacak,kan akınca çocuğum mu olacak?

“Hayır kızım, heyecanlanma, dur dinle. Senin yaşlarında kan akmaya başlar ama, kan aktı diye çocuk olmaz. Kadının vücudunda yumurta üretilir. Bu yumurtalar çocuk olmadığı için dışarı atılır. Atılırken de kan akar.”

Anne, anneciğim ne kanı, ben çocuğum olsun istemiyorum. Benim altımdan yumurtalar mı çıkacak, ne olacak anne, ne olacak?

“Kızım ne bağırıyorsun, ne ağlıyorsun, dur dinle. Yumurta filan çıkmayacak, çocuğun olmayacak. İleride çocuğun olması için bir olay bu. Hay Allah, daha anlatmamalı mıydım acaba? Ama göğüslerin patladı, yaşın büyüdü. Birdenbire kan görsen daha mı iyi olurdu? Şimdi bak, ben de oluyorum. Her ay azıcık kan geliyor. Çocuğum mu oluyor?”

Her ay kanıyor musun? Ne zaman, ben hiç görmüyorum ama?

“Kimse göremez. Kilotunun içine pamuk koyarsın, kanlandıkça değiştirirsin, kimse görmez.”

Erkekler de baba oluyor, onların da altlarından kan geliyor mu?

“Hayır gelmiyor, çünkü onların karnında yumurta oluşmuyor. Ama kızım onlar da bebeklikten çıkınca sünnet oluyorlar ya. Geçen yıl Mustafa’nın kardeşinin sünnetine gitmiştik ya.”

Bu iyi işte. Anne ben kanayınca, bana da öyle hediyeler falan gelecek mi?

“... Gelmeyecek kızım. Çünkü bunu kimseye söylemeyeceğiz. Gizli gizli olacaksın, kimseye hissettirmeden bitireceksin.”

Neden onlar büyüdüler diye düğün yapıyorlar, hediyeler alıyorlar, biz büyüyünce neden kimse bilmiyor, hediye getirmiyor?

“Öff... Yeter artık yahu. Ayıp canım. Artık âdet gördük diye de hediye mi gelirmiş. Senin alt tarafından kime ne?”

Sünnette ne oluyor peki, pipi alt tarafta değil mi? Pipileri kesiliyor diye bize ne? Anne, ben âdet filan olmayacağım. Olursam da büyüdüğümü herkese ilan edeceğim. Bütün arkadaşlarımı çağırıp pasta yiyeceğim. Hediyeler alacağım. Yetti artık be, yetti artık. Ayıpsa neden kanıyoruz. Kanamak kadın olmaksa neden ayıp? Pipimiz yok diye mi bütün bunlar? Bir pipimiz olsaydı biz de mi tören yapacaktık? Neden onlarınki ayıp değil de, bizim kanamamız ayıp? Yetti artık anne yetti artık. Eğer olursam, göreceksin bak âdet olduuum diye herkese bağıracağım.

“Yeter kızım sus, bağırma, ayıp ayıp....”

Ve sonunda oldu.

Okuldan geldik, bahçede oynuyoruz, yere çömelmişim, toprağın üzerine şekiller çiziyorum, hiçbir şeyim yok ama hasta gibiyim. İçim buruluyor, kazınıyor, sanki içimden dışarı bir şeyler taşıyor. Çömelmişim,birden başımı dizlerimin arasına sokup, külotuma bakıyorum, kıpkırmızı, yüreğim ağzıma geliyor, telaşla çevreme bakıyorum, hayır kimse görmedi. Elimi arkadan

eteğime bastırıyorum, “Annee, annee” diye avaz avaz bağırarak içeri kaçıyorum. Annem hiç heyecanlanmıyor, gülüyor, yüzüme hafifçe bir tokat atıyor. Eskiden kızlar kanayacaklarını bilmezlermiş, bilmedikleri için de olunca çok korkarlarmış, anneleri şok geçirmesinler diye yüzlerine tokat atarlarmış, bir gelenekmiş bu. “Artık kocaman bir kız oldun” diyor. Aklıma gelen ilk şey, bundan böyle bir çocuğumun olabileceği, ne komik.

O gün hiç bahçeye çıkmıyorum, arkadaşlarım çağırıyor yine çıkmıyorum.

Kardeşim gizli bir şeyler döndüğünden emin kuşkuyla bakıyor, soramıyor.

Okulda arkadaşlarıma anlatıyorum, Gül’ün çok hoşuna gidiyor. “Sen artık kadın oldun” diyor. Serpil, arka arkaya yedi kez olunca çocuğumun olacağını iddia ediyor. Fügen onun bilgisizliğiyle alay ediyor. Günseli kendisinin uzun süredir olduğunu ama çok utandığını, kimselere söylemediğini kendi kendinden tiksindiğini, kustuğunu itiraf ediyor. Gül de babasının, işteki kadın arkadaşlarıyla alay ederek “Bugün yine çok sinirliydi, aybaşısı tuttu herhalde” diye söz ettiğini anlatıyor, “Babam diyor ki” diyor, “Kadınlar kanadığı için ve çocuk doğurdukları için işlerinde başarılı olamazlar.”

İşe girdiğim zaman, kanayan bir kadın olduğumu saklamalıyım.

Akşam halam geliyor, herkesin içinde “Aman da aman benim kızım büyümüş de aybaşı bile olmuş” diyor. Gülerek bana bakıyorlar, ne yapacağmı şaşırıyorum, yüzüm kızarıyor, kızardıkça kızarıyor, yukarıya kaçıyorum, odamın kapısını kapatıp ağlamaya başlıyorum. Annem geliyor, “Hani hiç utanmayacaktın, hani erkeklerin sünneti gibi düğün bayram yapacaktın?” diyor.

11

İlk teneffüste kızlar toplanmış bir şeyler konuşuyorlar çok gizli bir şey olduğu kesin, hemen aralarına koşuyorum. Birden susarak,kim geldi diye bakıyorlar, ben olduğumu anlayınca açılıp aralarına alıyorlar. Fügen anlatıyor, içimizdeki en büyük kız o, iki yıl sınıfta kalmış, yine de hiç ders çalışmıyor.

“Ondan sonra, kalktım üstümü başımı temizledim, ıslanmıştı her yanım. Atıf da çok üzülmüştü, beni avutmaya çalışıyordu, ‘Ne yapayım o kadar hoşsun ki dayanamadım’ diyordu.”

“Ne olmuş, ne olmuş, baştan anlatsana, üstüne başına ne olmuş?” diyorum heyecanla, çok garip bir şeyler olduğu kesin. Kıkırdıyorlar; biri, “Hafta sonunda Atıf’la sevişmiş, onu anlatıyor” diyor.

“Üstün mü ıslandı sevişince” diyorum.

“Yahu işte bir şeyler oluyor ya, biz bir şey yapmadık tabiî ama, yine de o benim etekliğimi çıkarttı.”

“Peki ama üstüne ne oluyor” diye üsteliyorum yine, pek bir şey anlayabilmiş değilim çünkü.

“Bir de uyanık geçinirsin, ne sersem şeysin be, adamların şeyi gelmiyor mu, üstüne gelince de batıyorsun işte.”

Artık bilgili olduğumu kanıtlamalıyım, “Evet bu çok kötü, bunun sonunda çocuk olur” diyorum.

“Olamaz canım çünkü hiçbir şey yapmadık, yani ben bakireyim.”

“Evlenecek misiniz peki” diye soruyoruz. Hepimiz Fügen’in yüzüne merakla bakıyoruz, sanki Fügen değişmiş gibi geliyor bize ama pek bir

değişiklik de yok.

“Herhalde evleneceğiz, tabiî” diyor.

Günseli nedense oldukça endişeli. “Bana bak bunları kimseye anlatma sakın, sonra senin için orospu derler” diyor.

“Kızım orospu yatıp kalktıktan sonra erkeklerden para alana derler, biz para alıyor muyuz?”

“Bilmiyorum ama erkeklerle böyle şeyler yapanlara orospu diyorlar.” Durmadan üsteliyor Günseli, Fügen çok kızgın.

“Ben size bir şey söyleyeyim mi, ister yatın ister yatmayın, hepiniz için söylenebilir bu söz, yolda yürüdüğünüz için söylenebilir, mektuplaştığınız için söylenebilir, âşık olduğunuz için söylenebilir, arabalarına bindiğiniz için...”

Gül, Fügen’in sinirini yatıştırmak isteyerek sözünü kesiyor:

“Neden Atıf’a orospu denmiyor da, Fügen’e denecekmiş?”

“Çünkü Atıf’ın zarı yok da ondan.”

“Zarı yok mu onun?”

Binnur’un sorusuna kahkahayla gülüyoruz, o da bilgisizliğinden utanıyor. Katılırcasına gülmemiz bittiğinde sessizce birbirimizin yüzüne bakıyoruz. İçimizden biri çıkıp da, “Şu efsane gibi duyduğunuz zar denen şey ne ola ki, nasıl bir şeydir?” dese, kalakalacağız.

Hiç ama hiçbir şey bilmiyoruz, isimlerinden ve önemlerinden başka.

12

Gece uykum kaçtı, karanlıkta sağıma soluma dönüp duruyorum. İçerden tıkırtılar geliyor. Durmadan babamın sesini duyuyorum. Ama bir garip sesler bunlar. Sanki ağır bir şey kaldırıyor; soluk soluğa... Sanki çok zor bir şey yapıyor. “Ah, ah, ah” diyor. Sonra “Ohhh” diyor. Sık sık soluk alıyor. Yatağımda doğruluyorum, dinlemeye başlıyorum. Kalbim hızla atmaya başlıyor. İçerde hiç hoş şeyler olmadığı kesin. Babam, anneme, “Dur dur, şöyle dur,” diyor. Olayın içinde annem de var. Ama annemin hiç sesi çıkmıyor. Bir ara sesler kesilir gibi oluyor. Ama babamın solukları yine başlıyor. Yine ah diyor, oh diyor. Sanki acı çekiyor ve annemin hiç sesi çıkmıyor.

Sinir içindeyim, şimdiye dek annemle babamın bu işi yapacakları aklıma bile gelmezdi. Koskoca insanlar, kaç yaşına gelmişler... Ağlamaya başlıyorum. Derin bir “Ooh” çekiyor babam, annemin yine sesi çıkmıyor. Uzun bir sessizlik. Sonra babam anneme diyor ki: “Çok güzel oldu, değil mi?” Annemin yine sesi çıkmıyor. Birileri kalkıyor, banyoya gidiyor, şakur şukur sesler geliyor. İkisinden de nefret ediyorum. İğreniyorum. Gözümün önüne bile getirmek istemiyorum onları. Allah kahretsin, pis şeyler, pis, pis...

Sabah olduğunda kalkamıyorum. Öğle saatlerine kadar yataktan çıkmıyorum. Annem kapıdan bakıyor, “Hadi kızım kalk artık” diyor. Nefretle bakıyorum yüzüne, sinir oluyorum. Ve hemen gözlerimi kaçırıyorum, onunla göz göze gelmek istemiyorum. Akşam onları duyduğumu hissetmiş midir acaba? Hissetsin ne olacak. Sert bir sesle, “Sen git, kalkmıyorum işte” diyorum. Yanıma gelip saçımı okşamak istiyor, “Nen var kızım” diyor. Nefretle elini itip, “Karışmayın bana, üstüme düşmeyin, yatmama da mı karışacaksınız artık” diye haykıra haykıra ağlamaya başlıyorum... O da bana nefretle bakıp, “Sersem” deyip çıkıyor. Akşam babamla da hiç konuşmuyorum. Onlardan tiksiniyorum.

Her gece, her gece başımı yastığın altına sokup uyumaya çalışıyorum. Ya

gene olursa, ya gene yaparlarsa. Neden daha önce fark etmemişim? Nefretim devam ediyor. Neden böyle olduğumu anlayamıyorlar. Annem arkadaşına: “Artık büyüme çağı galiba, bu günlerde çok huysuz” diyor. Huysuz kendisi, babamla tavla oynarlarken hep kavgaları o çıkarıyor. Sesi de tekdüze... Vır vır vır mızıkçılık yapıyor. Babam da her gece tavlanın kapağını güm diye kapayıp, oyunu bırakıyor. Kavga başlıyor. Onların bu seslerinden sinirlerim harap. Uyuyamıyorum, ders çalışamıyorum, tekdüze seslerinden nefret ediyorum. Birbirlerini hiç sevmiyorlar. Ve birbirlerini sevmeden o işi yapıyorlar. Ve her seferinde annemin hiç sesi çıkmıyor. Acaba annem o sırada ne yapıyor? Hiç bilmiyorum.

13

Okulların kapanmasına iki ay var. Fizik, kimya, cebir, geometri, tarih, biyoloji derslerim rezalet. Hepsinden bir, iki almışım. Hele fizik kitabının kapağını açmamışım. Annem biraz üzülüyor kırıklarım için ama babam hiç oralı değil. Karnem kırıklarla dolu olduğu zaman hiç kızmıyor. “Bunlar kız çocuğu, önemli değil” diyor. İyi ki erkek çocuk olmamışız...

Fügen üç gündür okula gelmiyordu, bugün geldi. Yüzü sapsarı, gözleri şişmiş, ağlamış galiba. Sevgilisiyle bir şey mi oldu acaba, ayrıldılar mı?

İlk teneffüste Fügen’in yanına koşuyoruz. “Yok bir şey” diyor. Öğle teneffüsünde bahçede tek başına oturmuş. Beş kız yanına gidiyoruz, “Neyin var Fügen” diyoruz. “Hiçbir şeyim yok” diyor. Derken ağlamaya başlıyor. Hıçkırarak, “Hamileyim, hamile kalmışım” diyor. Nasıl olur, Tanrım nasıl olur? Küçücük bir kız hamile kalabilir mi? Donup kalmışız, hiçbirimizden ses soluk çıkmıyor. Gül, “Nereden anladın, belki değilsindir” diyor... Fügen gözlerini kurulayarak, “Üç aydır aybaşı olmuyorum, göğüslerim şişti, midem bulanıyor, kitapta okudum, böyle olurmuş” diyor.

Ne yapacağız şimdi, ne yapacağız.

“Atıf’a söyledin mi” diye soruyorum. Ulumaya başlıyor... Uluyor. Uluyarak, “Söyledim, beni terk etti” diyor...

Atıf’a söylemiş, Atıf da ona, “Hadi ordan, bunu nasıl kanıtlarsın, biz senle doğru dürüst yapmadık bile bu işi” demiş. Fügen yemin etmiş, ağlamış, “Bari bir doktora gidelim beraber” demiş. Atıf çok sinirlenmiş, “Demek başkalarıyla da yapıyordun, şimdi bunu bana kakalayacaksın, bakireyim diye beni inim inim inlettin. Annene söyle, seni doktora o götürsün, ama gitmeden önce, tadına vara vara yapalım gel şu işi” demiş. Fügen o anda, oracıkta bayılıp kalmış. Atıf çok korkmuş. Uyandıktan sonra, “Hadi git evine, benim işe dönmem gerek seni sonra ararım” demiş. Fügen üç gün üç gece aramasını

beklemiş, yollara düşmüş, köşelerde durmuş, Atıf ortalıktan toz olmuş.

“Peki bakire misin sen, hakikaten?” dedim.

“Evet, tabiî. Ne yapacağım ben şimdi, babam beni keser, annem öldürür, boğazlar.”

“Evet, bunu onlara söylemek mümkün değil. Ben anneme söylesem, Fügen hamile kaldı diye beni döver.”

Gül sordu:

“Peki Fügen nasıl hamile kaldın acaba, şey yapmadan?”

“Kalınırmış. Onu çok seviyordum. Her şeyi yapmaya hazırdım aslında, ama bekâretimi veremezdim. O da beni çok sevdiğini söylüyordu hep. Oldu işte.”

Fügen’e çok acıyoruz, ona yardım etmek zorundayız. Ailesi o kadar tutucu ki, bakkala ekmek almaya bile göndermezler onu. Babası benimkinden beterdir, bakkal çırağıyla bile konuşmasına izin vermez, erkek diye. Ona yardım etmeliyiz. Acaba akşam anneme söylesem mi, uyyy! gırtlaklar beni valla.

Okulu kırdık. Üç kişiyiz. Ben, Gül, Fügen. Sokakları dolaşıyoruz, doktor tabelalarına baka baka. Sonunda bir kadın ismi görüp içeri giriyoruz. Kir pas içinde bir apartman. Fügen’in yüzü sapsarı, Gül’ün de ondan aşağı kalır yanı yok. Ben soğukkanlı olmaya çalışıyorum, onlara moral vermek için. İçimden kendi kendime, “Sakin ol, geçecek, yarın başka bir gün olacak, bu saatler bitecek” diyorum. Yüzüm mum gibi, kalbim gümbür gümbür, utancımdan yerin dibine gireceğim, ya bu iş benim başıma gelseydi?

Kapıyı çalıyoruz, iriyarı bir kadın açıyor, “Ne var” diyor. “İçeri girebilir miyiz” diye soruyorum. “Ne var” diyor sert sert. “Bir şey danışmak istiyoruz, bir dakika girelim” diyorum. Kapıdan çekiliyor, salona giriyoruz, kimseler yok. Üçümüz de ayaktayız, yere bakıyoruz, susuyoruz. Kadın karşımızda,

Gül’le Fügen sapır sapır titriyorlar. Ben konuşmak zorundayım, konuşmazsam ne yaparız, doğuracak değil ya bebeği.

“Arkadaşım, hamile, çocuğu aldırmaya geldik” diyorum. Nasıl diyorum ben de bilmiyorum. Fügen ağlamaya başlıyor. Doktor hiç şaşırmıyor ama sanki yüzüme nefretle bakıyor. “Gidin yanınızda bir büyükle gelin, kocan yok mu, onu da getir” filan gibi bir şeyler geveliyor. Yüzünde sevecenlikten eser yok, bir an ondan nefret diyorum, içimden “Senin kızın da aynı durumda kalır inşallah” dedikten sonra, “Paramız var, arkadaşımız zor durumda, anlarsınız, lütfen bize yardım edin” diyorum. Bir yandan da sınıfta topladığımız para yeter inşallah yarabbi” diye dualarımı ediyorum. “Geç içeri” diyor. Fügen içeri geçiyor, kapı güm diye kapanıyor. Gül’le ben birbirimize bakıyoruz, ikimiz de sessiz sesiz ağlıyoruz.

Sanki asırlar geçiyor, bekliyoruz. Doktor kapıda görünüyor. “Birazdan ayılacak, yanına girebilirsiniz” diyor. Fügen yüksek, daracık, sedye gibi bir şeyin üzerinde yatıyor. Yüzü bembeyaz. Başında bekliyoruz, kıpırdıyor.... “Eşşşek, eşşşek eşşek” diye bağırmaya başlıyor. Ayılıyor, ayılırken de ha bire, eşşek diye bağırıp ağlıyor. Biraz sonra gözlerini açıyor, bizi görünce, “Ne oldu, bitti mi, oldu mu” diye soruyor. “Bitti” diyoruz. Ağlamaya başlıyor. Ortalıkta dolaşan, doktora benzeyen bir kadın daha var. Yarım saat sonra, “Artık gidebilirsiniz” diyor o kadın. Para vermek görevi de bana düşüyor, çok utanıyorum, çok. Üstelik para biraz eksik çıkıyor. Kadın beni dövecekmiş gibi, “İyi verin tamam tamam, hadi gidin” diyor.

Kapıdan çıkıyoruz, nereye gideceğiz, Fügen’in yatması gerekmez mi? Evlerimize dönemeyiz, pastaneye gitmeye karar veriyoruz. Bir çay içecek kadar paramız var ceplerimizde. Fügen’i kolundan tutarak, yavaş yavaş yürütüyoruz. Pastanede oturuyoruz, o anlatıyor...

“İçeri girdim, bir kadın daha vardı, git çişini yap gel dediler. Gelince de “Külotunu çıkart, eteğini sıva, şuraya çık” dediler. O yüksek, uzun masanın üzerine çıktım. Bacaklarımı iki yana açtılar, kalçalarımı masanın kenarına kadar getirdiler. Bacaklarımı havaya kaldırıp, o çatalların üstüne koydular. Kadın eline eldiven giydi, oramı ıslattı, sanki içime bir şey sokacaktı, birden

“Aaa! Sen bakiresin” dedi. Sesimi çıkaramadım: birdenbire parmağını içeri daldırdı, çok canım yandı, ayy diye bağırmışım. “Bağıracağına bunu yaparken düşünseydin” dedi. Tir tir titriyordum; rahat ol, gevşe diye bağırdı. “Seni narkozsuz yapmak vardı ama” dedi. Öteki kadın burnuma bir pamuk dayadı, sonrasını hatırlamıyorum...”

Sonra bir parka gidip oturduk. Hiçbir şey düşünemiyorum.

Şu anda Atıf ne yapıyor acaba?

14

Babam otobüse binmemizi hiç istemez. İstemez ne demek, yasaktır bize otobüse binmek. Benim de o kadar hoşuma gider ki, özgürlüktür çünkü. Okuldan çık, sallana sallana, simidini yiyerek durağa doğru yürü. Arkadaşlarınla sohbet et, durakta başka okuldan çıkanları gör, konuş... İndikten sonra yine sallana sallana eve yürü... Bugüne dek hiç yapmadım bu işleri ama, yapan arkadaşlarımı kıskanıyorum doğrusu.

Biz artık okula bir minibüsle gidip geliyoruz. Oysa evimizle okulun uzaklığı yürüsek yarım saat tutar. Sabah evden minibüs alıyor, akşam yine eve bırakıyor. 16 tane kız, balık gibi istifleniyoruz minibüsün içine. Bu da eğlenceli bazen tabiî. Ama babam eğlenceli olduğu için bunu seçmiş değil. Güvende olmamızı istiyor.

Bir gün bütün kızlar indikten sonra en son kalan üç kızı şoförümüz Ali Abi Çamlıca Tepesi'ne çıkardı. Hiç unutmuyorum, hava soğuktu o gün, sis de vardı. Çamlıca Tepesi'ne çıkan yol hiç görünmüyordu, ne kadar heyecanlanmış, ne kadar korkmuştuk... Ama eğlenceliydi işte. Tepeye varınca bir iki dakika durmuş, alelacele geri dönmüştük. Annemize de "Lastik patladı" demiştik. Ali Abi genç yakışıklı, çok da kafadar. Kızlardan biri de ona âşık mı ne, zil çalar çalmaz yerinden top gibi fırlıyor, minibüse koşuyor, onun yanındaki yeri kapabilmek için. ama Çamlıca Tepesi'ne Ali Abi onu götürmedi işte.

Bir gün Ali Abi gecikti, biz de yavaş yavaş caddeye doğru yürümeye başladık. Otobüs durağına geldik, tam o sırada bir otobüs geldi, biz de bütün arkadaşlarımızla birlikte otobüse biniverdik. Ne gırgır... Bir şamata bir kıyamet... Ama ne kalabalık. Ben sadece öğrenciler var sanıyordum. Ooooh,bir sürü adam, yaşlı kadınlar...

Bir ara, bir baktım, küçük sınıflardan bir kızın arkasında kocaman bir adam, 30 yaşında filan var, bıyıklı mıyıklı. İyice dayanmış kıza, kızın suratı

kıpkırmızı,ter içinde, kıza “Gel buraya” dedim, “gel de bugün derste olanları anlat”... Kız cankurtaran simidi gibi sarıldı bu söze, itiş kakış yanıma geldi.

Kardeşimi aradım, baktım bir başka grubunda içinde gülüp duruyor, kendi sınıfından küçük kızlar var yanında. O sırada arkamda bir şey hissettim. Sırtıma bir şey dokunuyor. Ödüm patladı, hızla döndüm. Bir de ne göreyim, o küçük kızın arkasındaki şimdi de benim arkamda... Nasıl dayanıyor, pis pis nefes alıyor, pis pis de kokuyor. “İtmesene be adam” diye bir bağırdım. O gürültü içinde sesimi kimse duymadı ama adam o kalabalıkta nasıl toz oldu hiç anlayamadım. Ne yapıyor bu adamlar?

Kardeşimle ben eve geldiğimizde yolu yürümüşçesine yorgunduk sanki. Babam evde yoktu, annem “Nerede kaldınız?” dedi. Ona anlattık, hiç kızmadı, yalnızca, “Arabayı biraz bekleseydiniz, gelirdi mutlaka” dedi. O sırada kardeşim anneme seslendi, “Anne, çorabımın üstünde bembeyaz, vıcık vıcık bir şeyler var, nereden sürünmüş bu” diye. Annem koştu geldi, kardeşimin ayağından çıkardığı beyaz soket çorabı aldı, elledi, kokladı... birden yüzü kıpkırmızı oldu, çeneleri kasıldı. “Allah kahretsin, Allah kahretsin,” dedi ve bize dönüp, avaz avaz bağırmaya başladı: “Babanız size otobüse binmeyi yasaklamadı mı, ne diye biniyorsunuz, bir daha duymayayım ben de bindiğinizi, söylerim babanıza, pis herifler, manyaklar...”

15

Okula yeni bir kız geldi. Bizden büyük ama bizden bir küçük sınıfta. Fransız okulundan gelmiş, çok iyi Fransızca biliyor, orada hazırlık sınıfı yüzünden sene kaybetmiş, uzun boylu, güzel bir kız. Akşamları abisi arabasıyla gelip okuldan alıyor, arabanın içinde abisinin arkadaşları da oluyor. Hepimiz bu kızla ilgileniyoruz ama henüz hiçbirimiz arkadaş olmadık. Okulun önünden arabalarla alınmasına karşın, müdiranım ona hiçbir şey demiyor. Duyduğumuza göre okulun perdelerini, avizelerini hep onlar yaptırmışlar.

Bir fısıltıyla başlayan haber, okula bomba gibi yayıldı. Tabiî yalnızca öğrenciler arasında... O kız, Feraye, kız değilmiş. Yani erkeklerle yatıp kalkmış, atık Feraye'yle arkadaş olma isteğimiz kayboldu. Bahçede onunla karşılaşıyoruz ama ona değmemeye çalışarak yanından geçip gidiyoruz. Ne olur ne olmaz, duyulur filan da, arkadaş olmamamız daha akıllıca.

Bir gün okuldan çıkarken tam önümde Feraye'nin abisinin arabası durdu. İçinde Feraye... bir de o... O yakışıklı... hani canım her gün kapının önünden geçen. “Gelsene” dedi, “bir dondurma yiyip döneriz”. Daha önce hiçbir şey beni böylesine heyecalandırmamıştı. Arabanın kapısını tutmuş, donmuş kalmışım.... O da, “Hadi gelin, hemen döneriz” dedi. Orada öyle, daha ne kadar durabilirdim ki... Karar vermem gereken bu birkaç saniye içinde, üç beş ayrı konuyu bir arada düşünmeliydim... Ya şu sırada müdiranım beni görüyorsa, ya bu haber babamın kulağına giderse ya eve vaktinde gidemezsem, ya bu insanlar kötü insanlarsa...

Yavaşça içeri doğru süzüldüm, arkaya, onun yanına oturdum. Kızın abisi arabayı bir gazladı, yüreğim ağzıma geldi. “Nasıl araba ama, beğendin mi, kızlar bu arabaya binmek için can atar, benim adımı da Mustang Akif koymuşlar” dedi gülerek.

Birden canım sıkıldı, ben bu arabaya binmeye can atmıyordum, arabalar

ve arabalı çocuklar beni hiç mi hiç ilgilendirmezdi. Böyle tanınmak da istemezdim doğrusu... Arabanın içinde o olmasaydı zor binerdim ben... Sert sert, “Sizin arabanız beni hiç ilgilendirmiyor, markasından da haberim bile yok, ben küçüklüğümden beri otomobillerde geziyorum, Feraye var diye bindim” dedim... Kıkır kıkır güldüler... O bana doğru elini uzatarak, “Adım Okyay, ben sizinkini biliyorum, Akif’e sormuştum” dedi... Çok ama çok güzel bir çocuk, bir gülüşü var ki... Nefis.

Dondurma yedik, tam yarım saat önce evde olmalıydım. O kadar sıkılıyorum ki! Ne olur şurada biraz oturabilsem, ne olur şu oturmamın keyfini çıkartabilsem? Gidelim demeye utanıyorum, onlar ise öylesine rahatlar ki. Sonunda Feraye uyandı da, “Hadi artık seni götürelim” dedi. Evin köşesine geldik... “Durun durun, ben köşede ineyim” diyeceğim, “Babam görür, canıma okur, kızar” diyeceğim, diyemiyorum... Utanıyorum. “Ne var ki bunda, baban niye kızar” deseler. Akif, “Sapacak mıyız” deyince, “Yok, bakkala uğrayacağım” deyip kendimi aşağı atıyorum. Gören gördü tabiî, mahalleye de rezil olmuşumdur şimdi.

Okyay, “Yarın seni üçte buradan alayım mı?” diye soruyor. Ben dışarıdayım o arabada. Allah’ım görecekler, bakkal gördü bile işte. Yarın cumartesi ve Nalanlarda toplantı var. Ne desem... görecekler. “Yarın Nalan’da olacağım, üçte durağa gel,” diye bağırıp koşa koşa eve geliyorum. Ona âşık oldum sanırım. Herkes gördü beni ama gördüyse gördü.

Daha babama Nalanlarda toplanacağımızı söylemedim. Akşam yemeğinden kalktık, hâlâ söyleyemiyorum. Annem “Sen söyle” diyor, “ben bıktım artık aranıza girmekten.” Nasıl söyleyeyim? Nalan’a telefon mu ettirtsem acaba? Babam birden “Sizi yarın deniz kenarına çay içmeye götüreyim” diyor... Bugün anlaşılan pek keyifli. Arada bir bunu yapar, annemi, bizi, komşumuz Gülriz Abla’yı alır, tıkış tıkış arabaya doldurur, deniz kıyısına park eder, arabadan indirmeden çayları içirtir ve döneriz... Annemin bir arkadaşı var, “beyefendinin haremi” diyor bu olay için.

“Babacığım, yarın Nalanlarda toplantı var, ben oraya gidecektim” diyorum. Ne cesaret, ne yapayım demesem, Okyay...

Birden kaşları çatılıyor, “Annesi babası evde mi?” diye soruyor. Ne bileyim ben evde mi... “Evde tabiî” diyorum, “Onlar hep evde olur”. “İyi ben seni bırakırım” diyor. Birden kardeşim atılıyor, “Ben de gideceğim” diye. Şaşırıyorum. “Senin ne işin var, onlar senin arkadaşların değil ki!” diyecekken, yüzüme öyle bir bakıyor ki, susuyorum, demek o da bir numaralar çevriyor, ama bana bile hiçbir şey söylemez.

Babam, “İyi” diyor, “Sizi iki de bırakırım, beşte alırım”.

“Baba ne olur, beşte daha çay içiyoruz, altıda alın”. “Tamam” diyor, “tamam”.

Babamın arabası saat ikide Nalan’ın kapısının önünde duruyor. Kardeşim de kendi sınıfından birinin evindeki partiye gidecekmiş. Büyük bir olasılıkla eve oğlanlar da gelecekmiş. Kardeşim bir süre sahanlıkta bekliyor, babam gider gitmez, fırlıyor dışarı. “Bana bak vaktinde gel babam gelir de seni bulamazsa mahvoluruz” diye ardından bağırıyorum... “Oluuur” diyor, pür neşe ortadan kayboluyor.

Ben de kızlara üçte Okyay’la buluşacağımı söylüyorum, hepsi onu tanıyorlar ve çok beğeniyorlar. Onunla çıktığım için süksem yerinde. Tam üçte duraktayım. Okyay gelmiş, kırmızı gömleği ve bluciniyle olağanüstü. Yüreğim hop ediyor. Yürümeye başlıyoruz. Nereye gidilebilir ki. Görülürüz...

Karşımıza koruluk gibi bir yer çıkıyor. Giriyoruz, “Gel şuraya oturalım” diyor. Ağacın altına oturunca, otların arkasında kalıyoruz, kimsenin bizi görmesi mümkün değil. Elini omzuma atıyor. Çok ama çok utanıyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, gümbürtüsünü duyacakmış gibi geliyor bana, iyice utanıyorum. Yüzünü yüzüme yaklaştırıyor, burnu yanağıma değiyor, nefesini hissediyorum, içim gıcıklanıyor, başım önümde, kaskatıyım; elimdeki ot parçasıyla oynuyorum. “Ne yapıyorsun” diyor. “Hiiç” diyorum. Saçlarımı okşuyor, “Ne güzel saçların var, yumuşacık, mis gibi kokuyor.” Öpüyor, saçlarımı öpüyor. Hiç kıpırdamıyorum. Başım hep önümde, Allah’ım neler olacak?

Dudağını dudağımın köşesinde hissediyorum. Her tarafım ateş gibi. Kalbim buna dayanamaz, çıkacak, bayılacağım.

Başım hep önümde, elimde de parçalanmaktan küçücük kalmış bir ot.

“Bana baksana” diyor. Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve bakmamla... ağzı ağzımın üzerinde... üzerinde... üzerinde... üzerinde...

Belki bir saat geçiyor böyle, belki de bir gün...

Bir daha bu kadar zevkli bir an geçireceğimi hiç sanmıyorum. Boğulacağım sanki, ama kaçamıyorum. Önce dudağımın altı, sonra üstü, sonra hepsi. Sevişmek buymuş, meğer ne müthişmiş!... Hep öpüşüyoruz, bir ara eli omuzumdan aşağılara kayıyor. Uyanıyorum, sertçe itiyorum, “İşte bu olamaz.” Yine yüzümü tutuyor, öpüyor öpüyor ve ben de öpüyorum.

Saat beşi geçmiş. “Gitmeliyiz, çabuk kalk.” “Yarın da buluşalım mı?” “Olmaz yarın babamla çıkarız, sonra okulun önüne gelirsin, hadi kalk kalk.” Nalanlara soluk soluğa gittiğimde, daha babam gelmemiş. Çay içiyorlar. Hepsi dehşetle yüzüme bakıyor. “Anlat, anlat, neler oldu?” diyorlar. Dudaklarım, çenem, yüzüm kıpkırmızı. Önce Nalan’ın annesinin pudrasını sürüyoruz, sonra anlatıyorum.

“Önce dudaklarını dudaklarımın üzerine koydu, sonra şöyle, işte şöyle ağzını açarak üst dudağımı öptü, sonra altı...”

Aval aval bakıyorlar, hiçbiri böyle bir zevk yaşamamış, yaşayacak cesaretleri yok. Hem ağızlarının suyu akıyor hem de beni kınıyorlar, biliyorum. Saat altıya beş kala kardeşim geliyor.

Altıyı on geçe babam geliyor, neşe içinde arabaya biniyorum, ömrümde hiç söylemediğim birşey söylüyorum; “Teşekkür ederim, babacağım.” “Bu ay bu son ha, öyle zırt fırt arkadaş istemem” diyor.

İyi istemezsen isteme. Öpüşmemizi düşünüyorum, yüreğim zevkten ağzıma geliyor.

16

Annem kabul gününe gitti. Hava çok sıcak. Karnemde tam altı tane kırık var. Matematik, fizik, kimya, müzik, biyoloji... Allah'tan babam bu kırıklara hiç kızmaz. Örneğin kardeşim hiç bütünlemeye kalmaz, ben hep kalırım, ikimize de aynı davranır. Ona vaat ettiği armağanları da almaz, hep kaytarır. Babamın bana, sınıfta bile kalsam kızmayacağına eminim. Bir gün üniversiteden konuşuyorduk, kızdı. "Durun hele, daha çok erken, siz kız çocuğusunuz" dedi. Anneme döndü, yüzünü çarpıtarak, "Boşa gidecek her şey" dedi. Neyin boşa gideceğini anlayamadım.

Annem kabul gününe gitti, hava çok sıcaktı. Ders çalışmak içimden gelmiyor, duş yaptım. Gülriz Abla bizde. Annem gider gitmez geldi, babamla konuşuyorlar. Babama enişte der, annemin arkadaşı, bizim karşı komşumuz. Annemden çok daha genç ama, o da yaşlı, 30 yaşlarında var.

Gülriz Abla'nın yumuşak plastikten çok güzel bigudileri var, onları isteyim de, saçımı sarayım diye düşündüm. Üzerimde bornoz,babam görmesin diye salonun kapısından yavaşça başımı uzattım, "Gülriz Abla, Gülriz Abla..." Ses yok, terastalar herhalde, biraz daha gittim, "Gülriz Abla", orada da yoklar... İyice yüksek sesle bağırdım,birden yemek odasında patırtılar oldu, yemek odasının kapısı kapalıymış, hiç fark etmemişim, kapı açıldı yemek odasının perdeleri de kapalı, Gülriz Abla çıktı, saçları darmadağın, bluzu eteğinden çıkmış, sırtına doğru toplanmış, arkasını düzeltmemiş, babam da içeride... "Söyle canım" dedi... O anda her şeyi anladım, gözlerim karardı, dünyam yıkıldı. Babam hâlâ içerde, çıkmıyor. Annemin can arkadaşı Gülriz Abla, her yere götürdüğümüz, yedirdiğimiz, içirdiğimiz... Ve annem... kabul gününde... ve babam... kadına dünyayı dar eden, kendisi her yerde, her zaman özgürce eğlenen...

Karşımda küçücük bir böcek gibiydi Gülriz Abla... Ona emrettim: "Git bana plastik bigudilerini getir."

Getirdi. “Ben sarayım mı saçını” diye yaltaklandı. “Hayır sen git babamın yanına” buyurdum... Gitti. Odamdan çıkamıyorum, yanlarına gidemiyorum...

Sonunda annem geldi. Yanlarına gittim, babam en sevimli suratıyla benden bir bardak su istedi. “Getiremem, Gülriz Abla versin” dedim. En fena bakışlarımla yüzlerine baktım... Annem “Kızım ne oluyor sana” demesine kalmadan Gülriz Abla suyu getirdi...

“Ben Berrin’lere gidiyorum” dedim... Çıktım gittim, babam arkamdan bakakaldı.

Haftalardır Gülriz Abla’ya çok kötü davranıyorum. Otomobille gezmeye giderken o hep ön tarafa otururdu. Oturtmuyorum. Ben öne oturacağım dedim mi bitti, oturuyorum.. Sinemada locada annem, ben, kardeşim önde, babamla ikisi arka tarafta otururlardı, ben de artık arkaya oturuyorum, iki de bir dönüp onlara bakıyorum... Ve bir keresinde babamın elini, onun dizinde yakaladım... Annemin dünyadan haberi yok, miyop gözleriyle heyecanla film seyrediyor. Artık geceleri uyuyamıyorum. Ne yapmalıyım? Babamla aram çok kötü, bu sırrımı anneme açmalı mıyım? Nasıl yaparlar bunu, nasıl? Babama enişte der, annem onu çok sever... Babam bunu nasıl yapar? Her gece ağlıyorum, onlar benim en büyük düşmanlarım ve ben düşmanlarım yüzünden üzülüyorum.

Annemi uzun uzun düşündükten sonra, evet annemi düşündükten sonra bunu ona bir süre söylememeye karar veriyorum. Söylesem ne olacak? Anneannem durmadan ağlayan bir kadın, emekli maaşıyla geçiniyor ve kimseyle geçinemiyor... Ölen çocukları, ölen kocası için durmadan ağlar, hep ağlar... Hepimizden ona acımamızı ister... Bir gün güldüğünü, bir gün bizi sevip okşadığını görmedim...

Annemin babamı sevdiğini sanmıyorum, ne konuşurlar, ne söyleşirler, ne birlikte içerler. Bunu anneme söylesem, iyice mutsuz olacak... ve gidemeyecek... gidecek bir yeri yok... çalışamayacak... çalışamaz...

Gidebilseydi eğer, bunu ona söylerdim... Ama gidemeyecek ve söylemeyeceğim.

17

Annemin arkadaşı Nermin Teyze'nin kızı Nilay da bizim okula geldi. Hem de benimle aynı sınıfa. Onunla çok eğleniyoruz, çok kafadar, geçen gün minicik kalemtraşın içinde bana kopya verdi, bravo doğrusu, öteki kızlar sanki olayın içindelermiş gibi heyecandan bayılacaklardı az daha...

Nilay'ın babası benimkinden beter, üstelik babamdan da oldukça genç. Geçen gün Nilay'ı sopayla dövmüş eve geç geldi diye. Allah'ım ne korkunç şey, benimki hiç olmazsa vurmuyor. Hiç unutmam benimki bir kere elini kaldırmıştı, 12 yaşında mıydım neydim, bileğinden yakaladım, domuz gibi gözlerinin içine baktım, -annem böyle demişti- vuramayıp, elini indirmişti... Annem de "Senden korkulur kızım, o ne bakıştı öyle" demişti. Anneme göre benim yerimde kardeşim olsa babam vururmuş, ben ilk göz ağrısıymışım ve maalesef ona çok benziyormuşum, o yüzden beni pek severmiş... Aman ne de sever, seven adam bir kere okşar, kucağına alır, bir tatlı söz söyler... Yine hiç unutmuyorum, 10 yaşındayken, "Yavrum şu gazeteyi getirsene" demişti de ne kadar sevinmiştim yavrum dedi diye... İçim titremişti...

Artık yeni mekânımız iskele. Oğlanlar iskelenin iki kenarına oturuyorlar, biz de ortalarından geçiyoruz... Tabiî süslenip püslenip... Ben süslenmeyi kendime yediremiyorum, ne o öyle köle pazarı gibi...

Geçen gün annemle Nilaylardaydık, bizi köşeye iplik almaya yolladılar, biz de ipliği alıp koştura koştura iskeleye gittik. İşte Erhan orada oturuyor, yanında Nilay'ınki Akif, biraz ileride kardeşimin Nejat'ı... Hızlı hızlı aşağı doğru indik, yukarı doğru çıkarken, niyetimiz önlerinde durup iki laf etmek... Bir de ne görelim, babamla Nilay'ın babası Dursun Amca, yüzlerinden alevler saçarak yokuştan aşağı inmiyorlar mı? Yer yarılsa da içine girsek, ne yapacaklar, bu adamlar bize şimdi. Hızlı hızlı yürüdük ki, olacaklar, oğlanların önünde olmasın... Yanlarına vardık... Yüzleri... yüzleri... felaket,

bakılacak gibi değil...

Bir suç mu işliyoruz biz yarabbim? Ya vururlarsa, ya bağırırlarsa, bir daha insan içine nasıl çıkarız? Nilay'ın babası yumruğunu sıktı, kaldırdı. Babam, "Dur Dursun" dedi, "bırak, evde görüşürüz." Bizi ortalarına aldılar, eve doğru yürüdük...

Hayatımda bundan daha fazla utandığım bir gün olabileceğini umamıyorum. Bu bizim yaşamımızın en rezil günü.

Nilay eve girer girmez yüzüne iki tokat patladı... Babam da beni şöyle bir itti. "Bir daha görmeyeyim seni o itin kopuğun arasında" dedi...

Babası Nilay'ı odaya kilitledi, annesi, "Yapma" dediyse de onu da eliyle itti. Annem gıkını çıkarmadı... Kalktık eve geldik.

Nilay o gece Akif'i pencereden içeri almış... Sevişmişler...

"Babama inat her şeyi yapacaktım, ama canım yanacak diye korktum" dedi.

Ama sevişmişler... Ben de Okyay'ı çoktan unuttum, şimdi Erhan var.

18

Nilay'ın babası öldü.

Nilay'ı daha geçen gün koca bir sopayla dövmüş, geceyarısı, gecelikle sokağa atmıştı. "Ben evimde orospu istemiyorum" diye bağırarak. Annesi araya girmeye çalışmış, o da bir tokat yemiş. Gecenin saat on birinde, Nilay bizim kapının önünde, gecelikle, bir taksiden inmiş, babama, ağlayarak, "Amca şu taksinin parasını öder misiniz,ben size sonra veririm" demişti. Nilay'ın suçu, bakkaldan dönerken mahalleden bir oğlanla köşebaşında durup konuşmak. Nilay'ın odunla dövülüp evden atılmasının nedeni bu.

Babam bile kızdı, küfretti Dursun Amca'ya. "Nilay" dedim, " o adama bir kötülük yapmalısın, öcünü almalısın, hiç kimsenin, kimseye hayvan gibi davranmaya hakkı yok, sen onun malı değilsin, öcünü al!" "Allah onu kahretsin" dedi Nilay, vücudu şişmiş, çürükler içindeydi. "Anneme bile vurdu benim yüzümden" diye ağlamaya başladı. "Hep vurur mu annene" dedim. Yüzünü sakladı Nilay, annesinin dövülüyor olması onu utandırıyordu belli ki. "Vurur mu Nilay, vurur mu?"

"Vurur ama her zaman değil, eve geç gelince filan."

Ve bu adam mühendis ve bu adam okumuş... Aklıma hizmetçimiz geldi. İkide bir yüzü gözü morarmış gelir, ne oldu diye sorarız, hiç utanmadan, hatta gülerek, "Bizimki patlattı bir tane" der.

Patlatıyorlar, vuruyorlar, kırıyorlar. Ve hiçbirimiz hiçbir şey yapamıyoruz.

Annemi düşündüm, her gittiği yerden eve koşa koşa, kan ter içinde gelişini, üstüne bir şey alabilmek için babama yalvar yakar oluşunu... Babam dövmüyor... evet... ama o yüzünün ifadesi dayaktan beter... Hepimiz onun elinde esiriz.. evet. Onun parası var.

“Nilay bu adamdan kurtulmalısınız” dedim. Nilay yaşlı gözlerle yüzüme baktı. Tüm bedeni şişmişti ve tek suçu, o adamın yasakladığı bir şeyi yapmaktı. Yasakların ise hiçbir nedeni yoktu.

O adam öldü. Nilay’ın babası, bir gece, yatağında uyurken, bir iki hırıltı çıkararak öldü.

Koştum Nilay’ın evine. Şaşkındı, ağlıyordu. Onu evden çıkardım, parka götürdüm, denize karşı bir banka oturduk, artık ağlamıyordu, yalnızca şaşkındı.

45 yaşındaymış babası, ölüm için daha çok gençmiş, durmadan ben hastayım diyormuş da kimse inanmıyormuş... Ve bir gece gık diye, kalbi duruvermiş...

Nilay’ı dövdüğü gece “Allah onu kahretsin” dediğimi anımsadım. İçimden geçenleri Nilay’a bile söyleyemem ama hiç üzülmedim. Kurtuldular... Nilay da annesi de kurtuldular.

19

Günseli’ye hafta sonunda görücü gelekmiş, hiçbirimiz ciddiye almadık ama pazartesi günü geldiğinde olay çok ciddileşmişti, adam çok zenginmiş, yakışıklıymış da, hele bir arabası varmış, harikaymış. Günseli ve evlilik, inanılır gibi değil. İlk kez bir arkadaşımız evleniyor. Evleniyor ve kurtuluyor. Kurtuluyor mu?

Ve sanırım Fügen de evlenmek üzere, onunki de varsıl biriymiş, biraz yaşlıymış ama, olsun, iyi adammış. Aslında Fügen için iyi oldu, çok çekti kızcağız. Atıf ortadan toz olduktan ve Fügen bebeğini aldırdıktan sonra bir kez intihar etmek istedi, beceremedi, aramızda öyle mutsuz, öyle durgundu ki, evlenmesini biz bile onayladık. Adam 32 yaşlarında filanmış ama ne yapalım... Yalnız Fügen’in çok büyük bir sorunu vardı, gerçi kesinlikle cinsel ilişkide bulunmamıştı ama kız değildi işte. Kız olmadığını bu adama nasıl söylecekti? Aramızda çok tartıştık, “Sen hiç ilişkide bulunmadın ki, belki adam kızmaz” dedik, ama bir çözüm bulamadık. Adam yaşlıydı, tutucuydu, anlamazdı ki. Gül müthiş bir şey önerdi, “Aybaşı olduğun gece evlen” dedi, ama ya adam kanı görüverirse, hem kanamanın günü gününe olacağı ne malum? Sonra o gece gelen kan miktarı aybaşı kadar mı bakalım, ya esas kan daha çok geliyorsa, ya adam bunları biliyorsa?

Sonunda Feraye’nin abisi çözümü buldu, zar dikilebilirmiş.

Yine doktora gittik, Fügen yine odaya girdi. Sonra odadan çıktı, doktor ona, “Koşma, jimnastik yapma, ağır kaldırma, dikkat et, korkma, hiçbir şey olmayacak” dedi.

Fügen adımlarını küçücük küçücük atıyor.

Fügen evlendi, kocası hiçbir şey anlamadı.

Günseli hepimizi çaya çağırdı, epeydir görüşmemiştik. Fügen de geldi.

Hepimiz merakla konunun açılmasını bekliyorduk, onlar da sustukça susuyorlardı. Öyle bir değişmişler ki, saç modelleri, giysileri, konuşmaları, davranışları, her şeyleri değişmiş, annelerimize benzemişler neredeyse. Artık dayanamadım, "Hadi anlatın, hadi hadi, çatlatacaksınız insanı, ne kasılıyorsunuz öyle" dedim. "Neyi anlatalım" dediler. Herkes kıkırdadı.... Patlayacağım şimdi, ne var bunda utanacak, eskiden her şeyi birbirimize anlatmıyor muyduk? "Sevişmelerinizi" dedim, "neler oluyor, nasıl oluyor, ne hissediyorsunuz?"

Günseli "Anlatacak bir şey yok" dedi.

Ama Fügen birdenbire elindeki pasta tabağını güm diye masaya bırakarak patladı, "Bırak öğrensinler, anlat, öyle romanlarda okuduğunuz gibi değil, hani öyle uzun uzun, saatlerce, aynı anda, heyecanla, öyle değil, değil."

"Nasıl peki Tanrı aşkına, nasıl?"

"İki dakika iki dakika, tam iki dakika, apışıp kalakalıyorsun yatakta."

Günseli:

"Yok canım, iki dakika da değil artık" dedi.

"Şimdi söyletme beni Günseli, söyletme bunların yanında, ilk evlendiğimde benim olmuyor, senin oluyor mu demiştim de ne yanıt vermiştin bana, söyle ne demiştin? Bizi hiçbir şey bilmiyoruz sanıyorlar. En büyük onlar, en güçlü onlar, bize ömür boyu yetecekler, bize ömür boyu bakacaklar. Biz de katlanacağız... Ama çocuklar benim başım ağrıyor, ellerim titriyor."

Ve Fügen ağlıyor.

20

Erhan'a deli gibi âşığım, artık bu sözü söylemekten korkmuyorum, altı aydır birlikteyiz... Öpüşüyoruz... ama Okyay'la öpüşmelerim hiçbirine benzemiyor, Nilay "O ilkti de ondan" diyor. Geçen gün kardeşimle içimize mayolarımızı giyip matematik kursuna diyerek plaja gittik... Bütün bir gün. Oh! Ne güzeldi. Nejat, kardeşim, ben, Erhan. Kabine giyinmeye girdiğimde, Erhan kapıyı itip içeri girdi, Allah'tan daha mayomu çıkartmamıştım. Bana sımsıkı sarıldı. Sarıldık. Öpüştük. Her tarafı her tarafıma deyiyor... İçim çekildi, bayılacağım sandım... Erhan sarsıldı, inledi, arkasını döndü ve koşa koşa denize atladı. Ben öylece kalakaldım, ne olduğunu, ne olduğumu anlayamadan. Ve garip bir rahatsızlıkla.

Eve geldiğimizde, annem bir çığlıkla karşıladı bizi. "Aman Allahım, aman Allah'ım, Allah cezanızı vermesin, anlamıştım zaten." Kardeşimin yüzü pancar gibi, aynaya baktım, benim de. Öyle bir yanmışız ki! "Anne, arkadaşın balkonunda çalıştık" filan derken, "Sus, sus Allah'ın cezası" diyerek kaplan gibi üstüme atılıp yanağımı yaladı, "Arkadaşının balkonununda tuz banyosu da mı yaptınız?"

O gece babamdan saklandık. Kardeşim hastalandı, her tarafına yoğurt sürdük. Çok yanmış.

"Bir de liseyi bitirmeye uğraşıyorsunuz, değil mi" dedi annem, "zor bitirirsiniz bu gidişle."

O gece erkenden yattım, yanıklarım içinde yana yana Erhan'la çıplak vücutlarımızın birbirine deyişini düşledim.

21

Lise sonda bir yıl iki dersten bekledim. Zar zor kurslarla, derslerle sınavları verdim. Ve sıra geldi kardeşimle birlikte üniversite sınavlarına girmeye...

Babam “Hoop” dedi. “Nereye giriyorsunuz, ne gereği var, yarın evlenip gideceksiniz, boşu boşuna beni ne uğraştıracaksınız?” “Baba sen uğraşmayacaksın ki, biz sınavlara gireceğiz. Hem biz evlenmek değil çalışmak istiyoruz...”

“Ne çalışması, bunu bir daha ağzınızdan duymayayım, benim olduğum evde kimse çalışamaz, sizi çalıştıracak herifin de alnını karışlarım. Hadi kardeşin neyse ama, sen bu tembellikle nah kazanırsın sınavları.”

“Baba madem kazanamam, bırak gireyim, bir şansımı deneyeyim, ne olur, ne olur baba.”

Hayır, babam izin vermiyor. Annem en büyük aracımız, komşular, akrabalar, hepsi aracı. Hayır, Nuh diyor peygamber demiyor. Sınav kâğıtlarını aldık, doldurduk, yolladık. Kartlarımız geldi. Belli ki sınav günü evde olacak, bizi göndermeyecek. Tüm hayellerim uçup gitmek üzere. Özgürlük, para kazanmak, eğlence...

Bir gün, herhalde bana bir kriz geliyor ve hiç düşünmeden, plan yapmadan karşısına dikiliyorum: “Baba, bak kartlarımız burada, bizi eve zincirleyecek değilsin ya, gireceğiz, eğer bir izin verme, evden kaçacağım, haberin olsun!”

Evde herkes şok geçiriyor. Annemin beti benzi atmış. Babam gülmeye başlıyor. Adam delirdi mi ne. “İyi girin bakalım, ama göreceğiz, kazanamayacaksın, kazanırsan da bitiremeyeceksin...” Hiç ummuyordum,

kolay oldu.

“Göreceğiz” diyorum...

Bunca zaman boşuna işkence çekmişiz. İnsan kararlı olunca dağları devirebilirmiş meğer. Bunca zaman bu adamdan boşuna mı korkmuşuz biz?

22

Erhan'ın annesiyle babası tatile gitmişler. "Gel bize gidelim" diyor. Hiç itiraz etmiyorum, gidiyoruz.. Erhan'ı uzun süredir tanıyorum, öyle tatlı, öyle iyi ki... Artık herhalde yaşamımın sonuna dek onunla olurum. Başka bir erkeği düşünemiyorum bile... İçeri girer girmez camın önüne geçiyorum, camdan bakmaya başlıyorum, eğilip ensemi öpüyor. "Sana bir içki vereyim mi" diyor. "Aa, deli misin sen, içki de nereden çıktı, ben içki içer miyim ki?" "Rahatlarsın" diyor. İyi, bu herif çok deneyimli galiba, eve kızları atıp atıp içki mi içirmiş acaba durmadan? Keyfim kaçıyor, sıkılıyorum. "Hadi gel, iskambil oynayalım" diyor. İyi, bu öneri içki içmekten daha mantıklı, birkaç el oynuyoruz, zaman geçiyor, sıkılıyorum, buraya neden geldik ki? Sonra yanıma sokulup, yavaşça bana sarılıyor. Öpüyor, öpüşüyoruz...

"Artık bıktım" diyor, "koca adam oldum, sen de büyüdün, öpüşmekten başka şeyler de var, biliyorsun..." Derken de eteğimin fermuarını indiriyor, etekliğimi de. Kendi de soyunmaya başlıyor, ben sağımı solumu örtmeye çalışırken, o hiç utanmadan soyunuyor, dimdik karşımda, ayakta duruyor. Islanmış sokak kedileri gibi tirtir titriyor, titrediğimi ona belli etmemeye çalışıyorum, o öylesine rahat ki.Eğiliyor, beni yerden kaldırmaya çalışırken, "Korkma bir şey olmayacak" diyor. Ne çok şey geçiyor aklımdan o bir saniye içinde. Ona bakmamaya çalışıyorum. Bir şey olmayacak, peki ne olacak, Fügen'i, ötekileri düşünüyorum. Yalnızca erkekler istedi diye, sırf onları memnun etmek için, canları acıya acıya, hiç hoşlarına gitmeden, çeşitli yollarla onları tatmin ettiklerini. Fügen'in kızken gebe kalışını, utançlarını, mutsuzluklarını. Biliyorum... kızlar evlenirken kız olmalı... olmazlarsa çok fena olur... kızlar el değmemişliklerini, kullanılmamış olduklarını ancak böyle kanıtlayabilirler sahiplerine... Erkekler ilk olmak isterler, ilk ve tek, yalnız onu tanısın, başkalarını bilmesin, en iyi o sansın isterler... Onların zevk almaları gerek, biz almamalıyız, biz yalnızca onlara zevk vermeliyiz, verirken de damgalanmalı, itilip kakılmalıyız...

Etekliğimi yerden alıyorum, aceleyle giyiyorum... "Özür dilerim, özür

dilerim" diyerek evden kaçarcasına çıkıyorum. Sevişsem ne olacaktı, neler duyacaktım, hoşuma gidecek miydi, utanacak mıydım?

Hangisi doğru, ne yanlış?

Eve giriyorum, annemin yüzüne bakamıyorum, sanki bir yerlerimde bir işaret var. Soyundum ve çıplak bir erkek gördüm. Bakmasam da gördüm. O kadar utanıyorum ki. (Ne var utanacak, ne var, koskoca kız oldun, senin yaşındakiler çoluğa çocuğa karıştı). Annemin kollarına atılsam, ona her şeyi anlatsam, akıl danışsam, ne yapmam gerektiğini söylese. Annem kızgın kızgın, "Nerede kaldın?" diyor. Hırsla kapıyı çarpıp odama giriyorum. Ne yapmalıyım ben, ne yapmalıyım. Kime sormalıyım?

23

“Yupiii, yaşasın, anne anne, gazeteye bak, kazanmışız, ikimiz de üniversiteyi kazanmışız, hem de istediğimiz yerleri...”

Babam “Ne olmuş” diyor. “Kazanmışız baba, kazanmışız...”

Bir an donup kalıyor babam ve sanıyorum ki, onun istemediği bir şey bile olsa, başarı başarıdır, seviniyor... Ama o bir erkek olduğu için, bunu kesinlikle belli etmemesi gerek. Belli etmemeye çalışarak, belli ediyor, ağzından “aferin” sözcüğünü kaçırıyor. Ve birden büyük bir hata ettiğini anlayarak, “Kardeşin yapar ama sen nah bitirirsin, bitirirsen alnını karışlarım” diyor. “Görürsün” diyorum. “Bitireceğim. Bitirmem gerek.”

Kardeşimle birlikte üniversiteye gidiyoruz, ne heyecan. Erkeklerle birlikte okumak ne garip. Neden üniversiteleri kız-erkek diye ayırmamışlar acaba? Çok iyi çalışmam gerek, sınıflar çok kalabalık, öyle lisedeki gibi gır gır, kopyalar, öğretmenlerle dalga geçip eğlenmeler filan yok, durmadan not tutmamız gerekiyor. Devamımı hiç aksatmıyorum ve durmadan not tutuyorum. Çok hızlı yazmaya alıştım, herkes eksiklerini benden alıyor. Hocamız da yaşlı bir kadın, sanki Arapça okuyoruz, daha önce hiç duymadığım sözcüklerle anlatıyor dersleri. Ya Arapça söylüyor, ya Fransızca; teheyyüci diyor, ya da emotionnel... Ve ikide bir sınıfta bizi azarlıyor, ondan ödümüz patlıyor, liseden daha sıkı bir şey.

Erhan da üniversiteye başladı ama onunki bambaşka bir yerde, oldukça uzağız birbirimize.Artık iyice büyüdük galiba, Erhan’la da yıllardır birlikteyiz, annem bile öğrendi, geceleri sinemaya filan gidiyoruz, hep beraber.

Ve bir gün Erhan bana demesin mi, “Ben artık bir kadınla birlikte olmak istiyorum.” Birden anlayamadım, beynim durdu sanki. İçimden (ben kadın değil miyim) diye geçirirken, anlayıverdim, ben kadın değilim tabiî, kızım ve insanlar pardon bayanlar ikiye ayrılırlar: kadınlar ve kızlar. Genellikle evli olanlara kadın denir ama, evlenmeden kadınlığa ulaşanlar da çok iyi bilinir... Onlar aile içinde genç kızdırlar ama, kendi arkadaş çevrelerinde, “O kadındır biliyor musun” diye dehşetle ve de tiksintiyle anılırlar. Bütün erkekler kadın diye bilinen o dişi genç kızın peşindedirler, onunla yatmaktır bütün amaçları, ve sonra herkese anlatırlar. Genç kızlar ise... onların sadece gençlikleri ve kızlıkları kalmıştır ellerinde... Bedenlerinin her tarafları ellense de, bedenlerinin her tarafına, bir erkek bedeninin her tarafı değse de, o genç kız, gerçekten genç ve kızdır. Ve kendilerini daha doğrusu bir tek o zar parçalarını, kocaları için ayırmışlardır, o kocanın hakkıdır, sevgiliye verilmez...

“Benimle birliktesin ama” demişim fısıltı gibi bir sesle. “O başka. Bir erkeğin buna ihtiyacı var.”

“Ama beni seviyorsun.”

“Olsun, öteki farklı, bak dürüstçe sana soruyorum, bırak kıskançlığı, onlar alelade kadın, başka hiçbir ilişkim olmayacak ki...”

Kediler sokakta gördükleri ve hiç tanımadıkları dişi kedilerin etrafını sararlar, bekleye bekleye, sonunda ensesinden yakalayıp yaparlar... Sonra başka rastladıkları kediyi, sonra bir başkasını... Erhan’ı düşündüm... Hiç tanımadığı bir dişiyi, ensesinden yakalayıp etkisiz hale getirmiş, yapıyor... yapıyor... Beş dakika sonra rahatlamış, dişiyi bırakıp gidiyor.

Kendimi düşündüm, hiç tanımadığım bir erkeğe gidip sürtünüyorum, önünde sırt üstü yatıyorum, hadi gel, bana gereklisin, işimizi görelim diyorum, yapıyoruz, ve arkamı dönüp gidiyorum...

Ve bulamıyorum, aramızda ne fark var ki, ben bunu yapamam, o yapabilir. Ne fark var biz aşk diye tutturmuşuz, onlar sadece sevişmek? Onu

gözümün önünde canlandırdım... Hiç tanımadığı bir kadınla yaparken ve beş dakika sonra arkasını dönüp çıkarken... bir hayvan gibi... bir hayvan gibi...

24

Bir şeyi daha öğrendim bu yaşımda, 18'ini çoktan bitirmiş koca bir kız olarak, bir şeyi daha öğrendim: birisini zorlarsan, en doğal isteklerine, karşı çıkarsan, "Hayır" dersen, o iş o birisi için çok büyük önem kazanıyor. Yapacağım diye sonuna kadar gidiyor. İşte kardeşimin örneği. Nejat'ı o kadar çok seviyordu ki, ta lise çağlarından beri. Nişanlanmak istedi, babam "Olmaz" dedi, "ben daha liseli serseriye kızımı nişanlamam." Kardeşim çıldırdı, Nejat'ı kafasına taktı, hastalandı, iğne ipliğe döndü, annem her gece baş ucunda ağladı. Babam "Olmaz" dedi. Babam olmaz dedikçe kardeşim Nejat'ı sevdi, onun için gözyaşı döktü. Ve sonunda bir doktor, -ne akıllı doktormuş!- "Bu kızın istediğine evet deyin, göreceksiniz hem iyileşecek hem de her şey bitecek" dedi.

Ve kardeşimle Nejat'ı nişanladılar.

Ve kardeşim nişanlandığının dördüncü ayında nişanı attı, Nejat'tan ayrıldı. "Ne sersem şeymiş, meğer yaptığım çocuklukmuş, onu hiç sevmemişim" dedi...

Ve kardeşim şimdi bir tiyatrocuyu seviyor...

Adam ondan epey büyük, fakülteye derse geliyor...

Kardeşim ona vurulmuş, adam da ona. Akşamları okuldan onun arabasıyla çıkıyorlar.

İlkokulda yavrukurt olmak istemiştim, babam izin vermemişti, daha sonra balerin olmak istedim, "Delirdiniz mi siz" dedi annemle bana. Ortaokulda tiyatrocu olmak istedim, kaşlarını çattı: "Bütün bu manyaklıklar senden mi çıkacak,bir daha duymayayım, vallahi bu okuldan da alır eve kapatırım seni" dedi.

Ve kardeşim şimdi babama göre bir manyakla, o tiyatrocuyla evlendi. Biz artık büyüdük,istediği kadar direnin, direnemiyor, çünkü biz büyüyoruz ama o yaşlanıyor. İşte kardeşim tiyatrocuyla evlendi. Ne kadar kültürlü, ne kadar esprili, ne hoş bir insan tiyatrocu. Kardeşimden 15 yaş büyük ama birbirlerini deli gibi seviyorlar. Balayına gittiler, o mutlu diye ben de mutluyum.

Kardeşimin bir oğlu oldu... Kardeşim çok mutlu...

Geçen gün kardeşime gittim, kapıyı açtı, saçı başı dağınık, ağlıyor, epeyce de kilo almış, gebeymiş, doğuracakmış, tiyatrocu, doğursun istiyormuş, ikisi bir arada çıkarmış... Ve tiyatrocu o gece eve dönmemiş... Her gece geç dönermiş ama, bu gece hiç dönmemiş, kardeşim onu merak ediyormuş.

“Hadi gel bize gidelim, annemi görürsün, oyalanırsın.”

“Hayır, annemin beni böyle üzgün görmesini istemiyorum.”

“Niye üzgünsün, herif bir yere takılmıştır, merak etme...”

“Evet bir yere takılmıştır... Her gece takılıyor, benim de onunla gezmemi istemiyor, ‘Tiyatrocular, pis insanlar, senin onların arasında işin yok’ diyor. Ama her gece gelirdi ve içki kokan ağzıyla beni uyuyor zanneder ve öperdi...”

“Bak çok kilo almışsın, biraz versen.”

Kapı yıkılacakmış gibi çalınıyor, tiyatrocu herif sallanarak içeri girip, kardeşime sarılıyor...

“Miniğim benim, miniğim, merak etmedin ya, oyuna Belediye Başkanı geldi, çok beğendi, biz de bunu kutlamak için gittik bir yerlerde içtik, Meloş’un evinde sızıp kalmışım” diyor...

Kardeşim onu iterek, “Ben sana hiçbir şey sormadım ki” diyor...

“Bilirim, bilirim sormaz benim miniğim...” Boynuna dolanmış asılmış kalmış, tüm odayı içki kokusu doldurmuş...

Elini karnına koyuyor, “Nasıl bizim oğlan, ha nasıl” diyor...

Göbek bağlamış herif, evlenmeden önceki o tatlı, o kültürlü adam bu mu? Bu mu benim neşeli, cıvıl cıvıl kardeşim... Saç baş dağılmış, şişmanlamış, irin gibi bir surat...

Tiyatrocu bana dönüyor, “Heey, baldız, sen tiyatroyu seversin, görecektin dün bizi” diyor...

Birden midem bulanıyor, karşımdaki tablo iğrenç bir şey:

“Bok herif tiyatron batsın, şu kardeşimin haline bir baksana” deyip kapıya doğru koşuyorum...

Önce anlayamıyor, “Ne varmış kardeşinin halinde” filan gibi bir şeyler geveliyor, sonra arkamdan seğirtiyor, “Pis cadı, hiçbir kadın bana böyle bir söz söyleyemez” diye koşuyor...

“Bundan sonra hazırlan, söyleyecekler” diyerek, koşuyorum, kendimi caddeye atıyorum...

Galiba yapmamalıydım, onlara karışmaya ne hakkım var, kardeşim ne kadar üzülmüştür şimdi...

Kardeşim ikinci çocuğunu da doğurdu. Biri altı aylık, öteki ikibuçuk yaşında. Kardeşimin tam 15 kilo fazlası var. O güzelim yüzü, gıdıkların, yanakların arasında kaybolmuş sanki... Bol elbiseler giyiyor. Tiyatrocu yoktur diye gittim, yine geç gelmiş, sızmış, ta yatak odasından gök gürültüsü gibi horlamaları geliyor.

Kardeşim iki çocuğuyla çok mutlu... İyi bir anne olmaya çalışıyor... Ben gittiğimde kocasının gömleklerini ütülüyordu, çocukları zar zor yatırmış...

“Bir yardımcı tutsan,” dedim.

“On beş günde bir büyük temizliğe geliyor, daha fazlası olmaz” dedi.

“Neden arada bir fakülteye gelmiyorsun, eski arkadaşları görürdün, hava değişikliği olurdu!” dedim...

“Bu halde mi” dedi... Hem böyle şeylere tiyatrocu izin vermiyormuş, “Senin yerin artık evin, ne işin var elin itlerinin arasında” diyormuş.

“Haklı” dedi, “ben evli bir kadınım artık”.

“Ne olmuş kızım evli olursan, evli olunca insanın dünyası değişmez ki! Zevklerin, mutlulukların, yaşam biçimin hep aynı kalmaz mı? Bırak herifin kıçındaki külotları temizlemeyi, bırak gömleklerini ütülemeyi, çık dışarı, zayıfla, arkadaşlarını gör...”

Birden kafamda bir nokta aydınlanıyor, ta yıllar önce, tiyatrocunun gözümüze sevimli geldiği dönemlerde, bir içki sofrasında söylediği sözü anımsıyorum:

“Takacaksın kadına iki çocuk, oturtacaksın evde, ondan sonra, sen, gel keyfim gel...”

Biz bu sözü şaka sanıp gülmüştük...

Tiyatrocu içki kokuları sala sala odadan çıkıyor... Beni küçük düşürmek için, birdenbire hiç duymadığım edebiyatçıların, tiyatro yazarlarının adlarını ve yapıtlarını sıralamaya başlıyor...

“Yaa, küçük hanım, duymuş muydun bunları” diyor...

“Senin entelektüelliğin batsın, yamalı herif, yamaların sökülünce görülüyor içindeki yırtık” diyorum, ama tabiî içimden, bundan böyle ona hakaret etmeyeceğim... Çıkıp gidiyorum evden...

Anneme kardeşimden geldiğimi söylüyorum...

“Ah! Ne iyi” diyor, “sen onun kadar olamadın, bak ne güzel iki çocuğuyla evli bir kadın” diyor... Bundan sonra kardeşimden hiç söz etmeyeceğim.

25

Erhan'la kapı aralarında, kırlarda, bayırlarda, plajlarda öpüşüyoruz. Sımsıkı sarılıyoruz birbirimize, çok güzel, çok tuhaf, insanın içi çekiliyor sanki. Fügen'le Günseli'yi hiç anlayamıyorum, insan bir sarılma, bir öpüşmeyle bu duyguları duyarsa, her şey olup bitince neler hisseder kim bilir? Ama ben okumak istiyorum, evlenmek istemiyorum, evlenmeyince de nasıl öğreneceğim neler olduğunu?

Ve bir gün beni yine evine çağırıyor, annesi geç gelecekmiş, gitmeli miyim? Çok istiyorum, elimi tutuyor, gözlerime bakıyor, içim titriyor, içimin bu titremelerine bayılıyorum.

Tirtir titriyorum, sanırım o zevkten sanıyor, bense çok korkuyorum. Eli bluzumun içinde, eteğimin fermuarında.

"Korkma korkma" diye fısıldıyor, "büyüdün sen, koskocaman kız oldun, bak arkadaşların çoluğa çocuğa karıştı, seni seviyorum, korkma". Dedikleri artık anlaşılmıyor.

Gözlerimi sımsıkı kapamışım, çok utanıyorum, olan biteni görmek istemiyorum, kaskatıyım...

Ona sarılıyorum, çıplaklığımı görmesin diye yanımdan kalkmasını istemiyorum, çok utanıyorum, nedir kötü olan, neden kötü? "Gördün mü, hiçbir şey olmadı" diyor.

Eve döndüğümde hemen banyoya girip, her tarafımı kazırcasına yıkıyorum. Fügen'i, Günseli'yi düşünüyorum, biz onların yaptığını yapmadık, ona karşın çok güzeldi, onlarınki neden kötü, bilemiyorum. Bilmediğim çok şey var, soramıyorum.

Annemin yüzüne bakamıyorum, ne yaptım ben, ah ne yaptım?

26

Erhan'a bir gün bile sormadım, benimle yapamadığın o işi bir başka kadınla -hiç onu tanımadan, beş dakikalık bir keyif için, bir hayvan gibi- yaptın mı diye. Vereceği yanıttan korktum... Ya yapmışsa... İçim fena oluyor, onu bir başkasıyla düşünemiyorum... Ne korkunç, aman Allah'ım, ne korkunç... Ben ne yaparım sonra, ne yaparım... Onu o kadar çok kıskanıyorum ki, başka kızlara bakmasına bile dayanamıyorum. O da beni çok kıskanıyor ama. Kısa etek giymemi istemiyor, cilveli cilveli "Bacaklarım mı çirkin?" diyorum, "Hayır ama, onları başkasının görmesini istemiyorum" diyor... Ah! Şekerim!...

Şimdilerde bir de Avrupa'ya gideceğim diye tutturmuş. Buralarda çürüyormuş, eğitim felaketmiş, pratik olarak hiçbir şey öğrenemiyormuş. "Peki ben ne olacağım?" "Bu yaz bir gidip döneyim, gerisini sonra düşünürüz" diyor. İyi gitsin görsün bakalım, gözden ırak kızlarla da yatsın kalksın.

Babama "Avrupa'ya gideceğim" desem, düşer ölür herhalde. Demem tabiî. Oysa gitsem, dil öğrensem...

Artık büyüdük ya, onunla daha rahat konuşabiliyoruz. Şaka olsun diye, "Baba ben Londra'ya gitsem, şu İngilizcemi ilerletsem" dedim. Şaka ya.... Kıkır kıkır güldü.

"Ah, bir oğlum olsaydı, ona neler neler yapardım, Londra'ya da yollardım, Paris'e de... İşimi de ona bırakırdım..."

Yüreğim burkuldu, sarsıldı, sanki koptu.

"Baba işini bize bırak, şimdiden öğret, iki kardeş, ben okulu bitirince çok güzel yürütürüz."

Bir kahkaha attı. Onu hiç bu kadar neşeli görmemiştim.

Erhan Fransa’ya gitti, aklı fikri oralarda, belli ki oralara yerleşecek, buraları hiç sevmiyor. Ve ben gidemeyeceğim. Babam yollamaz. Ve benim buralarda okuyup, buralarda güçlenmem gerekecek.

Onu otobüs terminaline bıraktım. Otobüs kalktı, el sallıyor, el sallıyor. Göz yaşlarım ip gibi akıyor, kendimi tutamıyorum. Sanki üç ay sonra dönmeyecek. Sanki bu onu son görüşüm. Bu acıya nasıl dayanırım? Bir kutu Librium içsem, uyusam, uyusam. Şu acım geçene dek uyusam...

27

Erhan gitti gideli neşem yok. Çılgın gibi ondan mektup bekliyorum, haftada bir kez geliyor. Oraları anlatıyor, nasıl harikaymış, insanlar nasıl çağdaşmış. En altında kargacık burgacık bir “Seni özledim, by by”...

Biz de Nilay’la caddeye çıkıyoruz, yürüyoruz, güzel bir pastane var, orada oturuyoruz. Çok kalabalık oluyor, yer bulmak için erken gitmek gerek.

Bir gün yine geç gittik. Nilay’ın arkadaşları, bize yer ayırmışlar iki sandalye tutmuşlar, çağırdılar. Yanına oturduğum çocuk, “Bendeniz Ci-Ci...” dedi... Ne laubali şey... “Ne Cici’si” dedim... Güldüler. Meğerse adının ve soyadının baş harfleri G imiş, bunun İngilizce okunuşu olarak, kendisine Ci-Ci derlermiş. Aman ne önemli. Biraz sonra “En çok ne yemeyi seversiniz” diye sordu. Hoppala. Ne diyeyim ben şimdi. “Çikolata, bonbon ve çiklet yemeyi severim” dedim. Bir süre ortadan kayboldu, iç ve dış, bütün cepleri, çikolata, bonbon, gofret, çikletle dolmuş. Beş dakka da bir, bana birisini çıkartıp armağan ediyor.

Bir gülmem tuttu, bir gülmem tuttu. “Asık yüzlü prenses,kaç gündür burada sizi izliyorum, bu iki iskemleyi sizin için ben tuttum. Ve işte sizi güldürdüm” dedi... Gülünmeyecek gibi değil ki...

Artık gitmemiz gerek. “Sizi dolmuşa kadar geçireyim” dedi... Bir dolmuş durdu, ben “Hoşçakal” deyip binerken, pat içeri atladı. “Sizi yalnız göndermeye gönlüm elveremezdi” dedi, sanki rol yapıyor ama hoş çocuk...

Akşam yine pastaneye gittik. Baktım Ci-Ci orada. El sallıyor. Yanına gittik, cebinden bir paket çikolata çıkarmaz mı. “Sizi bekliyordu, erimek üzereydi” dedi. Ne tatlı şey. Bu ne ilgi, bu ne şefkat!

Artık Erhan’ın kuru ve soğuk mektuplarından bıktım. Ne yapalım Paris o

kadar güzelse. Sen de, Paris'in de yerin dibine batsın. Onunkilerden daha soğuk ve kuru bir mektup attım. Burada çok eğlendiğimi, isterse oralara yerleşebileceğini söyledim... Aman efendim, üç gün sonra bir mektup geldi... Ne aşk, ne aşk... Beni nasıl özlemişmiş, çok yakında gelecekmiş... gelecekmiş de, beni de alıp oralara götürecekmiş... Paris'in batsın, ben İstanbul'da çok eğleniyorum...

Ci-Ci'yle gezip duruyoruz, tabiî yine binbir yalan dolanla evden çıkyorum ama olsun, çok eğleniyorum...Ci-Ci çok üstüme düşüyor, düşünce yapısı da çok farklı...

"Kıskançlık diye bir şey yoktur" diyor, "Kıskançlık sahibiyet duygusunun tasmasıdır" diyor... "İnsanlar evli bile olsalar, başkalarına ilgi duyabilirler, bunda ayıplanacak bir şey yoktur" diyor. Ne tuhaf çocuk... Böyle garip şeyleri nereden öğrenmiş...

Bir gün dolmuştaydık, sinemadan dönüyorduk... "Hadi gel seninle Avrupa'ya gidelim,bir güzel gezelim" dedi... Güldüm. "Babam beni seninle Avrupa'ya yollar mı hiç" dedim.... "Öyle bir yollar ki, evleniriz gideriz" dedi... Evlenmek mi,bu adam şimdi bana evlenme mi teklif etti yani... Yok canım, şaka yapmıştır... Hem sahi ben bugüne dek neden evlenmeyi hiç düşünmedim... Seven adam evlenmek ister, soyadını vermek ister, öyle değil mi?

"Evlenmek mi?" demişim yüksek sesle. Gayet rahat, "Evet, neden olmasın" dedi... Olabilir tabiî, o üniversitede asistanlık yapıyor,ben de bir an önce bitiririm fakülteyi...

Evde hep evlilik hayalleri kurdum, minicik bir ev, artık babamın esiri olmamak, istediğim gibi gezmek tozmak, Avrupa, özgürlük... Ama aradan haftalar geçiyor ve evliliğin sözü bir daha açılmıyor, hâlâ evde esirim, hâlâ babamdan izin alıyorum çıkmak için. Beyoğlu'nda yürürken, bir kuyumcunun önünden geçerken, "Hani evlenecektik biz" deyiverdim. Derdemez de utancımdan yerin dibine geçiverdim. Uçmak, yok olmak,kaybolmak istedim. Ah! Aptal kafa, ne var bunda utanacak, ne var.

Beni elimden tuttuğu gibi kuyumcudan içeri sokuverdi, “İki tane yüzük istiyoruz” dedi. Manyak bu adam manyak. Yüzükleri aldık, taktık... Aaaa! Ben şimdi nişanlı mıyım yani?

Eve gelince yüzüğü parmağımdan çıkardım, ne de güzel duruyor parmağımda, nişanlı kız,nişanlı bir kız.

Anneme söyledim, çok şaşırdı. Ve akşam babama, birinin benimle evlenmek istediği söylendi. Kimmiş, neymiş, kimin nesiymiş, tahkikat yapmalıymış, annesini babasını göndersinmiş...

Ve annesi öyle bir karşı çıktı ki evlenmemize. Oğlu daha öğrenciymiş, üniversitede asistan filan değilmiş, evlenirse okulu bitiremezmiş, nerede oturacakmışız, nasıl para kazanacakmışız?

Ben onu üniversitede asistan sanıyordum, buradaki evi kendine ait bir daire sanıyordum, oysa annesinin yazlık eviymiş. Neden bu yalanları söylemiş ki bana?

Aman ne önemi var darling Ci-Ci, aşkımız var ya, ne karışıyorlar onlar bize? Neden evlenmemizi istemiyorlar? Mutlaka evlenmeliyiz Ci-Ci, kokuşmuş kafalarla savaşmalıyız. Öyle değil mi?

Biz evleneceğiz, beni kusurlu bir kızmışım gibi istemediğiniz için de size bir ders vereceğim. Bu dersi nikâhta alacaksınız benden, doktor kayınpederim ve muhterem zevcelerinin unutamayacağı bir ders vereceğim nikâhta. Muhteşem bir gelinlik giyeceğim, hiç unutamayacaklar.

28

Babamın verdiği tüm çeyiz paralarıyla kendime şahane elbiseler, ayakkabılar, iç çamaşırlar aldım. Ve kıçımın üzerindeki gelinliğim ve duvağımla nikâhlandım...

“Ne başkaldırı” dedi kardeşim, “kendi kendini kandırıyorsun, evlenmemeyi başarabildin mi, esas başkaldırı bu olurdu, ya da en azından gelinlik giymeseydin, blucin giyseydin, esas başkaldırı bu olurdu, mini gelinlik, pöh!”

Balayındayız, sıcak mı sıcak bir kent ve lüks mü lüks bir otelin balayı dairesi... Ci-Ci’nin parası yok ama lüksü çok seviyor... Bu paraları nereden bulmuş bilmiyorum, ama otel gerçekten çok güzel.. Odamıza yerleşiyoruz, daha ben bavulları açarken, geliyor, arkamdan belime sarılıyor, soyunuyoruz, yatağa yavaşça yatırıyor, o da üstüme yatıyor... “İşte birazdan benimsin” diyor... Kendimi olaya veremiyorum, nedendir bilemem, aklım “Benimsin” sözüne takılıyor, ben de bir şeyler söylemeliyim, yaşamımın en önemli anı bu. “Ben zaten şimdiye dek de senindim” mi desem, “Hadi hayatım al beni” mi desem, “Evet ama artık sen de benimsin” mi desem, “Bir sevişme sonucu neden senin olacakmışım be adam” mı desem?

Aman, canım çok acıyor, hiçbirini diyemeden, “Dur, dur yapma” diye bağırıyorum. Biraz çekiliyor, yine geliyor. “Dur, dur çok acıyor” diye bağırıyorum yeniden. Beş kez aynı sahne yineleniyor. Kafam allak bullak, aklımdaki hiçbir güzelliği söyleyemiyorum, yaşayamıyorum... Allah kahretsin...

Sinirli bir şekilde kalkıyor, “Çocuk musun sen, ne bu şımarıklık” diyor. Ağlamaya başlıyorum. Bana bu kadar kötü nasıl davranabilir, hem de balayında... Neler oluyor...

Hani kendimden geçecektim, hani inleyerek tek vücut olacaktık, hani

defalarca zevklerin doruğuna çıkacaktık?

Allah kahretsin, bütün aşk romanlarının canı cehenneme.

Gelip saçlarımı okşamaya başlıyor, gevşiyorum... Yine üstüme çıkıyor. Bu kez dur dememeye kararlıyım. Abanıyor, dayanıyor, her tarafım yanıyor, dişlerimi sıkıyorum, ama hiç, hiçbir şey hissetmiyorum.

Sanırım aradan üç dakika geçti, yanımda ter içinde soluk soluğa yatıyor...

“Çok güzeldi, dehşetti, ne tatlı şeymişsin sen meğer, harikaydı, sen de geldin mi, iyi miydi...”

(Ne gelmesi... Nereye geldim mi? Ne yaptın ki? Canımı acıttın, biraz hareket ettin ve boşaldın... Kim, nereye geliyor...)

İçimden bunlar geçerken, faltaşı gibi gözlerle suratına bakmayı sürdürüyorum... Birbirmize sarılıp, uykuya dalıyoruz...

Bir de uyanıyorum ki, çarşaflar kan içinde, nasıl kan gelmiş, sanki tavuk boğazlamışlar. Aman Yarabbi! Ben şimdi bu odadan nasıl çıkacağım, çarşafı yıkasam, kurur mu? Temizlikçiler görecek...

“Merak etme” diyor, “bak çarşafın altı naylonla kaplanmış, burası balayı odası kızım...”

Balayı odalarında çarşaflar naylonlu, kızlar bu odalara kapatılıp kapatılıp, kadın yapılıyor. Durmadan, sürekli, fabrika gibi. Balayı odalarında çarşaflar naylon kaplı, akan kan şilteye geçmesin diye... Kızlar kanlarını sevdikleri erkek için akıtıyorlar, kızlar kanlarını bir ömür boyu bile olsa, kendilerini alacak erkeklerine saklıyorlar.

Balayı odalarının naylon kaplı çarşafları üzerinde kızlar, acılar içinde, üç dakika içinde sıkı sıkı sakladıkları namuslarını büyük bir namusluluk içinde verip, acılar içinde, kocalarının boynuna sarılıp uyuyorlar...

Balayı odalarının çarşafları naylonla kaplı... Kanımız şilteye akmasın diye... Balayı odalarında naylonların üzerinde, bacaklarımızın arası kan ve acı içinde, şaşkın, okuduğumuz romanları düşünerek, kocalarımızın kollarında, naylonların üzerinde, kan revan içinde uykuya dalıyoruz... Balayı... bal...

29

Balayımızdan döndüğümüzde, cebimizde kalan son parayla bir taksi tutup, yazlık eve gidiyoruz... Ev gözüme bir garip geliyor, hiçbir eşya benim değil, keşke birkaç çarşaf alsaydım babamın verdiği paralarla...

“Annemlere gidelim” diyorum, “yemeği orada yeriz”...

Oh! Ne güzel kolumda bir erkekle, rahatça babamın evinden içeri giriyoruz... Babam evde yok, annemle kucaklaşıyoruz,biraz zayıflamış gibi sanki, yüzü de sarı... “İyiyim” diyor, “sıcaklardan herhalde”...

Yanına sokulup biraz ödünç para istiyorum. “Ah! Kızım, babanı bilirsin, paraları hep cebinde dursun ister, ucu ucuna, gıdım gıdım verir, ama yanımda biraz var, onu vereyim...” Alıyorum.

Birden bir kuş sesi duyuyorum, cıvıl cıvıl ötüyor... Evde bir kafes ve içinde bir kuş... Bir sarı kanarya...

“Anne, bu ne, bu eve babam hiç hayvan sokmazdı?”

Annem buruk buruk gülüyor:

“Sen gittikten sonra aldı. Bilirsin seni hepimizden çok severdi, arkandan hep ‘sarı kanaryam’ diye söz ederdi, sen gittikten sonra bunu aldı getirdi işte.”

(Ah, baba... babacığım... Ne olur bir kere, bir kerecik olsun bana, yüzüme, sarı kanaryam deyiverseydin...) Gözlerimden yaşlar süzülüyor, ağlamak istemiyorum... ağlıyorum...(Ah, baba, ne olur bir gün olsun, yüzüme, bana, sarı kanaryam deseydin.)

Ben böyle... kaskatı... okşanmaya muhtaç... hiç neşelenmeyen... gülmeyen... ben, böyle kaskatı... biri bana sarılsa, biri saçımı okşasa diye

bekleyen yavru kediler gibi... Ah baba... babacığım..

30

Ci-Ci’ye babası, bir arkadaşının fabrikasında iş buldu, parası az ama olsun. Zaten okulunun bitmesine de çok az kaldı.

Ama para yetmiyor, durmadan, üzerimize başımıza bir şeyler alıyor. İyi giyinmeye bayılıyor. Bana nefis bir saat almış, çok sevindim ama ne gereği vardı... Benim saatim vardı ve çalışıyordu tıkır tıkır... “Benim güzel karıma bu saat yakışır” dedi... İyi, yakışsın bakalım... Ama çizmem yok... Yakında havalar bozacak, çizmem çok eski, altı yapıla yapıla artık çivi tutmuyor. Nasıl söylesem, nasıl istesem... Ya alamayız deyip beni reddederse. Etmez ya, o da bu çizmelerle gezmemi istemez... Ama ya parası, paramız, yoksa... Paramız... Paramız... Bizim paramız mı ki onun çalışıp kazandığı para?

Durmadan geziyoruz, diskotekler, lokantalar, gazinolar, sabahlara kadar, çok da eğlenceli arkadaşlarımız var. Hele bir arkadaşımız var ki, Halıcıoğullarından... Çok zenginler... Ci-Ci ona bayılıyor, deniz kenarındaki evlerine götürdü bizi, bir şato gibi, hep onlarla geziyoruz.. Ben pek istemiyorum, bu masrafla nasıl başa çıkarız? Çıkıyoruz işte... Grubumuza Necip Halıcıoğlu’nun bir sürü arkadaşı katıldı. Manken kızlar, zengin kızlar. Her tarafları pırlantalarla dolu.. Bir giydiklerini bir daha giymiyorlar, bazen onları kızılderililere benzetiyorum, bir burunlarında pırlanta eksik... Takıyorlar takıyorlar... Taktıkça şişiyorlar, geriliyorlar...

Ci-Ci ikramiye almış, bir de baktım elinde bir kutu, kadife bir kutu... Açtım, pırlanta bir alyans... “Nikâhımızda pırlantasını alamamıştım, o altın alyans sana hiç yakışmıyor” dedi...

Oysa ben o altın alyansıma bayılıyordum... Bayılıyorum...

Çok tuhaf bir şey oldu, canım sıkıldı, içim burkuldu... Ne yapmam gerekiyor, hani filmlerdeki gibi... “Sevgiliiim... Haarika bir şey bu, ne tatlısın sen, canımmm benimmm” diye boynuna sarılmam gerekmiyor mu? Yavaşça

altın alyansımı çıkarıp, dizi dizi pırlantaları takıyorum, gülmeye çalışıyorum... Gülemiyorum. “Çok yakıştı” diyor... Artık zengin kızların yanında benden utanmayacak herhalde, benim de pırlantam var, ben de insanım...

Ertesi gece, pırlantamı takıyorum, herkesin kulakları, elleri, boyunları altınlarla, pırlantalarla dolu. Bir manken kız, “Ayyy, ne güzel şey o öyle, kaç taşlı” diye soruyor, Ci-Ci zevkten beş köşe, kaç taş olduğunu söylüyor...

Ben... Ben utancımdan yerin dibine geçiyorum, elimde böylesine pahalı bir şeyi taşımak ve bunu herkese gösterip övünmek...

Ben bu hallere düşecek insan mıydım...

Sanki yüzük parmağımı yakıyor, çıkarıp atmak istiyorum...

Yapamıyorum...

O yüzüğü bir daha parmağıma hiç takmıyorum.

31

Her sabah erkenden kalkıyorum, Ci-Ci servisine yetişsin diye kalkıp çayı koyuyorum, kahvaltıyı hazırlıyorum, o gidiyor...

Artık sabahları işe gidişine ilk günlerdeki kadar üzülmüyorum. Bu onu artık eskisi kadar sevmediğimden değil, gidişine alıştım... Ama ilk günler, ah, o ilk günler... Hiç unutmuyorum ilk işe gittiği gün boynuna sarılıp hüngür hüngür ağlamıştım, bütün gün onu göremeyeceğim diye. Şimdi artık üzülmüyorum.

O gittikten sonra biraz daha yatıyorum, sonra hemen alışverişe çıkıyorum... Annemin tarif ettiği yemekleri, defterimden okuya okuya yapıyorum, annem kadar çabuk yapamıyorum ama yine de harika oluyor, aynı onunkiler gibi. Et soteler, imambayıldılar, kremalı elma tatlıları...

Sonra akşam caddeye çıkıyorum, servisinin gelmesini bekliyorum, servisten iniyor, sarmaş dolaş eve gidiyoruz...

Sofrayı hazırlıyorum, yememiz 10 dakika kadar sürüyor...

Sofrayı topluyorum, o da yardım ediyor.. Bulaşıkları yıkıyorum (bazen ertesi güne bırakıyorum) o da çalkalıyor...

Ci-Ci biraz titiz... Geçen gün alışveriş torbasını tezgâhın üzerine koydum diye beni azarladı... Yok canım... Evet, evet azarladı. Altı pismiş torbanın, tezgâhın üstünde ekmek kesiyormuşuz...

Bir gün de ayağımı küçük sehpanın üzerine dayamış ayakkabımı iliklİyordum, “Biz bu sehpanın üzerinde çay içiyoruz, bir şeyler yiyoruz küçük hanım” dedi... Benim aklıma bile gelmez böyle şeyler, annesi titiz herhalde kim bilir.

Bir gün de yatak odasında yere fırlattığı çoraplarını kaldırmamışım, şöyle

bir eline aldı, fırlatıp yine yere attı, hiçbir şey söylemedi... Ne yapmam gerek bilmiyorum. Sofrayı topluyor aslında... Hatta bir akşam kardeşimin kocası ve babam onu sofrayı toplarken görmüşlerdi de, anneme, “Senin kız gönlüne göre bir hanım evladı bulmuş işte” demişlerdi...

Bir sofrayı toplamakla hanım evladı olunur mu?

“Uğraşıyorum, didiniyorun, yemek on dakikada bitiyor” diyorum...

“E, ne olabilirdi, içki içenlerin yemeği uzun sürer, istersen tiyatrocu gibi her akşam içelim” diyor... Artık ilk günlerdeki gibi, “Eline sağlık, nefis olmuş” filan gibi şeyler de söylemiyor. Tabiî neden söylesin ki, hep güzel oluyor işte, alıştı artık.

Bu benim işim.

32

Gecikti, tam 13 gün gecikti. Göğüslerim, ellerim, karnım her tarafım şişti. Bu hiç aklıma gelmemişti doğrusu... Bir çocuğum mu olacak yani şimdi benim? Anne mi olacağım yani şimdi ben?

İdrar tahlili yaptırdım, pozitif çıktı... Akşam Ci-Ci'ye söyleyeceğim, filmlerdeki gibi olsun istiyorum...

Sofrayı her zamankinden daha güzel hazırladım, çiçeklerle ve mumla süsledim... Şarap aldım... Nasılsa fark etti. "Ne oluyor bir şey mi kutluyoruz?" diye sordu... "Oturalım da" dedim. Oturduk, birkaç kadeh şarap içtik, en romantik sesimle, "Hayatım" dedim, "sana bir müjdem var." "Ne var söylesene, çatlatma insanı, piyango mu çıktı, ne oldu?" Biraz sinirlendim. "Hayatım" dedim, "aklın fikrin piyangoda, parada , bir çiftin yaşamındaki en önemli şey nedir sence?" Yine en yumuşak sesimle konuşmuştum. "Nedir?" dedi. (Ananın...) Dış görünüş olarak romantizm harika, ama kafamdan geçenleri yönetemiyorum. Dediğimi duymuş gibi utandım...

"Hayatım, bir bebeğimiz olacak,senin bebeğin, ikimizin bebeği..."

O kadar şaşırdı, o kadar şaşırdı ki, sanki dünyada bebeği olacak ilk insan ikimiziz. "Sahi mi söylüyorsun, doğru mu?"

"Doğru tabiî, bak tahlil raporuna..." Yüzü mü sarardı bana mı öyle geldi.?

"Sevgilim çok sevinçliyim, çok iyi de... Daha çok erken değil mi, daha gezecektik, Avrupalara gidecektik, annem çok yaşlı, seninki hasta... Kim bakar bu çocuğa..."

(Hani, 'Sahi mi?' diye havalara sıçrayacaktı. Hani başını karnıma koyup, 'Oğlum, oğlumuz burada şimdi' diyecekti. Hani elimden tabakları alıp, 'Aman sevgilim sen yorulma, otur, ben her işi yaparım' diye beni bir koltuğa oturtup bacaklarıma yün battaniye örtecekti...)

“İstemiyor musun yani şimdi sen bu bebeği?” dedim, buz gibi bir sesle...

“Sevgilim çok genciz, biraz yaşasaydık, ama daha vaktimiz var değil mi, düşünürüz...”

(Hani işe gidince günde elli kez beni arayacaktı, “Bebeğimizin annesi nasıl” diyecekti. Hani her gün elinde bebeğe aldığı armağanlarla eve dönecekti?)

Masadan kalktım... Yatak odasına gidip kapıyı kilitledim...

Masallar, masallar... Pamuk Prensesli, Külkedili masallar... Başında kurdelesi, uzun kirpikleriyle prenslerini bekleyen kızlar... Ve prensler...

Romanlar, öyküler... Biri kız biri oğlan iki çocuklu aileler... Mutfakta kek pişiren mutlu anneler, evrak çantalı, otomobilli babalar...

Fügen’ler, Günseli’ler... Şişko bedenleriyle, saçı başı dağılmış çocuk peşinde koşan kadınlar, evrak çantalı kocalar, yüzü gözü morarmış kadınlar, çılgın sevişmeler, karşılıklı orgazmlar...

Masallar, Romanlar... Filmler... Dört duvar arasında mutluluk simgesi kadınlar, donuk bakışlı, gülümsemesiz anneler...

Aynada yüzümü gördüm, bembeyazdı... Gözlerimse koskocaman... Hep uyanış, hem uyanışla mı geçecek ömrüm?

33

Ne yapmam gerek hiç bilmiyorum, kürtaj olmaktan çok korkuyorum. Üç kapılı gardrobu beş kez yerinden kaldırdım... Bayağı kaldırdım işte. Belim çıkıyor sandım, bekledim hiçbir şey olmadı.

Sonra içime parça sabunlar attım, nasıl canım yandı, nasıl acıdı. Sabunları çıkarıncaya kadar deli gibi oldum acıdan...

Sonra külot lastiği soktum, şiş sokmalı derlerdi ama doğrusu o kadar cahil değilim ben... Üç gün uğraştım, hiç, hiçbir şey olmadı...

Ci-Ci her akşam bana sarılıyor, arkamı dönüyorum, arkamdan kollarını belime sarıyor... Sevişmek istiyor, istemiyorum...

Sonra peş peşe iğneler oldum... Hiçbir şey olmadı...

Sonra doktora gittim. Yolda anneme yaptıklarımı anlattım... Şaşkına döndü. “Kızım sen, sen bu kadar okudun, köylü karıları gibi bunları nasıl yaparsın?” Zaten sinirlerim bozuk, “Öğrettin mi anne?” diye bağırdım. “Tek bir şey, gebelikten korunmayı bile öğrettin mi? Evde cin diyemezdik, cinselliği anımsatır diye... Yasakladınız da yapmadık mı sanki... Babam evdeyken arka balkondan eve sevgililerimizi almadık mı? Gece dışarı göndermediniz de gündüz sevişmedik mi sanki. Kız arkadaşlarımızın kapısına bıraktınız, kapısından aldınız, kaçıp kaçıp da flörtlerimizle buluşmadık mı sanki... Öğretmediniz de ne oldu, ha, ne oldu? Kardeşimle ben mutluluktan göklerde mi uçuyoruz şimdi... Çektiğimiz her tür acının içinde sizin de payınız var... Gözyaşlarımızın her damlası sizin yüzünüzden akıyor...”

Annem, bitkin, ruh gibi bir sesle, “Biliyordum bunun böyle olacağını” dedi.

Doktor beni içeri aldı. Hastabakıcısını çağırdı. “İdrar edin, gidin soyunun” dedi... Yaptım, geldim. Hastabakıcı “Çorabını, külotunu çıkar, şuraya uzan” dedi... Arkamı dönüp çıkardım... İnce uzun masaya yattım. “Daha öne gel” dedi. “Popon şu kenara kadar gelsin.” Aşağı doğru kaydım... Bacaklarımı kaldırdı, iki tarafa açtı, çatalların üzerine yerleştirdi. Her tarafım görünüyor, beyaz bir bez aldı, karnımın ve bacaklarımın üzerine örttü, ama karşıdan bakınca her tarafım görünüyor, ayaklarım epeyce yukarıda.

Doktoru çağırdı. Doktor pek neşeli. “Bakalım neyimiz varmıış” diye daldı odaya, neyse ki yaşlı bir şey, elli yaşlarında var. Eldivenlerini taktı, galiba oramı ıslattı. “Sıkma kendini sıkma” dedi.

Kendimi gevşetmeye çalıştım, “Sıkma yavrum kasma”. “Peki, tamam”. Parmağını içime soktu, öteki eliyle karnıma bastı...

“Evvvet, hamileyiz, kalk bakim şimdi”. Kucağımda beyaz çarşaf, masanın kenarına oturdum... Bir elini bacağıma koydu, “Ne yapacağız şimdi?” dedi... Okşuyor mu bana mı öyle geliyor... Evet, eli çarşafın altında, dizimin biraz yukarısında hafif hafif okşuyor...

Kıpkırmızı oldum herhalde, kan beynime çıktı ama ne yapabilirim ki, karşımdaki koskoca doktor. “Ne yapıyorsunuz, beni okşuyorsunuz” desem, “deli misin kızım sen, ben doktorum” dese... Köylüler gibi utangaç davranmamalıyım... “Aldıracağım efendim” dedim.

“Aaaa, çok kötü, bu senin ilk çocuğun, aldırmak doğru değil” derken, öteki eli de saçlarıma geldi, bir baba gibi, şefkatle -herhalde- saçlarımı okşuyor şimdi de... Doğrulur gibi yaptım, kan ter içinde kalmışım, “Bunu içeride konuşalım” dedim... Ellerini çekti üstümden, yardımcısını çağırdı, “Kalkabilir” dedi... Kadın, külotumu, çorabımı elime tutuşturdu giyeyim diye... Adam hâlâ küçücük odada, ellerini yıkıyor... Eteklerimi kaldırıp da külotumu giyemiyorum bir türlü. “Kızım ne utanıyorsun” diyorum kendi kendime, “Adam daha demin senin her tarafını görmedi mi?” Canın cehenneme deyip, gözlerimi adamın gözlerine dikip -aynadan- etekliğimi kaldırıp, külotumu giyiyorum, doktor bey odadan çıkıyor... Çorabımı takıp fırlıyorum dışarı... Annem doktorla kürtaj pazarlığına oturmak üzere... “Anne, karar verdim, doğuracağım” diyorum... Çıkıyoruz...

Annem şaşkın... “Anne bu herif kürtaj yapacağım diye insanı bayıltıp her şeyi yapar vallahi” diyorum... Annemin böyle şeylere hiç aklı ermez... “Küçükken de terbiyesiz bir çocuktun, şimdi de ne söylediğini hiç bilmiyorsun” diyor.

34

Çok iyi bir doktor varmış... Ci-Ci arkadaşlarından öğrenmiş, randevu aldık, kürtaj için, aç bilaç gidiyoruz. Anneme heyecanlanmasın diye söylemiyorum. Doktorun muayenehanesi bir garip yerde, kaldırım taşlı bir yokuş, eski, pis bir bina... “Yahu bu ne biçim yer” diyorum. “Merak etme, merak etme, adam bu işin uzmanıymış” diyor...

Kapıyı çalıyoruz, yaşlı bir kadın açıyor... Bekleme odasında üç beş kişi var... İki kişi varsa biri erkek, kadınlar kocalarını takıp gelmişler... Yaşlı kadın “Gelin” diyor bana...

Çok sakinim, çok sakin... Ne var bunda korkacak, şimdiye dek milyonlarca kadın kürtaj olmadı mı? Oldu ama, üç-beş tanesi de ölmedi mi? Yok canım, yok canım, kırk yılda bir... O kırk yıl ya şimdi bittiyse, sıra bendeyse. Korkumu belli etmemeliyim, güçlü olmalıyım, güçlü olmalıyım ve ben güçlüyüm.

Asık suratlı doktor, “İdrarınızı edin gelin” diyor. Yaşlı kadınla birlikte tıpış tıpış tuvalete gidiyoruz. Dönüyoruz, küçücük bir oda, hücre gibi, karton gibi bir bölmenin ötesinden iniltiler geliyor, çöp kutusunun içi kan dolu.

“Külotunu çıkar” diyor yaşlı kadın... “Bu sesler ne?”... “Bir şey değil, senden önceki ayılıyor.” Benden önceki ayılıyormuş, odadaki palabıyık herif işte bu ayılanı getirmiş olmalı... Bekliyor. “Senin başka çocuğun var mı yavrum?” “Yok teyzeciğim.” “Aaaa, yazık değil mi ama ilk çocuk aldırılır mı hiç, ne olur ne olmaz... Bak şu karının tam beş çocuğu varmış, onun için aldırdı, neyse çocuğum artık karar vermişsin, daha gençsin, daha çok çocuğun olur...” (Zor olur.) Külotumu çıkardım, masaya tünedim, deneyimli bir şekilde popomu aşağı kaydırdım, çok sakinim, kalbim biraz fazla atıyor galiba ama, o kadar olur artık. Etekliğimi bile çıkartmadılar, birden topluca bir kadın bitiyor başımın ucunda, kızıla boyanmış saçlı, bol makyajlı... “Aman ne güzel koku bu, nedir bu parfümün adı, ne güzel kızsın sen bakiim”

diyor, sanki bir geri zekâlıyla konuşuyor...

Ayaklarım havada, üzerimde küçük bir örtü, yanımda bana çocuk gibi davranan bol makyajlı kadın, hizmetçi kılıklı öteki yaşlı kadın. Doktor giriyor içeri, eldivenlerini takıyor... Yan odadan iniltiler geliyor... “Şimdi bitecek, korkma” diyor makyajlı kadın. “Avucunu sık” diyor, sıkıyorum. “Hay Allah,” öteki koluma geçiyor, “Avucunu sık” sıkıyorum, “Ne ince damarların varmış senin tatlım.” Bacaklarım havada, karşısında doktor ve hizmetçi kadın... Kanundışı, gizli bir iş yapıyoruz, her şey bir garip, dışarıda Ci-Ci, sigarasını tüttürüyordur şimdi heyecanlı pozlarda... Damarlarımı bulamıyorlar ya bayılmazsam, ya bayıldım sanıp yaparlarsa, ya canım acırsa ya... Sağ elimin üzeri yanıyor, damarıma bir iğne saplanıyor...

Neden önlem almadım, neden dikkat etmedin pis herif, az kalsın bir de bu çocuğu doğuracaktım, doğurup da iyice esirin olacaktım. Yaşamın esiri olacaktım, bu piçin esiri olacaktım. Aldırmamalıyım ha anneciğim, bir kadının en kutsal görevi annelik ha anneciğim. Senin gibi iki çocukla, seni aldatan kocayla,bırakıp gidemeden, evinin duvarlarına yapışmış, balık gözlerinle kalmak mı annelik? Siz olmasaydınız, ben bu hayatı mı yaşardım, sizin yüzünüzden boşanamadım demek mi kutsal annelik? Bu bok dünyaya, ne olacağı belli olmayan bir yaratık peydahlayıp, durmadan onu suçlamak mı annelik? Evin dört duvarı arasına kapanıp, yemeyip yedirip, giymeyip giydirip, durmadan üzülüp, mutsuz olup, korkular, acılar içinde yaşamak mı annelik? Sen neredesin ha anneciğim, sen kimsin? Ne yaptın şimdiye dek kendin için. Umutların hani? Var mıydı ki? Kutsal annelik ha... kut... sal... an...

“Allah kahretsin, Allah kahretsin” Böyle ayılmışım... Yaşlı kadın “Kızım sakin ol” dedi... Cİ-Ci şefkatinden ölecek... Hayatımlar, canımlar... Bir süre ilişki yasakmış...

“Artık kerhaneye gidersin kendini tatmin için diyorum, koluna tutunmuş merdivenleri inerken... Gözleri büyüyor...

“Bazen nasıl şaşırtıyorsun beni” diyor...

“Sen de beni çok şaşırtıyorsun” diyorum...

35

En iyisi spiralmiş, kanser yapıp yapmadığı daha tam olarak bilinmiyormuş ama, en garantilisi oymuş... Doğum kontrol hapları şişmanlatıyormuş, hem de deli gibi sinirli yapıyormuş insanı... İçeri atılan, hap gibi eriyen şeyler garanti değilmiş... Hem insan nerede ne zaman sevişeceğini nereden bilecekmiş de o hapları atıverecekmiş... Prezervatifin de bir garantisi yokmuş, patlak olurmuş, yırtılırmış... Hem işin en heyecanlı yerinde adamın kalkıp onu geçirişi çok sinir bir şeymiş, insanın bütün konsantrasyonu kaçıyormuş.

Spiral taktırmaya karar veriyorum. Ama bu kez başka bir doktora gideceğim. Beni okşayan o heriften sonra, asık suratlı duygusuz doktoru da sevmedim. Annemin bir arkadaşı öneriyor, çok ciddiymiş, çok iyiymiş, biraz pahalıymış ama...

Adamla telefonda randevulaşıyoruz. Muayenehanesine gidip de karşısına oturduğumda, spiralin o gün takılmayacağını öğreniyorum. “Neden” diyorum, “çok mu zor ve tehlikeli bir iş?” “Zor değil ama özen göstermek gerek” “Hastanelerde günde yüzlerce kadına takılıyor ama.” “İsterseniz gidin oralarda taktırın, ne taktıklarını bile bilemezsiniz, bunların modası geçiyor, size eski tipini takabilirler, ölçülerinize uymayanını takabilirler, haberiniz bile olmaz.” Kalkıyor, bir çekmeceden ambalaj içinde küçücük bir şey getiriyor. “Bakın size bunu takacağız, T şeklinde, siz spiral şeklinde olanları biliyordunuz, değil mi?” (Yoo, ben hiçbir şekilde olanlarını bilmiyordum, siz ne derseniz ona inanırım doktorcuğum, siz de beni kandırabilirsiniz, ruhum duymaz, en cahil olduğumuz konu bu, elinize düşmüşüz bir kere, ne isterseniz yapın bakalım... doktorcuğum...) “Evet, ben spiral şeklinde olanları biliyordum...” Artık içimden geçenlere hiç kızmıyorum, onları çok seviyorum hatta. “Size bu spirali klinikte takacağız, cuma günü sabah saat dokuzda aç olarak gelin.” (Ameliyat mı edeceksin be adam, ne olur şunu şimdi takıversen, ben koskoca kürtajı kıç kadar bir odada olmuşum, bu ondan daha zor bir şey değil ya.) “Peki efendim, cuma günü dokuzda orada olurum.”

Cuma günü saat dokuza on kala kliniğin önündeyim. Ci-Ci ısrar ediyor, içeri girip beklemek için, gerçekten istiyor mu gelip beklemeyi, nedense bundan pek emin değilim. Hem ben çocuk muyum, ya da ürkek genç kızlar gibi... Kendim giderim... Kendim gidiyorum... Girişteki adama doktorla randevum olduğunu söylüyorum, küçük bekleme odasında dokuzu yirmi geçeye kadar oturtuyor beni, sonra bir hademe gelip çağırıyor... Bir küçük odaya giriyoruz, aynı doktorların muayehaneleri gibi, aynı masa, aynı ayna ve lavabo, aynı alet edevat... Yalnız burası insan olarak biraz kalabalık. Doktor da orada, selamlaşıyoruz. İçeride bir hastabakıcı kadın, bir erkek hastabakıcı, bir hemşire, bir de beni getiren hademe var... Tabiî doktor ve ben... Hiçbiri hiçbir şey yapmıyor... Siz şurda biraz oturun deyip bir yirmi dakika daha bekletiyorlar... Acaba bir terslik mi var, acaba aletlerde bir aksaklık filan... Canım alt tarafı bir spiral...

Birden herkes dışarı çıkıyor, bir tek hemşire kalıyor. “Soyun canım, eşyalarını şuraya koy” diyor. Artık deneyimliyim, özellikle pantolon giymedim, çünkü pantolon giyince onu tümüyle çıkarmak gerekiyor, kalkıp otururken iyice çıplak gibi oluyor insan... Eteklik giyince çok rahat, onu çıkartmadıkları için, kalkınca hop etekleri aşağıya indiriyorsun, çıplak gibi olmuyor. Yine popomu aşağı kaydırıyorum, yine bacaklar iki yana ve yukarıya.

Bir de bakıyorum ki odaya yine bütün o insanlar doluşmuş. Galiba bu spiral olayı kürtajdan daha ciddi, ne bu böyle ameliyat ekibi gibi. O beni içeri getiren hademe, tam karşıma lavaboya doğru gidiyor, lavabonun önünde bir şeyler yapıyor.. Adam tam karşımda, ne yapsam bacaklarımı indirip, hemen kapayıversem mi? Yok, ayıp olur, utangaç köylüler gibi olmaz. Adam dönüyor, gördü işte, baktığını gözlerimle gördüm, hademe oramı gördü... Peki ama bu doktor kör mü, ne diye dolaşıyor bu adam buralarda? Hademe hep lavabonun oralarda... Rezil oldum, rezil... Bir başka herif daha var, o da geçti önümden... Birden başucumda tanıdık bir ses, “Aman da aman ne güzel kız bu böyle, saçların ne kadar güzel şekerim, boya mı?” Bu o, o makyajlı,

kızıl saçlı kadın, elimden iğne sokup beni bayıltan... O kez parfümümün markasını sormuştu, şimdi saçlarımdan söz ediyor.

Acaba beni tanıdı mı? Hiç sanmıyorum, kadının şefkat gösterisi bu tür olmalı. “Boya değil.” Doktor eldivenlerini takmış, spiralimi ambalajından çıkarmış, uzaktan bana gösteriyor, ‘Bakın işte bu’ der gibi... Gülüyorum, her tarafım ter içinde, şu dakikalar bir bitse... Acaba rahat gibi görünüyor muyum?

Kadın koluma bir lastik sarıyor. Beni anımsamadı, öyle olsa damarlarımın çıkmadığını bilirdi. “İstemiyorum” diye bir ses çıkıyor gırtlağımdan, donakalıyorlar. “Neyi istemiyorsun?” “Bayılmak istemiyorum, istemiyorum.” Sesim çok mu sert, çok mu ürkek, çok mu kararlı? Boyalı kadın hemen lastiği çözüyor, “Neden şekerim, hiçbir şey duymayacaksın, fena mı?” “İstemiyorum.” Kadın, doktora bakıyor, başucumdaki hademe herif, “Aferin be, ablam cesur” diyor. Kadın bozuldu ama hiç hissettirmiyor. Adamlardan biri önümden bir sefer daha geçiyor... Artık kendimi bıraktım, bütün hastane önümden geçse umurumda olmayacak.. Doktora “Acır mı?” demeyi kendime yediremiyorum, “İstemiyorum” bir kez çıktı ağzımdan. “Derin bir nefes al” diyor doktor. Kadın başucumda, saçlarımı okşuyor. Hademe herif sol tarafımda, kolumu tutmuş, hafif hafif okşuyor, ikide bir “Aferin, aferin sana be” diyor.

Derin bir nefes alıyorum..

Derin bir nefes alıyorum... Neden bütün bunlar, neden bu sıkıntılar, neden ben yaşıyorum bunları?

İğne batmış gibi anlık bir acı... Biraz içim acıyor, tamam, bitti.

“On dakika yat burada” diyor doktor.. Bacaklarımı indirdim ve bitiştirdim. Artık rahatım. Yine adamlar çevremde ama olsun.. Kalkıyorum, odada yine bir tek hemşire kalıyor, ötekiler sanki oramı görmemişler gibi büyük bir saygıyla odadan çıkıyorlar, aslında görmeyen bir tek hemşireydi ya, neyse. Giyiniyorum... Ben şimdi bütün bu insanlara bahşiş mi vereceğim, kaç para vereceğim, ne yaptılar ki, ne için vereceğim? Hemşireye vermeye utanıyorum, okul bitirmiş kız, belki ayıp olur. Kapıda o odam, oramı gören

ve kolumu okşayan adam, onun eline bir şey tutuşturuyorum.. Doktor bir küçük odada... “Borcum ne?” diyorum... Söylüyor... Aman Tanrım... Kendi hiç almıyormuş, spiralin parası, kliniğin parası, narkozcunun parası, hemşirenin ve oramı gören adamın parası.. Ödüyorum.. Bu doktoru da sildim defterimden.

Ci-Ci, iyi ki gelip de beklememişsin, boşu boşuna vakit kaybedecektin, ne olacaktı ki sen gelince... Zamanına yazık... Seninle ilgili bir şey değil ki bu... Benim olayım!

Yaz geldi ve Ci-Ci’nin annesi ile babası bize geldi... Daha doğrusu kendi yazlık evlerine geldiler...

Annesi benim modası geçmiş bulup kaldırdığım tüm eşyaları, vazoları, kül tablalarını çıkartıp etrafa yerleştirdi. Baktım, benim düz beyaz seramik süslerim ortadan kalkmış. Kalksın, o gidince ben koyarım tekrar..

Yemekleri pişirmeye başladı, günde kırk kere toz alıyor, alsın, fena mı? Ci-Ci gak dese, suyunu getiriyor, guk dese, ona kahve yapıyor. Geceleri çıkarsak, mutlaka yanına bir kazak alması için ısrar ediyor, üşütürmüş. Akşam yemekte, Ci-Ci, “Anne, benim karım bu yemeği çok güzel yapar” diyor. “Yapar oğlum, yapar tabiî, biz artık yaşlı işi yemek yapıyoruz, çok yağ koyamıyorum ki” diyor. Benim de içim bir hop etti ki. Demek Ci-Ci yaptığım yemekleri beğeniyormuş... Ne hoş, insanın yaptığı bir şeyin beğenilmesi ne müthiş bir duygu, (ah, canım benim).

Annesinin ve babasının bizimle oturmasından rahatsız olduğum tek bir şey var, onlara nasıl sesleneceğimi bilemiyorum. Anne ve baba diyecek değilim ya, Nebile Hanım ile Hayrettin Bey de diyemem, çok resmî kaçar. Amca, teyze desem, çok laubali. Onlara bir şey demem gerektiğinde, uzaktalarsa, arkaları da dönükse, ta yanlarına kadar gidip, kendimi belli etmem gerekiyor. Başkaca bir rahatsızlığım yok, ne olabilir ki?

Ci-Ci “Ne olur anne, baba desen” dedi. (Aaa, ne olur tabiî desem.. Senin annen baban benim annem babam sayılır, öyle değil mi? Her ne kadar seninle evlenmemi istememişlerse de, evliliğimizden bu yana en ufak bir yardım yapmamışlarsa da, bana en küçük bir sevgi, bir övgü gösterisinde

bulunmamışlarsa da, her yaptığımı, her giydiğimi hep eleştirmişlerse de, senin annem benim annem, tabiî, tabiî neden olmasın!)

Annesiyle ikimiz bir gün evde yalnızken, parasızlıktan söz açılıyor, “Ah, bu evi kiraya verebilseydik, elimize üç kuruş geçerdi, biraz rahatlardık” diyor... “Ya, gerçekten” diyorum.

Tam bir saat sonra sokaktayım, evlerin camlarına baka baka yürüyorum, kiralık ev arıyorum, hemen şimdi ev bulup, yarın taşınacağım...

Pis cadı... Eline üç beş kuruş geçermiş... Artık oğlundan da hayır yokmuş, biraz müsrif miymişiz ne... Fena para kazanmıyormuş değil mi? Nereye gidiyormuş bu paralar, oysa o, onun için ne fedakârlıklarda bulunmuş... Gerçi biz evlenirken maddî durumları iyi değilmiş, bana bir şey takamamış ama, tam bir yıl sonra doktor kocacığı, doktor maaşıyla nasıl da bulup buluşturup bana o kalın altın bileziği almışmış... Beni çok severmiş canım, çok severmiş...

Bir kuyumcuya girip o iğrenç altın bileziği satıyorum...

Akşam Ci-Ci geldiğinde olanı biteni anlatıyorum. “Ne var bunda canım” diyor, “gerçekten zor durumdalar, babamın muayenehanesi yok ki, üç beş kuruş kira ödesek onlara?” “Üç beş kuruş para ödedikten sonra, bu kıç kadar kalorifersiz evde oturmam, hem de kimsenin ağzının kokusunu çekmem... Yarın çıkıyoruz bu evden” diyorum... “Bu ne heyecan, bu ne kararlılık” diyor alayla... Kendi kararlılığıma ben de şaşıyorum.

Ya bir de yanılıp ona anne deyiverseydim...

37

Babam kalp krizi geçirdi, doktor yatak odasına bile çıkmasına izin vermedi... Ona gittim, yatağının ayak ucunda Gülriz Abla... Annem içerde onun yiyebileceği yemekleri pişiriyor... Kardeşim de gelmiş...

Bir ara bir baktım, babamın, ayakları yorganın altından, Gülriz Abla'nın poposunu elliyor... Ayağıyla elliyor. Gülmem tuttu. (Baba pes doğrusu can çıkmayınca huy çıkmaz derlermiş, doğru demek ki!)... İçimden dedim bunları ama, sonra da sinirlendim, ben bu öyküyü unutmuşum, çocukken nasıl da sinirlenmiş, aylarca ikisine de canavar gibi davranmıştım.

Birden yine kızdım... Anam için, anacığım için kızdım... Her şeye rağmen ben bu adamı da severim ama, yeter artık... Söylesem mi acaba anneme... Hep aynı şeyler, söylesem ne olacak... Bir koca üzüntü, bir büyük acı.... Sonra... Hiç.

Bir ay eve kapandım, çılgın gibi çalıştım, satır satır ezberledim her şeyi, yakında sınava gireceğim ve çok şükür okul bitecek... Aman biteceği de iyi oldu, üniversiteler kaynıyor zaten, boykotlar, kantin kavgaları, sağmış, solmuş... Ci-Ci'de hiç ilgilenmiyor böyle şeylerle.

Babamın sağ bacağı uyuşuyormuş, annemle her kavgalarından sonra, ay kalbim, ay bacağım diye bağırıyormuş... Eskiden beri böyle yapardı, sinirlenince, güya kalbi tutardı...

Bir akşam gittim ki, babamın sağ tarafı hiç tutmuyor, ağzı da çarpılmış...

Günlerce böyle yattı...

Bir akşam gittim ki, kardeşim kapıyı açtı, telefonum yok diye beni arayamamışlar... Babam alttan üstten kanıyormuş... Doktor yapılacak bir şey yok demiş... Kan arıyorlarmış, bulamıyorlarmış.. Hastanelerde ona uygun kan yokmuş.

Yanına koşuyorum... “Baba baba beni duyuyor musun, cevap ver, ben senin kızın, sarı kanaryan, beni duyuyor musun, bir şey söyle.” Gözleri aralanıyor, gülümsüyor sanki... Parmakları, o güçlü, o tek eliyle bizi havalara kaldırdığı parmakları, hafifçe kıvrılıyor. “Ona güldü işte, sevgili kızına güldü, haftalardır bize bakmıyordu bile” diyor annem.

“Baba, sarıl bana, bir şeyler söyle, ayağa kalk!” Ona sımsıkı sarılıyorum, o koca vücut küçücük kalmış, kemikleri elime geliyor. Haykıran sesimi duymuyorum artık... Gırtlağım parçalanırcasına bağırıyorum, babacığım, babacığım, babacığım...

Elimi kuvvetle sıkıyor... “Kızım... canım...” diyor, hırıltı gibi bir sesle... Sarsılıyor.... Babam gidiyor...

Kalkıp kapıyı kitliyorum... Sıcacık, küçücük, heybetli vücuduna sarılıyorum... Elini alıyorum, saçlarıma götürüyorum sürüyorum, sürüyorum, sürüyorum... Bana ilk kez canım dedin, öyleyse saçımı da okşa, hadi saçımı da okşa... okşa okşa okşa...

Kapıyı kırmışlar, içeri girmişler, babamın elini elimden zor kurtarmışlar... Beni yarı baygın bulmuşlar... Ellerinden kurtulup kanarya kafesini bahçeye atmışım...

Ve kendimi kaybetmeden önce danalar gibi böğürmüşüm, yedi mahalle duymuş...

Anneeeee, artık özgürsüüüüün!

38

Üniversiteyi bitirdim, koskoca diplomamı aldım... Hemen kendime bir kartvizit bastırdım... Üzerine mesleğimi ve adımı yazdırdım...

Artık hiçbir şeye inancım yok, ama diplomamı alıp babamı ziyarete gitmek istiyorum... Mezarının yerini bile bilmiyorum. Annemle gidiyoruz, annem o kadar zayıfladı ki...

“Sen gelme kapıda bekle” diyorum mezarın yerini öğrendikten sonra...

Çantamdan diplomamı çıkarıyorum. “Babacığım nah bitirirsin demiştin ya, hani bitirirsem alnımı karışlayacaktın ya, işte bitirdim, bak diplomam burada. Her ne kadar istemiyorduysan da başarılarımıza sevindiğine eminim... Hadi alnımı karışla... karışla... Hani bitiremezdim, hani oğlun olsaydı neler neler verirdin... İşte diplomam işte işte... Al, al da bak... İki ayakkabı, üç kemik etle çocuk mu büyütülür sanıyorsun, en basit şeyleri bile ne büyük savaşla aldık senden... Her şeyle, ama her şeyle savaştık, zorla, söke söke, bir mutlu gençlik yaşatmadın bize... Üniversiteye bile suçmuş gibi gittik... Sanki lütfettin... Al işte al da bak, hadi alnımı karışla karışla...”

Annem koşarak geliyor, mezarın üstüne attığım diplomamı alıyor, çantasına koyuyor...

Ağlayarak başımı annemin omzuna dayıyorum...

“Anne, ben ona iyi şeyler söyleyecektim, diplomamı gösterecektim, kavga etmeye niyetim yoktu” diye hıçkırıyorum.

Onunla son bir kavga daha etmeye gerçekten niyetim yoktu.

39

Yemek yap, evi topla, uyu, süslen, arkadaşına git, kocanı bekle... Akşamları onun gelmesini iple çeker oldum. Koşa koşa onu karşılıyorum, ama artık söyleşmelerimiz eskisi gibi değil... Contalar, makineler, vidalar, bilmem neler, bir sürü şey öğrendim, ne yapsın adam, kendi işini anlatıyor işte...

“Sen ne yaptın bugün.”

“Hiç, anneme gittim, Nilay’ı gördüm, kardeşime uğradım.”

“Nasıllar.”

“İyiler... Biliyor musun herkese iş aradığımı söyledim, ne dersin, bir itirazın var mı?” Ya itirazım var derse... Ya var derse...

“Ne itirazım olabilir, çalış tabiî... Ama.. Sanki sen... Biraz...”

“Evet, biraz... ne?”

“Biraz tembel ve lapacısın gibi geliyor bana... Ama yaparsın yaparsın, gir bir işe eğlen, olmadı çıkarsın...”

(Eğlen ha.... Olmadı çıkarsın ha... Biraz tembel ve biraz lapacıyım ha... Babam kılıflı herif... Gömleklerin ütülü, çorapların mis gibi dolaplarında... Her akşam üç çeşit yemek... Bir, eline sağlık yok... Lapacıyım ha... Yok masada toz varmış, yok lavabo üç gündür temizlenmiyormuş... Sen hiç utanmıyor musun leş gibi çoraplarını toplansın diye yerlere saçmaya... Ben kirli çamaşırlarımı kedi bokunu örter gibi saklıyorum senden, bana ait pis bir şeyi görme diye... Bütün bu incelikler, insanlıklar bize mi özgü... Pis herif, kaba herif... İşe gir oyalan ha... Eğlen ha... O bok makinelerinle dünyayı mı kurtaracağını sanıyorsun, şef oldun da cumhurbaşkanı mı oldun. On yılda bir okul bitirdin de adam mı oldun? Eğlen ha, oyalan ha, olmazsa çıkarım ha...

Sen... Sen beni ne zannediyorsun, işe yaramaz bir kadın mıyım ben? Eğlen ha, lapacı ha...)

Bir saniyede, içimden bunlar nasıl geçti bilmiyorum... Bunları düşünen ben miyim onu da bilmiyorum...

Şaşkın şaşkın yüzüme bakıyor... Düşündüklerimi mi anladı acaba? Meğer gözlerimden sicim gibi yaşlar akıyormuş...

“Görürsün” dedim... Kalktım sofradan...

Ben bu sözcüğü bir erkeğe daha söylemiştim...

Aynı ses tonu, aynı vurgulama kulaklarımda çınladı:

“Görürsün baba, görürsün...”

40

Fakülteden bir arkadaşım, Zerrin, çalıştığı yerde birisinin arandığını, erkek tercih edildiğini ama, yine de bir başvurmamı söyledi. Zerrin bölüm şefiymiş ama, beni işe alacak olanlar müdürlermiş. Biyografimi bir kâğıda yazdım, randevu aldım gittim.

Ne giysem acaba diye kaç yıl düşündüm anımsamıyorum. Pantolon giysem acaba antipatik olur mu? Bazı işyerleri pantalonu yasaklar bile.. Şu dar etek... Yok o biraz seksi kaçabilir, hem yırtmacını idare edemem herkesin önünde... Şu bol olanı... Hadi canım çiçekler içinde, çingene gibi... Şu bluz... Kolu kısa... Öteki, beyaz olanı, biraz göğsü açık değil mi?

Giyecek hiçbir şeyim yok, hiçbir şeyim... Üstelik mevsim de ne yaz ne kış... Sonunda bir kahverengi etekle, krem rengi merserize bluz buluyorum, eh işte iddiasız bir giysi...

Tam bir saat önce yola çıkıyorum, yol sürse sürse bu saatte 30 dakika sürer... Üstelik taksiye de biniyorum...

35 dakika önce iş yerinin kapısındayım... Biraz çevrede dolaşıyorum, hava da bir ısınmış, terliyorum, terleyince yüzüm parlar, makyajım bozulur. Saçımı da ciddi görünsün diye, kırk saat uğraşıp topuz yaptım, bozulacak, bak işte birkaç tutam sarkmış bile... Allah kahretsin, bari gidip Zerrin'in yanında oturayım diyorum... Zerrin işi oldukça ilerletmiş, ne de olsa benden çok önce mezun oldu... İki kişilik bir odada oturuyor.... Bana bir çay ısmarlıyor... Tam o sırada bir adam giriyor içeri, dikkatle bana bakıyor... "Aday arkadaşımız bu mu yoksa?" diyor Zerrin'e... (Beğenemedin mi canım, evet aday bu.) Hay Allah, şu içimden geçenleri engellemem mümkün değil... Dışımdan tatlı tatlı gülümsüyorum adama, "Evet" diyorum. İçimdeki ses, "Evet, bu" diye tekrarlıyor.

"Erken gelmişsiniz, gelin konuşalım, şu anda işim yok" diyor... (Aman

işin olsa ne olur, sanki hayat kurtarıyorsunuz burada!) Bütün bu içimden geçenleri, bir gün dışımdan geçiriversem ne olur diye öyle merak ediyorum ki...

Bir gün bunları dışımdan söyleyebileceğim bir yere gelmeliyim ben... Çünkü içimden söylediklerim çok doğru, çok tatlı, dışımın böylesine sahtekâr olmasına dayanamıyorum.

Tatlı tatlı gülerek adamın arkasından seğirtiyorum. Beni sorgulamaya başlıyor, okulu hangi dereceyle, kaç yılda bitirmişim, evli miymişim, ayıp olmazsa yaşımı sorabilir miymiş, biyografi kâ§ğıdını uzatıyorum ona... “Bunları sizin ağzınızdan duyalım bakalım, konuşmanız nasıl, sesiniz güzel mi?”

(Assolist olacağım herhalde...)

Odadan çıkıyorum, başka bir adamın önüne gidiyorum, o da bilmem ne müdürüymüş... Böyle beş müdür dolaşıyorum... Beni tepeden tırnağa inceliyorlar... Bu boş yer için tam 68 tane aday varmış da... Daha yeni iki kişi almışlar ama, bu servisin işi çok olurmuş... Bizi iki gün sonra arayın diyorlar...

Bu iki gün nasıl geçiyor ben de bilemiyorum, giyeceklerim yıkandı, ütülendi, hangi gün hangisini giyeceğim saptandı.. Bir de yeni pantolon aldım kendime... Yani o aldı...

“Bu senden son para isteyişim” dedim, gururla...

“Hadi canım sen de, kaç para maaş alacaksın ki?” dedi...

Aman Tanrım, kaç para vereceklerini sormadım, unutmuşum... Ya çok azsa, ne yaparım ben... Dur bakalım, daha işe kabul edilip edilmediğini bile bilmiyorsun...

(Hem sen benle ne biçim konuşuyorsun bakim, hadi canım sende filan gibi.) Bunu dışımdan söylememeliyim, çünkü evlilikte özveri gerek, özen gerek... Kavgaları önlemek gerek ki, saygı yitirilmesin.

Telefonu çeviriyorum... Kimi arasam, Zerrin’i mi, hangi birini? Bir tek ilk konuştuğum müdürün adı aklımda, onu istiyorum, kendimi tanıtıyorum. “Aaa, yavrum, sana müjdem var, hepimiz seni çok beğendik, pazartesi günü başlayabilirsin” diyor. (Maaşım kaç peki pis herif, yavrun batsın, kaça alıyorsunuz beni işe). “Teşekkür ederim, pazartesi görüşürüz”... Telefonu kapatıyorum.

Adamları hiç sevmedim, gitmesem mi acaba? Zerrin’e mi sorsam kaç para vereceklerini? Aman ona da bir havalar gelmiş, üniversitedeki kıytırık, boynu bükük kızcağıza neler olmuş böyle? Burnu Kafdağı’nda. Kime danışsam, kime sorsam? Ne kadar yalnızım.

Neyse, pazartesi günü kendimiz görürüz bakalım.

41

Maaşım pek fena değil... Bir türlü soramadım da, ay başında muhasebede elime parayı tutuşturduklarında öğrendim. Eh, ne yapalım, iyi para. Neyse ki işimi seviyorum... Bizim eski mahalleden Teoman diye bir arkadaş da var... İşe başladığımın üçüncü günü, yemekhanede "Hadi hadi dedi, kadınlık ne kadar işe yarıyor bak, güzel bir kadın görünce hepsinin içi gitti, seni alıverdiler işe" diyor. Kan beynime çıkıyor. (Ben güzel miyim şimdi yani, bugüne kadar güzelliği hiç ama hiç düşünmedim, üstelik bana güzel olduğumu da söyleyen pek olmadı, ne babam, ne annem, ne arkadaşlarım, ne Ci-Ci... Arada bir Erhan söylerdi ama...) "Hadi ordan" diyorum, "ben alnımın teriyle aldım bu işi, eşek gibi de çalışıyorum." "O ter güzel bir alında olmasaydı, görürdün" diyor...

Teoman, incecik, dal gibi bir çocuktu, çapkındı, şimdi şişgöbek bir şey olmuş. Evli, iki çocuğu var. Demek her şey geçici, geçici. Ve Teoman'dan benimle aynı sırada işe alınan iki adamın maaşlarının benden fazla olduğunu öğreniyorum. "Bu nasıl olur", diyorum. "Aynı eğitimden geçmişiz, ilk işimiz, nasıl onlara daha fazla verirler?" Rahatça yanıtlıyor:

"Ama onlar erkek. Sen burada bizim gözümüzün süsüsün..."

Yaa, demek onlar erkek, demek ben gözünüzün süsüyüm. Demek ben onlardan daha değersizim öyle mi?

"Peki Zerrin, o nasıl kaç kişinin şefi olmuş?"

"Sen de pek safsın be, kaç ay oldu buraya geleli, Zerrin'e bir dikkat et bakalım, Faruk Bey'in odasına kaç kez girip çıkıyor. Faruk Bey olmasa, o daha..."

"Çok ayıp, Teoman, çok ayıp, yani kadınlar ancak müdürlerin bilmem nesi olurlarsa mı ilerlerler? Üstelik Faruk Bey buranın ortaklarından biri ve evli."

“Sen bu kadar saf bir şey değildin kız, ne oldu sana? Buraya kadın alınırsa ya güzel oldukları için alınır ya da müdürün bilmem nesi olduğu için. Bunu şu küçük kafana sok.”

“Bu söylediklerin senin düşüncelerin mi, herkesin mi?”

“Hepimizin, herkesin. Sen aldığın paraya şükret, kadınlar burada ilerleyemezler, sadece gözümüzü gönlümüzü açarlar.”

“Öyle mi Teoman, öyle mi, gözünüzü gönlünüzü mü açarız, görürsün, görürsün.” Yüksek sesle söylüyorum bunları bu kez.

Sanırım “Görürsün” dediğim üçüncü erkek bu.

Çok yoruluyorum, ama çok. Başka servislerin adamları olmadığında o işleri de bana veriyorlar. Bazen fazla measi yapıyorum ama para filan verdikleri yok. Yapmam gerekiyor, ilk hedefim maaşımı artırmak.

Serviste Şermin diye bir kız daha var, neşeli bir kız ama adını kız kurusu takmışlar. Hem çok zayıf hem de hâlâ evlenmemiş, ondan. Ben bazen onun işlerini de yapıyorum. İki sözcüğü bir araya getirip yazmasını beceremiyor, yazılacak şeyler olduğunda bana veriyor... Yapıyorum.

42

Genel bir rapor hazırladım... Yıllık. Çok şık, hoş bir şey oldu. Hepimizden isterler bunu yıl sonunda... Ben raporun girişini ve sonunu biraz da esprili bir dille yazdım. Zerrin'e götürüp verdim... Şöyle bir iki sayfasına göz attı, "Deli misin sen, olmamış" dedi... Güzelim bembeyaz sayfalarımı, kıpkırmızı kalemiyle çiziverdi. Hırsla aldım raporu, yerime geçtim.

(Pis cadı sen ne anlarsın rapordan, herifin koynundan çıkıp şeflik taslıyorsun. Her gittiğin yerde mutlaka kendine bir herif bulur yaltaklanırmışsın, kendi kendine kalamaz, kendi kendine hiçbir şey yapamazmışsın... Çalıştığın yerlerde mutlaka bir müdür, bir patron ayarlamışsın... Her şeyi biliyorum, her şeyi öğrendim ben... Sen ne anlarsın, iyi rapordan?)

Ertesi gün telefonum çaldı. Faruk Bey... kendisi.. Sekreteri de değil, kendisi... Zaten onunla aram çok iyi son günlerde, geçen gün kapıda karşılaştık, beni evime kadar arabasıyla getirdi...

"Biraz gelir misin" dedi, "raporunla."

"Ra..." dememe kalmadan kapattı...

Ben de üzeri kırmızı çarpılarla kaplanmış olan raporumu aldım, odasına girdim... "Herkesinki geldi, senin raporun yok, çalışmadın mı?" dedi...

"İşte burada" deyip verdim.

"Bu ne bu, kırmızılar..."

"Sizden önce Zerrin'e gösterdim, beğenmedi, karaladı..."

Gülümsedi mi, bana mı öyle geldi...

“Otur” dedi... Okumaya başladı... Okudukça gülümsüyor, bir yerinde kahkaha attı. Birden arkasına dayandı, “Nefis, nefis” dedi.

“Bu rapor küçük bir hanıma ait olmasa, yönetim kurulunda okurdum.”

“Beğendinizse okuyun bari” dedim.

Güldü, yerinden kalktı, dev gibi yanımda dikildi, ayağa kalksam mı kalkmasam mı diye düşünürken, saçımı okşadı, sırtımı sıvazladı...

“Düşünürüz” dedi. Yerimden kalktım, tam çıkarken:

“Arada bir kapımdan içeri gir de güzel yüzünü göster, herkes gelir benim odama, kapım açıktır, bir sen gelmezsin” dedi...

“Olur” deyip kapıyı çektim...

Ve tam karşımda Zerrin. Elimde kırmızı çarpılı raporum, “Temize çekeceğim de” dedim.

“Maşallah, bizi çiğneyip patronlara mı çıkıyorsun?” dedi.

“Seni çiğnemedim, kendisi raporu okumak istedi” dedim.

“Yaa” dedi tıslayarak, tam içeri girecekti ki, kolundan yakaladım... “Şekerim, beni işe alan sensin, başarılarımla gurur duymalısın, üstelik Faruk Bey raporu çok beğendi” dedim sırıta sırıta...

“Yaaa” dedi, içeri girdi, güm diye kapıyı kapattı.

Faruk Bey, bir hafta sonra bir akşamüstü, masamın başında durdu, “Ben de senin tarafa gidiyorum bugün, istersen seni götüreyim” dedi.

Zerrin odasının camları arkasından bakıyor, konuştuklarımızı duymuyor ama, gözlerinden ateşler saçıyor.

“Peki” dedim, çekmecelerimi kilitledim, Faruk Bey’le çıktık.

Önümüzde adamlar iki kat, biri çantasını taşıyor, biri kapıyı açıyor, biri

arabasını hazırlamış. Benim de önümde iki kat değildiler. (Daha önce nerelerdeydiniz, bir sandviç almaya bile gitmezsiniz, çağırsak gelmezsiniz..)

Yanına oturdum, yola çıktık...

“Biliyor musun çok başarılısın” dedi.

“Teşekkür ederim.”

“Ama başarını çekemeyenler var.”

“Aman efendim kim olabilir?”

“Hadi hadi, numara yapma, çok akıllısın, her şeyin farkındasındır. Çok da tatlısın, bizim oraya bir hava, bir neşe getirdin.”

“Teşekkür ederim.”

“Şurada durup bir çay içelim mi?”

Ne desem? Kafam karıştı yine... Ne olur içersek, bunda ayıplanacak ne var? Patronuyla memuru bir yerde çay içemezler mi? (Ama bir gören olursa? Olursa olsun, fena bir şey yapmıyorsun ki, sen kendinden emin değil misin? Eminim... Eee, öyleyse, köylü kızları gibi ne kızarıyorsun, onun bunu yapmaya hakkı varsa, senin de var...)

“Tabiî içelim...”

Bu deniz kıyısına ne zaman gelmişiz biz, yol buradan geçmiyor ki! Neyse, herhalde benimle iş konuşacak, belki de beni terfi ettirecektir.

Çaylarımız geldi... Uzanıp elimi tuttu.. “Öyle tatlısın ki” dedi. Kıpkırmızı olmuşum ve yanmış gibi elimi çekmişim...

“Evlisin biliyorum, senden bir şey isteyecek değilim, arada çıkıp çay içelim, arada bir odama gel, yüzünü göster, yeter bana.”

“Çayı odanızda içsek” demişim sesim titreyerek.

Bir baba gibi... kahkahalarla güldü... “Olur odamda içeriz” dedi... Ve beni evime bıraktı.

43

Şirkette yeni bir servis kuruluyor. Patronlar, beni, Mehmet'i, Özcan'ı yeni serviste görevlendirdiler... Her şeyi biz hazırlayacağız... Üçümüz... Eşit koşullarda... Mehmet de bizim orada oturuyor, bazen akşamları bize geliyor, çalışıyoruz... O akşamlar Ci-Ci ya eve geç geliyor ya da gidip yatıyor. Televizyonda maç varsa zaten işi iş, iş yerinden bir sürü arkadaşını topluyor, biralar, fındık fıstık, evin içine ederek, bağıra çağıra maçları izliyorlar... Yer yerinden oynuyor sanki. Koskoca adamlar, bir futbol uğruna bu kadar çocuklaşsınlar, birbirlerine girsinler, kabalaşsınlar, dünyayı gözleri görmesin, olacak şey değil.

Mehmet maçla hiç ilgilenmiyor, ne hoş... Maçla ilgilenmeyen bir erkek... Bu tarafına hayranım... Geçen gün bizde çalışırken, karısı aradı: "Şekerim, Mehmet'i artık bana gönder, özledim" dedi. Ben de "Peki" deyip gönderdim.

Gece geç oldu, her taraf leş gibi, Ci-Ci yattı, bulaşıkları yıkayıp ortalığı toplamalıyım. Yarın da çok erken kalkacağım, toplantım var, her gün kör karanlıkta sokaklara dökülüyorum... Akşam da alışveriş yapmalıyım... Evde ağıza atacak bir şey kalmamış. Ne alsam, kolay yapılacak bir şeyler alsam... Ama geçen gün Ci-Ci "Izgara et yemekten içim kurudu, piyasada sebze kalmadı mı Allah aşkına? Zeytinyağlı bir şeyler yapsan" dedi...

Cumartesi pazar zeytinyağlıları yapıyorum ama bir kilodan yapınca çok oluyor, hemen bitmiyor, iki gün geçince de beyefendi durmuş yemek yemiyor... Benim hatırım için, iki günlük pilavları, fasulyeleri yiyormuş, aslında hiç alışık değilmiş böyle şeye... Zavallıcık... Benim yüzümden nelere alışıyor bak...

Bir ışık, beynimde koskocaman bir ışık çakıyor sanki... Fatmanımla konuşmamızı anımsıyorum. "Hepimiz esir değil miyiz, sen esir değil misin?

Böyle gelmiş böyle gidecek...”

Hayır Fatmanım, böyle gelmiş ama böyle gitmeyecek... Bir şeyler yapacağız, yapacağız.”

Yatak odasına geçiyorum, kapıyı kilitliyorum, yatağa yatıp, gözlerimi kapatıyorum...

“Kocam modern erkek pozlarında sofrayı kaldırır, eğer hasta olmuşsam bulaşıkları yıkayıp bütün hanımların hayranlığını çeker. Alışverişten yemeğe her şey benim üzerimde. İş toplantılarına katılırım, dalga geçer, sanki benim çalıştığım iş onunkinden daha önemsiz... Artık sevişmek istemiyorum, nedendir diye sormaz. Ama kendisi canı istediği an sevişir, istemeyince horul horul uyur.. Sadece giyinelim, süslenelim, gezelim, zenginlerle olalım...

Bir tek kitap okumaz.. Ben geceleri okuduğumda, “Git salona, orada oku, ışık rahatsız ediyor” der. Şirkette Zerrin önüme dikilip duruyor. Faruk Bey çok üstüme düşüyor, onu engellemem gerek, kibarca... Yeni bölümün üç kişisi arasında ben de varım diye erkekler dedikodu çıkarmış, Zerrin’den sonra sıra bana gelmiş, Faruk Bey şimdi beni kullanıyormuş, yakında müdür olursam şaşmamalıymış...

(Ben... Tek başına... Kaç kişiyle savaşacağım böyle?...)

Ya annem... Anneme bile gidemiyorum, kadıncağız zayıfladı, eridi, bitti. Doktorlar sinir diyorlar, geçer diyorlar, yalnızlığa alışması gerek diyorlar... Annem sanki hayatında dışarı çıkmamış... Telefon parası nereye ödenir, elektrik parası nereye yatırılır, kazıklanmadan nasıl, nerelerden alışveriş edilir... Evin odunu, kömürü nereden alınır... Hiçbir şeyden haberi yok, sanki bunca zaman başka bir gezegende yaşamış... Acaba bize gelse, bizimle otursa bir süre... Hayır... Yalnızlığa alışmalı, sonra hiç yapamaz diyor doktorlar.

Başımdaki ışık hep yanıyor artık... Akşam dükkânların önünden pıtır pıtır geçtim... Bakkala da uğramadım ekmek almak için... Eve geldim...

Ci-Ci... Ne Ci-Ci’si, yahu ne Ci-Ci’si artık ona Gürkan diyeceğim. Saat

sekizde, “Eveeet, ne yiyoruz” dedi... (Bok) dedim... içimden... “Hiçbir şey” dedim, “Çok yorgunum, hiçbir şey alamadım, hiçbir şey yapamadım..”

Gözleri büyüdü, büyüdü... “Şaka mı ediyorsun?” dedi...

“Hayır şaka değil, hiçbir şey alamadım, hiçbir şey yapamadım.” Koşa koşa mutfağa gitti, buzdolabının kapısını açtı... Bir kuru kaşarpeynir ile bir parça reçel var...

Ciddi olduğumu anladı...

Sanki yer yerinden oynamış gibi bembeyaz bir suratla, “Peki ne yapacağız şimdi” dedi... İstersen dışarda yeriz” dedim... Sanıyorum bunu bir günlük hezeyan sanıyor...

Ertesi gün ve daha ertesi gün aynı sahne yinelendi... Beynimdeki ışıkla mutlu geziyorum... Baktım ertesi gün, eli kolu paketlerle gelmiş... “Hadi şunları pişir” dedi. (Bana bak, bana emredip durma, ben senin cariyen değilim, senin kadar çalışıyorum, sana yakın para kazanıyorum, senin kadar eğitimliyim, sen kendini ne sanıyorsun da beni kendine hizmet ettirip duruyorsun... Senin benden ne üstünlüğün var ha ne üstünlüğün... Kopasıca şeyin mi üstünlüğün?)

Aramızdaki saygıyı bozmamamız gerek... “Hadi şekerim, gel birlikte pişirelim” diyorum. (Gelse mi, gelmese mi...)

Kararlılığımdan ürkmüş görünüyor... Ağzını çarpıtarak gülüyor, belaya çattık der gibi, lütfedermiş gibi mutfağa giriyor...

“İstersen bir de önüme önlük takayım ha” diyor, benimkini alıp uzatıyorum, “Taksan iyi olur, elin alışık değil, üstünü kirletirsin” diyorum, fırlatıp atıyor önlüğü... Ama soğanları doğrayıp fasulyeleri ayıklıyor...

Kim koydu beynimdeki ışığı oraya... Neredeymiş o ışık şimdiye dek...

Gece bana sırtını dönüp uyuyor, sanki ona kötülük etmişim, onu küçük düşürmüşüm gibi bir tavrı var. Oysa beynimdeki ışığım yanıyor hâlâ. Çözmem gereken bir problem daha var. Bu kez ben ona arkadan sarılıyorum.

Onu okşuyorum, şaşırıyor, çünkü hep kendisi başlatır sevişmeyi. Çok uzun sürmüyor onu istekli hale getirmek. Ama bu kez isteklerimi yapmasını sağlayacağım. Elini alıyorum, onu yönetmeye çalışıyorum. Hayır, olmuyor işte. O bildiği gibi davranıyor. Ve yine bende hiçbir duygu yok. Başka şeyler yapmasını istiyorum, farkında bile değil, oysa Erhan'la... Ne başka olurdu. Hiç uğraşmazdım ben...

Bunu ona söylesem mi acaba? Erhan'la gerçekten sevişmediğimiz halde, çok daha güzel olduğunu ona söylesem mi?

Yoo, hayır olamaz. Sanırım çok kızar. Peki ama niçin anlamıyor, istediğim şeyleri nasıl farketmiyor?

Bitti... O hoşnut... Bitti.

Oysa beynimdeki ışık artık yanıyor, şimdi anlatamasam da, bir gün mutlaka...

Uykuya dalarken öteki evli arkadaşlarımı düşünüyorum.

"Bilmiyorlar kardeşim, bilmiyorlar, ne yapmaları gerektiğini bilmiyorlar, ne kendilerini ne bizi tanıyorlar. Kendileri beceremedikleri zaman bizi suçluyorlar, artık onları heyecanlandırmıyoruz diye, biz doyuma ulaşamazsak, yine bizi suçluyorlar, soğuk kadınız, cahil kadınız diye..."

Nasıl bilsinler ki, biz bile yeni keşfetmedik mi nasıl olması gerektiğini?

Peki ama anlamıyorlar mı halimizden, davranışlarımızdan? Bir insan bu kadar anlayışsız, bu kadar dikkatsiz, bu kadar bilinçsiz, bu kadar bencil olabilir mi?

Hem de bu kadar cahil, hem de öğrenmek için isteksiz.

İki kişi birlikte bir şey yapıyoruz, en sıcak, en yakın dakikaları yaşıyoruz, ama bir taraf hoşnut öteki taraf hiç değil.

Böyle bir şey olabilir mi?

Bunun için de bizim uğraşmamız gerekiyor demek ki.

Aysel “Hayal kur” demişti.

Ne hayali kurabilirim ki?

44

Gürkan artık iş yerinin genel müdürü. Emrine bir araba bile verdiler. İkimizin ortak aldığı otomobil artık tamamen bana kaldı. Araba bir özgürlükmüş meğer. Evden istediğim saatte çıkabiliyorum, akşam işte daha fazla kalabiliyorum... Geç saatlere sarkan toplantılar olduğunda, içim rahat. Kimseye muhtaç olmadan, kimseye sığınmadan arabama atlayıp tek başına eve dönebiliyorum, özgürce. Gürkan genel müdür olalıberi diskotek türü eğlence sefalarımız azaldı ama bu kez ev davetleri başladı... Öteki genel müdürlerin, patronların evlerinde yemeklere gidiyoruz.

“Sende bir tuhaflık var” diyor Gürkan. “Öteki kadınlar senin yaşadığın hayata bayılırlar, sen suratını asıp oturuyorsun, hiçbir şeyden memnun değilsin, neden böyle tuhafsın, garipsin...”

Arabam altımdaymış, en lüks yerlere gidiyormuşum, kalburüstü insanlarla birlikte oluyormuşum, Avrupalara gidiyor, oralardan giyiniyormuşum, üstelik bir de işim varmış ve işimde de başarılıymışım... O da bunu destekliyormuş. Daha ne isteyebilirmişim de, mutsuz gibiymişim?

Ben bir garibim...

Gürkan’ın Ci-Ci olduğu günleri arıyorum. Onu işe gittiğinde özlediğim, koşa koşa servisini karşılamaya gittiğim günleri arıyorum. Buz gibi kış günlerinde, dolmuşa binecek paramız olmadığı için, saatlerce otobüs beklediğimiz günleri arıyorum. Daha arkadaş grubumuzun bu kadar artmadığı, evde baş başa oturup süslü soframızda, başbaşa şarap içtiğimiz günleri arıyorum, kendimizi erkenden yatağa atıp, birbirimizin kollarında uyuduğumuz günleri arıyorum.

Ben bir garibim.

O kalburüstü insanların bulunduğu yemeklerde kendimi gerçekten garip hissediyorum. Kadınlar koskoca kürklerinin içinde, en büyük pırlantaları ve

en kalın altınlarıyla, markaların fışkırdığı giysileri, en son moda, yapılı ve de mutlaka boyalı saçlarıyla; o kadınlarla konuşacak hiçbir şeyim yok. Kocası patron olan kadın, en çok ilgiyi topluyor, en fazla saygı ona gösteriliyor. Kocası genel müdür olanlar da iyi durumda.. Benimki de genel müdür artık ama, küçük bir fabrika onunki, hatta atölye...

Hep birbirimize tanıştırılıyoruz... “Efendim, Tü-Pa-Ka A.Ş.’den Abdullah Günver Bey’in eşleri.” “Oooo, memnun oldum efendim, ben de Sam-Kor A.Ş.’den Hüseyin Topal Bey’in eşiyim, nasılsınız?” Ben mi, benim adım şu, soyadım da şu, ben filanca şirketin, filanca servisinin şefiyim... Memnun oldum, eşiniz kim... Eşim de Gürkan işte... Şurada duran adam... Yaaa!

Dümdüz boyasız saçlarım, parmağımdaki altın alyansım, evet, pahalı, pahalı ama, dümdüz elbisemle, ben gerçekten bir garibim. Kendimi bir çocuk gibi hissediyorum onların yanında...

Erkekler mutlaka bir tarafta toplanıyor, ya barın yanında ya evlerdeki havuzların başında, ellerinde içki bardakları, şen ve gürültülü kahkahalar atarak konuşuyorlar. Onların yanına gitmeye çalışıyorum, kimse fark etmiyor bile beni... Ya başka bir iş adamını, bir iş yerini ya da son maçları konuşup çok gürültülü kahkahalar atıyorlar.

Kadınlar genellikle oturuyor. Evlerdeki grup grup koltuklar üzerinde grup grup kadınlar oturuyor, ellerinde içki bardakları... Hiç gürültü yapmadan, kocalarının ne kadar yorulduğundan söz ediyorlar, ne kadar şık oldukları hakkında birbirlerine iltifatlar ediyorlar, Almanya bir köymüş, İngiltere kendi stilinden vazgeçememiş bir türlü, ama ille de Paris, ille de Paris’miş, ya İtalya... İtalya ne kadar ileri gitmiş birdenbire, öyle değil mi.. İtalya’nın ekonomik durumu değil tabiî konuştukları, modası... Bütün ülkeler modalarına göre değerlendiriliyor. Sonra Uzakdoğu’dan söz ediyorlar, ben daha gitmemiş miyim?!... Yazık, mutlaka gitmeliymişim, o ne gizemmiş, o ne büyüymüş...

Sonra çocuklar konuşuluyor, genellikle hangi okulda okudukları, hangi ülkede oldukları, belli ki hiçbirinin çocuklarıyla ilgili eğitimsel sorunu yok. Arada bir yemek tarifi yapan bile çıkıyor. Ne kadar enerji harcıyorum, ne kadar çok düşünüyorum içimden, onların konuşmalarına katılmak için,

söyleyecek tek bir söz bulamıyorum... Allah'tan rejim konusu açılıyor da, onlara harika bir yöntem öneriyorum, karbonhidrat puanlarını sayarak rejim yapmalarını söylüyorum... Çok ilgileniyorlar.... Demek her istediğini yiyebilirsin öyle mi, içki de serbest, şekerim listenin bir fotokopisini yollar mısın bana, tabiî yollarım...

Gürkan, "Yine mi sıkıldın" diyor...

"Yooo, hiç sıkılmadım, tatlı tatlı sohbet ettik, ne hoş insanlar."

Bazen yemeklerde çok tanınmış sanatçılar, film yıldızları, edebiyatçılar da oluyor. Edebiyatçılar çok ilgimi çekiyor, çünkü tümünü tanıyorum, çoğunu seviyorum, o kadar çok okuyorum ki onları...

Köşedeki iriyarı, beyaz saçlı yaşlı adamın adını söylüyorlar... Sahi mi, O'mu o...? Hani o romantik, güzelim şiirleri yazan, o nefis yazıların, şahane düşüncelerin sahibi Omu? Bu şişko, bu sarhoş, bu ağzı kaymış, konuşmasını şaşıran, sağa sola sarkıntılık eden, küfreden bu adam mı, o güzelim şiirlerin sahibi?

Tabiî yanındaki de edebiyatçı... Onun adını da söylüyorlar... Yanlarına gidiyorum, konuştuklarını dinliyorum... İkisi de sarhoş, beyaz saçlı, şişko şairin yanındaki Türkçe'yi çok bozuk konuşuyor, o da iriyarı, palabıyık, o da çok küfür ediyor...

İlk kitabı çıkan, genç bir kadın hakkında konuşuyorlar... Kadının ne gerzekliği kalıyor, ne yeteneksizliği ve de sonunda orospuluğu. Bütün ünlüleri, bütün yayınevlerini ve de bütün okurları sıradan geçiriyorlar sarhoş ağızlarıyla.. Ben bu palabıyık adamın köy romanlarını ne severdim. Onlar böyle olmamalıydı, onlar başka olmalıydı, onlar sarhoş olmamalı, küfür etmemeli, kadınlara asılmamalı, onlar meslektaşlarını çekiştirmemeliydi...

Ünlü film yıldızımız geliyor aralarına... Kadın hiç filmlerindeki gibi değil, ne kadar kısa boyluymuş, kalçaları da ne kadar büyükmüş, oysa

bacakları filan ne kadar uzun çıkıyor resimlerinde... Kadını aralarına alıp, iltifat yağmuruna tutuyorlar... Kadının yaptığı makyajdan gözleri görülmüyor, saçları da başının iki katı kabartılmış, bir eli hep saçlarında, kulağının kenarından, yukarıya doğru, avucunun içiyle itip duruyor, daha da kabarsın diye... Şişman, sarhoş, küfürbaz şair beni fark ediyor, bir şey söylemem gerek, “Son kitabınızı okudum, ne kadar beğendim anlatamam” diyorum. “Ah, canıııım, beğendin demek, sen kimsin bakim böyle” diye yanağımdan bir makas alıyor...

Gürkan evde, “Ne güzel konuşuyordun o edebiyatçılarla, çok eğlendin ama bu gece, değil mi?” diyor. “Evet Gürkan, çok eğlendim.”

Eğlendim gerçekten...

Bir cam kavanozda yaşamışlığımla, beynimin içindeki tüm güzel hayallerle, o hayallerin yıkılışındaki şaşkınlığımla... Kendi kendimle çok güzel eğlendim.

45

“Yeni sekreterin nasıl bir şey” diye soruyorum Gürkan’a, yine başlama, der gibi yüzüme bakıyor, “Çok çirkin bir şey” diyor. Meraktan çatlıyorum, biraz tarif etse ya, gece yarılarına kadar o kızla kalıyor, birlikte toplantılara katılıyorlar, bir kez de onunla iş yolculuğuna çıktı, tam üç gün bir başka şehirde kaldılar.

Daha “Onu götürmesen olmaz mıydı?” dememe kalmadan, bir bağırmaya başladı çünkü onu götürdüğünü döndükten sonra tesadüfen öğrenmiştim: “Nedir bu kıskançlık numaraların, ben senin hiçbir işine karışıyor muyum, iş iştir, sekreterime de sulanacak değilim ya, eski sevgililerimden bile kıskandın, yok o çirkinmiş, öteki bayağı imiş, sana ne benim eski sevgililerimden, güvenmek diye bir şey bilmez misin sen?”

“Bilmem ben, güvenmek diye bir şey bilmem, Gülriz Abla da bizim en yakın komşumuzdu, ama babam onunla ilişki kurmuştu, ben güven müven bilmem... Evet sen bana karışmıyorsun, ama ben senin yanında hep özen gösteriyorum, senin gibi önüme çıkan karıya (erkeğe) gözümü süzüp iltifatlar yağdırmıyorum, senin gibi karşı masalardaki kadınlara (erkeklere) bakıp durmuyorum, gözüm başka bir erkeğin gözüne takılacak diye ödüm patlıyor, senin gururun incinmesin diye... Avrupalara gidip gidip soluğu masaj salonlarında almıyorum, yurtdışına gidince sinemalara, konserlere gitmek için uğraşmıyorum, mart kedileri gibi kadın peşinde, seks şovlarda koşmuyorum... Bu hallerde olduğunuzu duyuyorum, duydukça, onurum kırılıyor... Kızışmış hayvanlar gibi, beş dakikalığına, bir saatliğine, değişik bir ülkede, değişik bir kadının tadını alalım diye koşuşturmanız benim kadınlık onurumu kırıyor. Evet, size güvenmiyorum, evet benden önce düzdüğün ve her yapışında bir tane daha çentik atıp göğsünü kabarttığın o bayağı karıları gördükçe kendimden utanıyorum, midem bulanıyor...”

“Sadece konuşursun... Çok esaslı düşündüğünü iddia edip, düşündüğün gibi yaşamazsın... Özgürlükçü, çağdaş, farklı kadın iddiasındasın ama, bana

sahip olmak için çabalıyorsun, kıskançlık sahibiyettir kızım, beni kıskanma, kıskansan da yapacak olan adam yapar.”

“Yapmayacaksın, o pis kadınlara göz süzmeyeceksin, beni aldatmayacaksın, evet ben kimselere güvenemem...”

“Sen kendine güvenmiyorsun önce, kimselere değil...”

Bir gün iş yerine uğradım Gürkan’ın... Hiç uğramam aslında da, bir sürpriz yapayım dedim... Odasının önündeki kapalı bölümde bir kız oturuyor, sarışın, uzun boylu, bol makyajlı, çok hoş bir kız. “Buyrun kimi aramıştınız” diyor... “Ben Gürkan Bey’in eşiyim de, onu görecektim.” “Girebilirsiniz efendim.”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyor, yüzüm ne renk artık Allah bilir... Sinirimden, dişlerim birbirine geçmiş, kıza gülümsemeye çalışarak, odaya giriyorum... Kendi kendime emir verdim, sakin ol, bunda sinirlenecek bir şey yok, bundan daha doğal ne olabilir, kenar mahalle dilberleri gibi, kıskançlık numarası yapma sakın, yeryüzündeki tek kadın sen değilsin ya, adamın hiçbir suçu yokken, işyerinde rahatsız etmeye hakkın yok, rahat bir şekilde gül, kapıyı kapat ve neşeyle “Süüürpriiiz” de... Tamam...

Kapıyı arkamdan kapıyorum, sırtımı kapıya dayadım, bir yılan gibi tıslayarak, kitlenmiş çene kemiklerimin arasından, “Hani çok çirkin bir şeydi” diyorum... Tir tir titriyorum. Masasından kalkıp gülerek yanıma geliyor, “Öyleydi hakikaten ama, işte kadınları bilirsin, saç boyası, makyaj filan, kendine bakınca biraz bir şeye benzedi” diyor...

“Sen bana bunu nasıl yaparsın, bana bunu nasıl yaparsın” diyorum, gözlerim nefretle kısılmış, alev alev. Sinirleniyor, “Ne yaptım canım, saçmalamasana” diyor... “Saçmalamaymış, daha ne yapacaksın, senden bunu hiç beklemezdim, pis adam.” Kapıyı vurup çıkıyorum, kız arkamdan bakakalıyor, Gürkan da...

Akşam eve geldiğinde gayet sakin... Sarılıp öpüyor, hiçbir şey olmamış gibi, sonra banyoya giriyor, bu kadar sakin olduğuna göre, demek o kızla aralarında bir şey var, olmasa bana kızardı, aptal, bari kızgın numarası

yapsaydı... O banyodayken ceplerini, cüzdanını karıştırıyorum, gömleğini kokluyorum... Bir şey yok.. Ceketinin üzerinde bir saç buluyorum ama çok kısa, kızın saçları uzundu, Gürkan’ın saçı da olabilir, tek bir telden rengi de anlaşılamıyor ki...

Birden içimi bir utanç kaplıyor, onurum kırılıyor yaptıklarımdan. “Güven duy, güven duy, insanları sev” diye hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

46

“Gürkan da Ankara’da nasıl olsa” dedi Mehmet, “Gel şu çalışmayı kesip bir yerde bir şeyler yiyelim.” “Hadi” dedim ve dememle kendimi deniz kenarında bir lokantada buldum... İçki bardaklarımızın ikincisi de tükenmiş, bir konuşmaya dalmışız, dünyayı unutmuşuz. Konuşacak ne çok şey var Mehmet’le... Yumuşacık, tatlı bir çocuk... Gözlerimin tam olarak ne renk olduğunu ilk kez söyleyen insan... Benim haberim bile yoktu gözlerimin içinde yeşiller, morlar, dağlar, tepeler olduğundan...

Saat on’u geçmiş. “Mehmet bu kafayla çalışabileceğimizden emin misin?” diyorum... “Neden çalışmayalım, bomba gibi değil misin sen” diyor. “İyi hadi bakalım.” Arabası bizim evin önünde park ediyor... Yukarı çıkıyoruz... Birer kahve yapıyorum, o kâğıtları kalemleri ortaya yaymış... Yanına çöküyorum. “Senin, işyerinde ne kadar hayranın var biliyor musun, herkes sana âşık” diyor. “Yok canım dalga geçme” diyorum... “Evet” diyor çıplak ayaklarıma bakarak, “ayakların, gözlerin, saçların... Ne kadar güzelsin ama galiba bundan haberin yok” diyor...

İçim titriyor, gözlerim kayıyor, yüzümün de kızardığından eminim. Ben bu sözleri duymayalı yıllar oldu... Belki de şimdiye dek hiç duymadım... Yüzüme öyle bir bakıyor ki, gözleri de yeşil mi ne? Elini saçlarıma koyuyor, okşuyor, “Çok tatlısın çok”...

Kalbim içimden çıkacakmış gibi hızlandı, gümbürtüsünü duyacak diye korkuyorum, utanıyorum. Ben bu duyguları, bu heyecanı daha önce duymuş muydum? Hiç sanmıyorum.

“Çok da iyisin” diyor, “herkes seninle uğraşıyor, aldırmıyorsun, bir yol tutturmuş gidiyorsun, güçlüsün, doğalsın, doğallığın ne büyük bir özellik olduğunu bilir misin sen? Öyle bir doğalsın ki, insan ürküyor senden, yetersiz

kalıyor yanında... Ve sen işte o sevdiğin kediler gibisin, canın istemeyince pençe atan, isteyince, yumuşacık, insanın bacaklarına sürtünen...”

Ben gerçekten böyle miyim? Böyleysem neden daha önce kimse fark etmedi beni, bunları?

“Ben gerçekten böyle miyim Mehmet” diyorum... Kendi sesimi duyuyorum, demek bunu içimden söylememişim...

“Sen gerçekten böylesin işte” diyor, “belki de doğallığının nedeni bütün bunlardan haberin olmamasıdır.”

Bir şeyler yazıp çizdikten sonra, gidiyor Mehmet... O gece bomboş yatağımda, hiç uyuyamıyorum.. Gürkan’ın yakası markalı pijaması yanımdaki yastığın üzerinde, aftershave kokusu odaya sinmiş, Mehmet’in blucinli, buruşuk tişörtlü, dağınık saçlı halini düşünüyorum... O gece ben hep Mehmet’i düşünüyorum.

“Hadi” diyorum ertesi gün, “bize gidiyoruz ve içki filan içmeden, deli gibi çalışağız, vaktimiz kalmadı artık.” Özcan “Ben de geliyorum ona göre” diyor... Mehmet eve telefon ediyor... Yiyecek bir şeyler alıp bize gidiyoruz...

Kafamı toplayamıyorum bir türlü... Kafamı ne zaman kaldırsam Mehmet’in gözleriyle karşılaşıyorum.. Hep komik bir şeyler söyleyip, dikkatini dağıtıyorum, çok ama çok neşeliyim...

Ve Özcan, “Çocuklar ben gidiyorum, galiba gitmem gerek” deyip gidiyor... “Neden gidiyorsun, kal, daha bir şey yapmadık ki” diyemiyorum... Öyle bir elektrik var ki havada, Özcan gitmek zorunda kaldı...

Mehmet, “Bu Özcan sana ne kadar âşık biliyor musun?” diyor...

“Yok deve”...

“Evet sana herkes âşık, Faruk Bey’i bile serseme çevirdin sen.”

Elini enseme koyuyor... Bana çok... ama çok yakın... Ağzı kulağımın üstünde, bir şeyler fısıldıyor... Ensemi öpüyor, boynumu okşuyor, saçlarımı öpüyor, ayaklarımı okşuyor... Öpüyor, öpüşüyoruz... Avuçlarımı, kollarımı, dizlerimi, ensemi, saçımı, sırtımı, göğsümü... Dudaklarımı... Bin yıl sürüyor bunlar, tam bin yıl... Ve bin yıl sonra beni soymaya başlıyor, öpe koklaya, seve okşaya... Beş yüz yıl da bu sürüyor... Ve bana sarılıyor, yavaşça, önümde arkamda, yanımda, ayaklarımın ucunda, saçlarımda, bir bin yıl daha geçiyor... Sanki ben artık yaşamıyorum, başka bir yerde, başka bir zamanda, daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapıyorum, hiç yaşamadığım bir olayı yaşıyorum...

Ben daha önce hiç sevişmemişim... Yeri unuttum, zamanı unuttum... Ve o hâlâ... Ve ben artık bayılmak üzereyken ve ben artık çığlıklar atmak üzereyken, tam iki bin yıl sonra, onu içimde hissediyorum... Ben ya ölüyüm ya yokum... Defalarca, beş bin yıl boyunca sarsılıyorum... Bitmiyor... Bitmiyor... Ben defalarca doruklara yükselirken, o aynı sakinlikte, sürdürüyor... Ve en sonunda, tam on bin yıl sonra... Bir çağlayan gibi o geliyor... geliyor...

“Canım sevgilim.” O mu diyor, ben mi diyorum...

47

Annem hasta... Doktorlar sinir diyor. Ne tuhaf, babamın ölümünden sonra annemin bir gün yüzü gülmedi. Eridikçe eriyor, yaşamlarını bilmesem, annem babama çılgın gibi âşıkmış meğer diyeceğim. Doktor doktor geziyoruz.. Kardeşim turne için tiyatrocuyla gitmişti, ona telefon edip çağırdım. Annemi büyük hastanenin, büyük başhekimine götürdük, hastaneye yatırdık. Akciğerler, kalp... her şeyi incelendi ve büyük hastanenin büyük doktorları tarafından büyük büyük raporlar verildi... Hiçbir şeyi yokmuş... Kardeşimle birlikte deli gibi sevindik, aklımıza neler neler gelmiyordu ki, insanın aklına hemen en kötü şeyler geliyor. Annemi hastaneden çıkardık, evine bıraktım. “İşe mi dönüyorsun hemen” diye sordu. “Evet, bugün çok yoğun bir gün, bir şeyin yokmuş işte, sen dinlen, akşam uğrarım” dedim... Arkamdan pek bir mahzun baktı sanki... Doktorlara göre biraz şımarıklık yapıyormuş, yalnızlığa alışık değilmiş, sinirleri çok bozukmuş...

Akşamları eve giderken onun sokağının önünden geçiyorum, bakıyorum ışıkları yanıyor,bazen uğrayamıyorum, uğramak istiyorum ama saat çok geç, Gürkan evdedir şimdi... Yalnızlığı içimi burkuyor, ne yapıyordur şimdi, sıkılıyor mudur, bir çocuk gibi, korkak, yapayalnız, tek başına... “Ama alışmalı, alışmalı,” diyorum, “Herkes böyle demiyor mu, doktorlar bile.” Kardeşim annemin iyi olduğunu öğrenince sevinç içinde kocasının yanına döndü.

Annem biraz daha kendine geldi, iyi olduğunu öğrenmek işine yaradı herhalde, morali düzeldi... Cumartesi günü bana geldi, bir de baktım, mutfağa girmiş bir şeyler yapıyor... Balık almış, balıkları kızartıyor.. “Anneee, ben balık kokusundan nefret ederim, bu evde balık hiç pişmez” diyorum... Suratımı asıp, çıkıyorum mutfaktan...

Annem birdenbire fenalaştı, geçen gün bir eczaneden telefon ettiler,

sokakta düşmüş, başını yarmış, sarmışlar, beni çağırdılar. Başında bantla, melül melül oturuyor eczanede, beni çağırdığı için üzülmüş, suçlu kedi gibi oturduğu yere büzülmüş...

“Hep böyle düşüp duruyorum işte, sizi üzmemek için söylemiyordum” diyor... Geceleri de uyuyamıyormuş, hayaller görüyormuş, her tarafı ağrılar içindeymiş... Ne olabilir acaba, ne olabilir? “Anneciğim, benim de her tarafım ağrılar içinde, bu çağımızın hastalığı” diyorum... “İnşallah öyledir” diyor.

Gürkan’ı arıyorum, üçümüz birlikte dışarıda yemek yiyoruz.

Annemi bir ünlü doktora daha götürdüm, sinir ucu iltihabı dedi, hastaneye yatırsanız, daha çabuk sonuç alırsınız dedi. Bir hastanenin nöroloji kliniğine yatırdık. O kadar zayıflamış, o kadar zayıflamış ki, bir çocuk gibi hastanedeki yatağında, geceliğinin içinde, otururken fark ettim birden... Her akşam ona uğruyorum...

Klinik şefi, “Annenin yaşama arzusu kalmamış, ona güç vermelisin, onu hayata bağlayacak bir şeyler yapmalısın” dedi...

Annem artık yatağının içinde oturmuyor, hep yatıyor... Son gittiğimde gözlerini açıp bana bakmadı bile... Yanına çömeldim, saçlarını okşamaya başladım, “Anneciğim, üçümüz ne zamandır doğru dürüst bir araya gelemedik, kardeşimle karar verdik, seni de alıp uzun bir yolculuğa çıkacağız, deniz kenarına, üçümüz... Bir ay filan kalırız oralarda, hep beraber. İstersen bir tatil köyüne gideriz, sen eğlenceyi seversin, hadi biran önce iyileş, kardeşimle seni tatile götüreceğiz.”

Onu yaşama bağlayacak bir şeyler söylemeye çalışıyorum, beni duymuyor gibi... Gözlerini açmadı bile...

Ertesi gün gittiğimde klinik şefi, “Annenin karaciğerine bugüne kadar bakmadılar mı, neredeyse bir karış büyümüş” dedi...

Faruk Bey’i aradım, üç tane profesör geldi tam bir saat içinde...

Evet... karaciğer... üzgünüz dediler...

Ne demek üzgünüz, ne demek o, bugüne dek yüzlerce doktor baktı anneme, kimsenin aklına karaciğer gelmedi mi? Hep iyi diyen raporlarla taburcu ettiler hastanelerinden, o zaman karaciğeri yok muydu annemin, ne demek üzgünüz? Ne demek bu? Doktor yine... “Üzgünüz” dedi, “yapacak bir şey yok, karaciğere zaten bıçak değmez ve zaten iş işten geçmiş.”

“Deli misiniz siz, ne demek iş işten geçmiş, biz onu aylardır doktor doktor dolaştırıyoruz, o zaman iş işten geçmemişti ama, neden durmadan iyi diye bizi kandırdılar, neden bizi yok yere sevindirdiler? Doktorun göğsünü yumrukluyormuşum...

Klinik şefi beni içeri alıp bir iğne yaptı, bir saat sonra Gürkan gelip aldı, eve götürdü.

İşler çok yoğun aksi gibi, bir Allah’ın kulu çıkıp da, üç-beş gün izin al, çok kötüsün, çok yorgunsun, çok üzgünsün demiyor... Bir saatliğine işe gidip, kaçtım bugün, annemin yanında oturacağım.

Annem artık hiç konuşmuyor, öylece yatıyor, sanki hepimize küsmüş gibi... Sürekli konuşuyorum onunla, söyleyemediğim her şeyi söylemeye çalışıyorum... Bir ayağa kalksa, artık ömrümün sonuna kadar onunla birlikte oturacağım, onunla birlikte kalacağım, onunla dost olacağım.

Hemşire geldi, elinde bir pamuk, “Annenizin ojelerini çıkarmak ister misiniz?” dedi, gözlerini gözlerimden kaçırarak...

Bu... bu, bir şeyler demek, bunun bir anlamı var... Dinle mi ne, bir şeyle ilgisi var bunun... Gırtlağıma bir şey düğümlenmiş, annem gözlerimdeki yaşları görmesin, korkmasın diye, gırtlağımdaki boğumu yutmaya çalışarak, sesimdeki hıçkırıkları yutarak, annemin elindeki ojeleri silmeye başlıyorum... “Anneciğim, ojelerin eskimiş artık, uçları dökülmüş, çok çirkin duruyor,

çıkaralım da yeniden sürelim, ha ne dersin, çıkaralım da yeniden sürelim...”

Annem hiç duymuyor, nefes alışı bile duyulmuyor sanki artık... Klinik şefi yanıma geliyor, elini omuzuma koyuyor, “Güçlü ol” diyor...

Yağmurlar gibi yaş akıyor gözlerimden, hiç durmadan, hiç bitmeden, ne kadar uzun sürüyor, ne kadar yaş çıkıyor... Orada öylece, annemin yanı başına çömelmiş, gıkımı bile çıkarmadan, ağlıyorum.. Neden seni evine bıraktığım gün işe döndüm de yanında kalmadım ha, neden, neden gitme kızım kal demedin ha neden... Neden balık kızarttığın gün sana surat astım anne, neden sana surat astım, kalk hadi, bir kalk, bana gel, balık pişirelim, bundan sonra hiç ayrılmayalım birbirimizden...

Annem artık hiç nefes alamıyor gibi, yüzü bembeyaz, arada bir hafifçe irkiliyor. Başucunda ayakta duruyorum, artık odaya ne bir hemşire giriyor ne de doktor, hava iyice karardı.

“Benim güzel annem, güzel yüzlü, güzel annem, daha seninle doğru dürüst dost bile olamamıştık, daha seninle doğru dürüst birbirimizi anlayamamıştık bile... Bir gözünü aç, bir kere aç, sana söyleyeceğim çok şey var, bir kere aç şu gözünü, ne olur...” Hâlâ, hıçkırırsam duyar da üzülür diye, gıkımı çıkarmıyorum, boğazımdaki yumru büyüdü büyüdü, patlayacak.

Klinik şefi geldi, kolumdan çekti, “Hadi çıkalım burdan” dedi, “Gidiyor mu?” dedim, başını salladı...

Sesim bir çocuk sesi gibi... Anne gitmesen, bir dakika, bir dakika gitmesen, beni dinlesen, bir şey söylesen... Anneeee, gitmeyeceksin, bu kadar kısa süre içinde senin acını da taşıyamam, beni düşün ve gitme, anne ben bu acıyı taşıyamam, dayanamam...

Annem derin bir nefes alıyor... Acı mı çekiyor, saat gece yarısını geçmiş, çocuk sesimle ağlıyorum. “Hadi öl annem, öl hadi, daha fazla acı çekme, hadi anne, öl, ölebilirsin, acı çekmene dayanamam, öyle çok acı çektin ki, öyle acılar çektin ki, daha fazla çekmene dayanamam, hadi öl annem, hadi öl, öl, öl, öl, beni boş ver öl...

Annem artık hiç kıpırdamıyor... nefes de almıyor... Ona sarılıyorum, yumuşacık saçlarını okşuyorum, ömrüm boyunca hiç öpmediğim kadar öpüyorum çökmüş yanaklarından... Birilerinin beni çekip aldığını hissediyorum.

Ne yapacağım ben şimdi?

48

Anneciğim, sen gittin gideli ne kadar yalnızım bir bilebilsen. Sen gittin gideli, kimselere derdimi anlatamıyorum, ne yapacağımı şaşırdım. Başımı birinin omuzuna koyup, ağlamak istiyorum, hiçbir omuz yok. Anneciğim çok yalnızım, tek başınayım, acılar içindeyim, kimse anlamıyor, kimse sormuyor... Her gece, yatağımda ağlıyorum, kimse fark etmiyor bile... Bana bir omuz ver...

Sensizliğin, sensiz kalmanın salt yalnızlık olduğunu, sen gidince mi anlayacaktım ben? Sana ne çok anlatacak şeyim varmış, sana ne çok ağlayacak şeyim varmış. Keşke yarısını anlatsaydım, keşke yarısını ağlasaydım... Ne bilirdim, nasıl bilebilirdim, bu kadar erken, bu kadar çabuk bize küsüp gideceğini... Küsmedin değil mi, balıkları pişirirken suratımı astığımda, seni evde yapayalnız bırakıp gittiğimde, her gece sana gelemediğimde, küsmedin değil mi? Onun için gitmedin değil mi?

Küsmedin... Çünkü her gece geliyorsun, bir rüzgâr gibi elini saçlarımın üzerinden geçirip yüzümü okşuyorsun... Hiç kıpırdamadan bekliyorum seni, sen gelmeden uyuyamıyorum... Ağladığım geceler hep geliyorsun, saçımı yüzümü yavaşça okşayıp ben uyuduktan sonra gidiyorsun...

Eskiden... öyle pek... zamanımız olmuyordu değil mi birbirimizi okşamaya? Pek okşayamıyorduk birbirimizi... Şimdi... geceleri... hiç kıpırdamadan yatıyorum... gözlerim alabildiğine açık... kulaklarım dikilmiş... belki görebilirim, belki duyabilirim diye seni bekliyorum.. Duyamıyorum, göremiyorum ama dokunduğunu anlıyorum... Bir rüzgâr gibi geçiyor elin saçlarımdan ve yüzümden, beni okşuyorsun... Kimseye söylemeyeceğim, hep gel olur mu? Okşanmaya ihtiyacım var.

49

Yeni kurulacak servisin müdürü ben olacakmışım... Kulaklarıma inanamıyorum... Faruk Bey bunu açıklarken, kıpkırmızı kesiliyor, sevinçten düşüp öleceğimi sanıyorum. Öyle bir servis ki bu, işi çok ağır, insanlarla ilişkileri çok, yolculuklar çok...

Şermin ile Zerrin dahil şimdilik beni pek kutlayan yok... Teoman, Mehmet ve birkaç arkadaş... Özcan fena halde bozuk... Özel olarak gidip patronla konuşmuş, bu servisin işinin çok ağır olduğunu, bir kadının yapamayacağını anlatmış...

Sonunda Özcan beni kutlamaya geldi... Şermin ve Mehmet'le oturuyorduk...

"Seni kutlarım" dedi, "kadın olmanın avantajlarını kullandın işte, şık pık giyineceksin, erkeklere göz süzeceksin, bacaklarını açıp oturacaksın ve müşterileri kendine hayran edip, iş bağlayacaksın."

"Özcan, sen benim ne zaman gözümü süzüp, bacak açıp oturup adam tavladığımı gördün?"

"Tavladın ki bu karar senin lehine çıktı, bundan sonra bir sürüsünü tavlayacaksın, senden bu isteniyor. Neden bir erkek seçilmedi, hadi erkeği bırak, neden yıllardır buranın kahrını çeken bir kadın, örneğin Şermin seçilmedi? Güzel ve kırıtkan bir kadın aradılar da ondan." Şermin'e bakıyorum bir şeyler söylesin diye... Gıkı çıkmıyor, üstelik son sözlerden sonra kapıyı vurup odadan çıkıyor... Özcan'a hiçbir yanıt veremiyorum, ben güzel miyim, gerçekten güzel olduğum için seçilmiş olabilir miyim?

"Özcan üzülme, sen de bir yere müdür olacaksın mutlaka, Faruk Bey seni çok sever, bilirsin."

"Evet canım" diyor, "ama seni sevdiği gibi sevmez." Kapıyı vurup

çıkıyor...

O kadar üzülüyorum, o kadar üzülüyorum ki, Zerrin'e, Şermin'e, Özcan'a benimle birlikte mutlu olmadıklarından ötürü, o kadar şaşırıyorum ki, müdürlüğümü küçük bir paket yapıp üzerine kurdelalar takıp, Özcan'a armağan etmeye hazırım...

Ben yine olabilirim nasıl olsa...

50

Gürkan yine Avrupa'ya gitti. On gün kalacak. Evde vedalaştık... Birbirimizi yanaklarımızdan öptük, ona iyi yolculuklar diledim... Bir şeyler söylemek istiyorum ona ama ne? Bulamıyorum, hemen evden çıkması gerek.

“Konuşsaydık” diyorum... “Ne konuşacağız ki, ben seni bekliyorum” deyip çıkıveriyor evden. Balkona çıkıp gidişine bakıyorum. Hani seni ilk kez yurtdışına gidişinde havaalanına götürmüştüm, anımsıyor musun? Birbirimize sımsıkı sarılmış, filmlerdeki gibi öpüşmüştük herkesin içinde... Uçak kalkana dek beklemiştim, eve gidene dek hüngür hüngür ağlamıştım. Ben ne yapacağım bu üç günde şimdi? Nasıl yatacağım, nasıl uyuyacağım? Hep haberleri dinlemiştim, düşen uçak var mı diye... Ya bir şey olursa, ya birini bulursa, ya kızlara bakarsan... Ve seni nasıl karşılamıştım havaalanında... O aşk değil miydi, aşktıysa neden bitti? Bittiyse aşk değildi... Aşktıysa ve bittiyse... O zaman aşk yoktur... Peki bu ne? Mehmet ne?

Mehmet'in karısı telefon etti, yalnız kalmışım, sıkılırmışım, bu akşam onlara yemeğe gidermiymişim, benim sevdiğim yemekler varmış evde... Mehmet'e söylüyorum, o sıcacık gözleriyle, evcilleşmiş yavru kurt köpekleri gibi, mahsun, sevecen, yüzüme bakıyor, “Gelecek misin?” “Geleceğim” diyorum.

Gerçekten benim sevdiğim yemekleri yapmış... Sıcak, güzel bir ev, abartısız, sade döşenmiş. Çocuk beni kapıda karşılıyor, boynuma sarılıyor, beni çok seviyor... Üçü etrafımda pervane olmuşlar, beni mutlu etmek için uğraşıyorlar. (Benimle uğraşmayın, ben mutluyum, ben yalnız değilim, ben Mehmet'i seviyorum, senin kocanı, senin de babanı... Onu ben de seviyorum. Sizi de seviyorum.) Şimdi üçü de tam karşımda oturuyorlar, kadın divana Mehmet'in yanına oturdu, çocuğu da ortalarına çağırdı... Bir resim gibiler. Üçü de öyle iyiler ki! Kadın gülümseyerek bana bakıyor. “Ben gidiyorum”

diyorum, “teşekkür ederim, her şey çok güzeldi istersen bana da gelebilirsin ama ben senin gibi marifetli bir kadın değilim, böyle güzel yemekler yapamam.” “Bu saatte yalnız gidemezsin, istersen burada kal ya da seni Mehmet götürsün.” (Ne yapmak istiyorsun kadın, alay mı ediyorsun?) Sesim buz gibi şimdi, “Hayır ben yalnız giderim, ben her saatte, her yere yalnız gidebilirim.”

Mehmet de benimle birlikte aşağıya iniyor, bana sarılıyor, “Üzülme sevgilim, üzülme n’olur, buna dayanamam” diyor. Üzüldüğümü anladı... Ama neye üzüldüğümü ben bile bilmiyorum. Kapının önünde sarmaş dolaşız. Üçüncü katın camında bir gölge... Açık açık, büyük, kocaman bir gölge. Gölgeye baka baka ona sarılıyorum. Herkes görüyor, komşular, bekçi, çocuklar, gölge, yedi mahalle bizi görüyor... Görsünler...

51

“Hadi artık şu spirali çıkar da bir çocuğumuz olsun. Bak durumumuz düzeldi artık, tam zamanı.”

(Bir çocuğumuz mu, durumumuz düzeldi mi? Hangi durumumuz düzeldi? İlk günlerdeki gibi miyiz? Birbirimize dokunuyor muyuz? Konuşuyor muyuz? Birbirimizi beğeniyor muyuz? Hangi konularda anlaşıyoruz, hangi zevlerimiz bir? Durumumuz düzeldi mi? Ha, para olarak düzeldi, doğru, senin için durum, para demektir.. Düzelmek, para olarak düzelmektir... Ama benim sıkıldığım şeyler seni eğlendiriyor, senin sevdiğin şeyleri sevmiyorum, bunun farkında değil misin? Hangi durumumuz düzeldi?)

“Hadi beni baba yap artık bakalım!”

(Seni baba yapmak mı, bakalım ben kendimi anne yapmak istiyor muyum? Benim düşüncelerim, benim isteklerim, benim sıkıntılarım neler... Bunları bir kez olsun, bir kez, yarım saniye düşündün mü? Sana bir çocuk vereyim, seni baba yapayım demek. Kadınlığımın esas görevini yerine getireyim, karnım şişsin şişsin, ben hamileyken sen beni aldat, oramda yüzlerce yırtık, içim parçalanırcasına çocuk çıksın, şişmanlıyayım, şişman kalayım, işten kalayım, işten ayrılayım, hep çocuğa bakayım, onun hastalıkları, onun eğitimi, onun üzüntüleri, kendimi unutayım, sen akşamdan akşama gel, çocuğu sev okşa, arada bir sustur şunu, yorgunum diye bağır... Ve seni baba yapmamın mutluluğunu yaşa... Ben de anne olmanın acısını...)

“Hani sen ilk gebe kaldığında o çocuğu istemiştin de ben daha genciz demiştim, aldırmıştık, yine istiyorsundur, değil mi?”

(Aldırmamıştık Gürkan, aldırmıştım. O çocuğu ben isterken, senin dediğin olmuştu erkeksin diye. Evet, ben o çocuğu istemiştim çünkü öyle gerekiyor sanıyordum, bize öyle öğretmişlerdi.... Evleneceksin, hemen bir çocuğun olacak, yuvan, ailen olacak, mutlu kadın olacaksın... Mutlu kadın

gibi yapacaksın. Evlenir evlenmez, o adamın ilerde bir yabancı olabileceğini bilmeden, o adamın bir gün gelip, o sevdiğin, tanıdığın adam olmayabileceğini bilemeden, bir gün ondan ayrılabileceğini düşümeden bir çocuk yapmak gerektiğini sanıyordum. Bize öyle öğretmişlerdi çünkü. Kadının en kutsal ve tek görevi analıktır. Ancak ana olamayan kadınlar, eksikliklerini telafi etmek için kendilerini yüceltmek isteyip iş hayatına atılır, erkeklerle aşık atmaya kalkarlar. Hele bu kadınlar, erkeklerde olan fazlalığın, penisin, kendilerinde olmadığını öğrendikten sonra, bu kıskançlığı içlerinden atamazlarsa, hep bir eksiklik duygusuyla, kendilerini göstermek için uğraşırlar. İş yaşamı onlar için güzel bir fırsattır ve işte bu yüzden erkeklerle yarışır dururlar. Bilim adamları bile böyle söylememiş mi?

Evet, o zamanlar çocuğu istemiştim, gerekli sanıyordum, kadın, evlilik, çocuk vazgeçilmez bir üçgen diye sunulmuştu bana. Ama artık bilim adamlarının da canı cehenneme, penisim yok diye, yalnızca bu yüzden, eksiklik duyup, kendimi yüceltmeye, yükselmeye çalışıyorsam, eğer bu doğruysa... İyi ki penisimin olmadığını erkenden fark etmişim, keşke öteki kadınlar da fark etselerdi böyle!)

“Planlayalım, nisan ayında doğsun çocuk, durumumuz düzeldi.” (Durumumuz düzeldi, düzeldi demek, düzelen tek durum para durumu. Bu sence her şey demek değil mi? Senin gücün para, bir de sevişmek ve bu iki güç bir arada, istediğin kadını sana sağlıyor, o kadını sana bağlıyor. O kadın mutlu mu, ne duyuyor, ne düşünüyor, evin ortamı nasıl, ülkenin ortamı ne durumda? Çocuk nereye doğacak, hangi ortamda yaşayacak, annesi babası yanında mı kalacak? Mutlu bir yuvada mı yaşayacak? Düşün Tanrı aşkına, biraz düşün. Biliyor musun, ben artık o çocuğu, yıllar önce, o arzu ettiğim gündekinden çok daha fazla ciddiye alıyorum...)

“Neden susuyorsun, doğurmak istemiyor musun yani.”

“Susmuyorum, doğurmayacağım, sen benim çocuğumun babası olmayacaksın, asla.”

52

Mehmet, karısı, ben, Gürkan yemeğe çıkıyoruz... Mehmet'le aşkımızı kimseden saklamak istemiyoruz, herkes anlamalı, herkes bilmeli. Onunla karşı karşıyayız, ayağım, ayaklarının arasında, gözlerim gözlerinde, karısıyla Gürkan bir şeyler konuşuyorlar, sanırım. Artık ikisi de biliyorlar bizim birbirimizi sevdiğimizi...

"Gürkan hadi şu konsere gidelim, çok güzel olacak diyorlar."

"Ben gidemem yorgunum."

Kafasını gazetesinden kaldırmıyor bile.

"Hadi ama n'olur."

"Gidemem dedim ya."

(Gidemezsin demek, benim de iki tane biletim var.)

"Hadi gidelim, eskisi gibi, hadi."

(Ne yapmaya çalışıyorum ki ben?)

"Hayır!"

Mehmet'in telefonunu çeviriyorum, bir domuz gibi Gürkan'ın gözlerinin içine bakarak, "Benimle konsere gelir misin, biletim var?" diyorum. "Hemen" diyor, gelip beni kapıdan alıyor...

Gidiyoruz...

Mehmet'in karısı telefon etti, benimle bir şey konuşmak istiyormuş. Öğle yemeğinde buluştuk... "İnanır mısın seni çok severim" dedi, ne tatlı kadın, "Ama Mehmet'i de çok seviyorum" dedi, "çocuğumuzu da"... "Ben de Mehmet'i çok seviyorum" dedim... Nasıl söyleyebildim bunu adamın karısına, ey aşk, sen insanın gözünü karartıyorsun... "Peki ama ne olacak, ne yapmayı düşünüyorsunuz, biz boşanamayız, buna imkân yok, o da beni boşamaz, ben de onu" dedi... "Sizin boşanıp boşanmamanız beni hiç ilgilendirmez" dedim, "bu sizin sorununuz, ben onu seviyorum ve sevgim bitene dek beraber olacağım, bunu kimse engelleyemez." Ağlamaya başladı, "Kocan biliyor mu?" diye sordu. "Sanıyorum biliyor, daha bir şey konuşmadık ama." "Çocuğum var, çocuğumuz var, yapma, aklını kullan" dedi... "Ben de onu seviyorum, hem de çok, herkes kendi hayatını kendisi yaşıyor, kimse kimseye yardım etmiyor, senin için yapabileceğim bir şey yok" dedim...

Bana kim yardım ediyor ki, olayı herkes öğrenmiş, çünkü saklamıyoruz, çünkü aşktan utanmıyoruz, çünkü kimseyi aldatmıyoruz, bilmesi gerekenler biliyor... Ama işyerinde herkes bana karşı bir garip, ama Mehmet'le herkes eskiden olduğu gibi, aynı. Arada bir gidip sırtını bile sıvazlıyorlarmış, helal olsun, kaptın kadını gibilerden. Oysa benimle eskisi gibi değiller, dost olduklarım bile ilişkilerini yavaş yavaş kestiler...

Faruk Bey çağırdı, "Neler olup bittiğini biliyorum, dikkat et, seni severim, ama ben bile sana yardım edemeyebilirim" dedi... Mehmet'i bırakmalıymışım, bırakmazsam çok fena olurmuş, burası bir işyeriymiş ve kuralları varmış...

(İşyeriyse bu kurallara siz neden uymuyorsunuz, Mehmet'ten vazgeçip sizinle birlikte olsam.. Zerrin'le aranız mı bozuldu? İşyerinin kuralları herkese çalışmıyor mu? Büyük patronun yaşamı çok mu kurallara uygun, otellerde odalar, binlerce sevgililer, o da evli... Siz de evlisiniz... İşimi aksatmıyorum ki, işim çok iyi, Mehmet'le benim aşkımdan size ne.. Beni tehdit etmeye ne hakkınız var, bu benim özel yaşamım ve insanlar hiç olmazsa özel yaşamlarında özgür olmalılar...)

"İkiniz de evlisiniz, eşleriniz duyarsa, kötü olur, sonunda duyabilirler"

dedi...

Nefretle yüzüne baktım:

“Herkesin yaptıkları duyulabilir ve işin tuhafı bizim eşlerimiz olayı biliyor.” O kadar şaşırdı ki!

Mehmet’i de çağırmış, “Onu bırak” demiş. Sabah saat yedide Mehmet’le buluştuk, bir yerde çay içiyoruz... Ne yapacağız. Onu kaybetmek istemiyorum, başkaları yüzünden, ondan olmak istemiyorum, günde yüz kere “Seni seviyorum” sözcüğünü duymaktan yoksun yaşayamam artık. Seni seviyorum’lara çok alıştım, onlarsız yaşayamam... Mehmet’in aklına tek bir şey geliyor, işten ayrılmak. O ayrılınca iş yerinin kurallarına aykırı davranmamış olacağız. O zaman da kimse bana karışamayacak, kimse bana baskı yapamayacak...

Mehmet işten ayrıldı, evinden de ayrıldı, bir uzak kente, babasının yanına gitti. Her gün mektup geliyor... Bazen işyerinde mektuplarım da gözetim altındaymış gibi bir duyguya kapılıyorum ama olamaz herhalde. Bir gece dayanamamış, eve telefon etti, o kadar heyecanlandım ki, kapadıktan sonra, ben bir süre tek başına bir tatile çıksam dedim Gürkan’a... Güldü....

(Be adam, konuşsana, bir şeyler söylesene, bana kızsana, hesap sorsana... Ya da... ya da beni kollarına alsana, sevgilim, canım, hadi gene eskisi gibi olalım, seni seviyorum desene...) Koşa koşa içeri gittim, bavulumu çıkardım, toplamaya başladım, ben gidiyorum dedim... Saçmalama nereye gidiyorsun, gidiyorum, gidiyorum, gecenin bu saatinde nereye gideceksin, haykırmaya başladım, bir şeyler yapsana be adam, bir tepki göstersene, hâlâ beni süsleyip püsleyip koluna takıp gezdiriyorsun, bir şey yap, bir şey söyle... Ben senin süs köpeğin miyim? Beni seviyor musun, benden nefret mi ediyorsun...

Soğuk bir sesle, “Son zamanlarda çok acı çektin, hezeyan içindesin, geçecek bütün bunlar” dedi... Hiç dokunmadan bana...

“Bu kadar mı? Hepsi bu kadar mı? Hayır acı çekmiyorum ben, hezeyan

içinde değilim. Ciddi şeyler yaşıyorum.. Acele etmek istiyorum, yaşamak istiyorum... Görmüyor musun parfümlerimi nasıl döke saça kullanıyorum, o kullanmaya kıyamadığım pürfümlerimi banyonun suyuna atıp atıp içine giriyorum... Bitsinler diye, bitsinler de kullanmış olayım diye... Ben ölünce kimse kullanamasın diye.... Hezeyan içinde değilim, yaşamak istiyorum hızlı hızlı... Her yeri görmek, herkese âşık olmak istiyorum... Göreceksin bak, herkesle birlikte olacağım, ben istemesem bile, beni isteyenlerle de birlikte olacağım... Onları kendimden yoksun etmeye hiç hakkım yok, yaşayacağım, her şeyi dolu dolu yaşayacağım, her yere gideceğim, herkesle birlikte olacağım, onları kendimden yoksun bırakmayacağım... Bak bana, bak, ne kadar güzelim, sen farkında değilsin ama, herkes farkında... Bak, az kaldı, çok az kaldı, ölmeden önce, bak neler yapacağım, göreceksin."

"Otur şuraya" diyor, "Sen hezeyan içinde de değilsin, delirdin!"

53

Eve girdiğimde Gürkan'ın sesini duyuyorum, gelmiş. Telefonda konuşuyor, "İstediğin parfümü aldım, seni nasıl görebilirim," diyor birisine... Aman Tanrım, ne diyor bu adam? Kiminle konuşuyor? "Seni gidi seni" diyor.. Birisiyle cilveleşiyor mu ne? Biraz dinlesem diyorum ama dayanamıyorum, bekleyemem ben. Bir kaplan gibi kapıyı açıp, güm diye duvara vuruyorum, kim bilir yüzüm ne renk, bembeyaz mı, mosmor mu? Sinirimden düşüp ölebilirim. "Kiminle konuşuyorsun?" diye bağırıyorum. "Gülay"la diyor. Gülay da kim, kim bu? Tamam, tatilde tanıştığımız kız, profesörün kızı... "Sana selam söylüyor" diyor. "Selamını alsın da kıçına soksun, hangi parfümü kullanıyormuş acaba merak ettim" diyorum. Gürkan telaşla telefonun ağız kısmını eliyle kapatıyor, sesim duyulmasın diye... Sonunda kapanıyor telefon...

Hışımla bana dönüyor, "Deli misin sen, mahalle karıları gibi ne biçim konuşuyorsun öyle, kız duydu," diyor... "Deli sensin, alçak, korkak, yalancı sensin. Ne işin var senin bu kızla. Sübyancı. Ne parfümü getirdin ona?" "Bir gün telefonda konuşuyorduk ısmarladı, ne var bunda?"

"Ne diye telefonda konuşuyordunuz, benim neden haberim yok, parfüm getirecek kadar ne zaman samimiyeti ilerlettin, sinsi."

"Bir de kıskançlık mı yapıyorsun şimdi, yeryüzündeki kıskançlık yapmaya hakkı olan en son kadın sensin herhalde."

"Kıskançlık yapmıyorum, sahtekârlığına kızıyorum, bana sen öğrettin, insan evli de olsa bazı duyguların gemlenemeyeceğini. Hiç olmazsa ben dürüstüm, sinsi değilim, anlamıyor musun artık seni sevmiyorum, senden ayrılmak istiyorum."

"Ayrılmak mı? Nasıl ayrılacaksın, nereye gideceksin? Kimsen yok, ne yapacaksın? Küçük kızlar gibi yaşıyorsun, yaşadığın şeyi aşk sanıyorsun,

bunlar geçecek ve biz kalacağız.. Evliyiz biz? Bir yuva bu.”

“Bu mu bir yuva? Evlilik mi bir evin yuva olmasını sağlayan şey? Dört duvar arasına tıkılmış, birbirine yabancılaşmış, konuşulacak konusu kalmamış iki insanın birlikteliği mi yuva? Burası bir yuva değil, pansiyon. Hem benim nereye gideceğim seni hiç ilgilendirmez... Seninle var olmadım ben, seninle de var olmayacağım... Başarılı Genel Müdür Gürkan bilmem nenin karısı olarak anılmayacağım... Başarılı olacağım, kendim olacağım. Beni var edemezsin sen... Evliymişiz... Evlilik nedir, biliyor musun? Evlendiğin insanın nasıl olması gerek, biliyor musun? Evlilik bir kurallar cenderesi... Dünyada milyonlarca insan yaşıyor ve sen birini seçiyorsun. Ötekilerden yoksun kalıyorsun. Evlendiğin kişi hiçbir konuda hiçbir şeyin yoksunluğunu duyurtmamalı insana... Sen bir gün düşündün mü acaba, ben nelerden yoksunum diye?”

“Sen şımarık ve hezeyan içinde bir küçük kadınsın. Ve hiçbir şeyden yoksun değilsin, bütün kadınların gıpta ettiği bir yaşamın var... Ben gencim, titrim var, para kazanıyorum, Avrupa’lara gidiyoruz, iyi giyiniyorsun, iyi çevrelerdesin, daha ne istiyorsun? Üstelik her istediğini yapıyorsun, özgürsün.”

Sinirim geçti artık, çöktüm... Ağlamak, yalnızca ağlamak geliyor içimden. Ama ağlamayı sona bırakmalıyım, çünkü ağlarsam konuşamam. Öyle mahsunum ki. Kırgın, yıkılmış. Ve bu adam benim hiçbir dediğimi anlayamaz artık.

Çok yumuşak, sakin bir sesle konuşuyorum:

“Gürkan, ben nerelerdeyim, sen neredesin, ve bir düşün bakalım bütün bu saydığın güzellikler içinde ben neredeyim? Söyle, ben neredeyim? Sen başarılısın, sen yakışıklısın, sen zenginsin, sen beni Avrupa’lara götürüyor, seçkin çevrelere sokuyorsun... Ben ne yapıyorum ha söyle, ben ne yapıyorum?” Artık sesim yükseliyor, mahsunluğum geçti...

“Seçkin çevrelerin senin olsun, yerin dibine batsın, onlardan birine elimi sürmem de, bana yakın geldiği için bir odacıyı koynuma alırım ben... Özgürmüşüm, ben kendi kendimi özgür olarak ilan ettiğim için özgürüm. Bir

başkasını seviyorum ve bu adam benim kocam değil. İşimden atılmakla tehdit ediliyorum, herkes bana bir orospuymuşum gibi bakıyor... Ben bir savaş veriyorum.. Nerem özgür, bak, bana nereye gidebilirsin diye soruyorsun, evet nereye gidebilirim, bu mu özgürlük? Sevgi mi, sevişmek mi, aşk mı suç? Ne yapmak istiyorsun Gürkan, neden beni dinlemiyorsun, neden beni anlamaya çalışmıyorsun? Sevgimize ne oldu, sevgimiz bittiyse... biz bittik.”

Artık ağlıyorum... Odama... odamıza kapandım, ağlıyorum... Sen bir simge değilsin, sen bir savaş sembolü değilsin... Evlilik bir kurallar abidesi ve sen de evlisin. Ne için savaşıyorsun? Hangi kuralı yıkabilirsin? Önce içinde yaşadığın kuralları yık, sonra özgürlük savaşı ver... Nereye gidebilirmişim? Beni koruma altına almaya çalışıyor, kadın olduğum için, kadın olarak doğduğum için, sanki bir zavallıyım ben ve bana birçok şey bağışlanıyor... göz yumuluyor, hoş görülüyor... Ya da suçlanıyorum, hoş görülmüyorum, bağışlanmıyorum. Ya hoşgörüp bağışlayacaklar, ya da aşağılayıp suçlayacaklar... Kadın olduğum için, yalnızca kadın olduğum için. Yoksa benim yaşadıklarımı Gürkan yaşasaydı ne şu benim çektiklerimi çekecekti ne çevre ona bu kadar karışacaktı... Özgürce ikili, üçlü, beşli yaşamını sürdürecekti... Ben kadın olduğum için, şu sırada, bağışlayıcı birisiyle birlikte olduğum için, bana bir şeyler bağışlanıyor.. Hoş görülüyorum... Bana acıyorlar... Nereye gidebilirmişim?

54

Mehmet gelmiş.. İşe telefon etti... İş çıkışında kapının önüne gel dedim, o artık işten ayrıldığına göre, iş kurallarına aykırı bir şey yapmıyorum. En civcivli, en kalabalık saatte, herkesin gözü önünde arabasına bindim, boynuna sarıldım. O tepedeki çay bahçesine gittik. “Dur” dedi, “inme bir dakika!” Arka koltuktan bir sepet aldı, kucağıma koydu.

“Bu benden sana bir armağan, yaşadıkça beni anımsayacaksın, yaşadıkça hiç unutmayacaksın, beğenmesen de atamazsın satamazsın.”

Sepetin kapağını açtım. Miniminnacık, ufacık, parmak kadar, bembeyaz bir kedi yavrusu. Ne güzel şey, ne şirin... Gözlerime inanamıyorum, bu kedi şimdi benim mi, bana mı getirdin, benim bir kedim mi var artık?

“Senin tabiî” dedi. “Nerelerden geliyor bu zavallıcık bir bilsen.” Van’dan geliyormuş, oradaki bir arkadaşına ısmarlamış, arkadaşı kediyi bir otobüse koymuş, bir otobüsten öteki otobüse, Mehmet’e ulaşmış, oradan da arabayla... İstanbul’a... bana gelmiş..

“Ah canıım, bu açtır şimdi.”

Hemen gidip süt alıyoruz, bir çay tabağına koyup içiriyoruz bebek kediye, daha süt içmesini bile bilmiyor, o kadar ufak... Hayatımda hiçbir armağan beni bu kadar sevindirmemişti. Bir kez daha Mehmet’in boynuna sıkı sıkı sarılıyorum... Bazen sözcükler gerçekten yetersiz. “Teşekkür ederim” desem çok komik kaçar herhalde...

(İşte aşk bu. İşte bu aşk. Sevdiğin insana, ta Van’lardan kedi ısmarlayıp onu arabana koyup, taa, nerelerden getirmek, getirebilmek.. İşte aşk bu. Ve işte bu aşk için ben seni seviyorum. Aşk için... Hayalimdeki aşkın gerektirdiği her şeyi yapıyorsun... Ve bu bebek kediyle sen, öylesine önemlisiniz ki benim için, Faruk Bey’in, Zerrin’in, Gürkan’ın, Özcan’ın, senin karının... bize karşı olan kim varsa hepsinin... ve de tüm kuralların...

Hiçbir şeyin önemi yok benim için aşktan başka... Çünkü aşk beni mutlu ediyor. İşte aşk bu. Mehmet, sevgilim, seni ne kadar çok seviyorum... Şu yeryüzünde, yaşadığım şu andan daha önemli ne olabilir?)

Akşam eve avucumun içindeki kediyle giriyorum. Gürkan hemen alıyor, seviyor, “Nereden buldun bunu” diyor.

“Mehmet getirdi, ta, “Van’dan getirtmiş” diyorum. Kediyi koltuğun üzerine bırakıyor. “O gitmemiş miydi?” diye soruyor...

“Gitmişti ama döndü, bana kediyi getirebilmek için dönmüş doğum günüm yaklaştı ya.” Yine seviyor kediyi.

“Adı ne bunun?”

“Umut koydum” diyorum.

Yaş günlerimi çok severim, mutlaka sevdiğim insanları toplarım o gün. Akşam evde bir parti vereceğim... Gürkan kimleri çağırdığımı soruyor... Söylüyorum. “Bütün bu insanları çağırmak zorunda mısın” diyor.

“Zorunda değilim, canım istiyor” diyorum. Bekliyorum, bir şey daha söyleyecek gibi, ‘Bu akşam baş başa yemek yesek, ne dersin’ dese şimdi, ne yaparım? Partiyi iptal edebilir miyim acaba?

“İyi o zaman, ben çıkıyorum, altıda gelirim” diyor.

“Çık, güle güle.”

(Çık bir daha da gelme, dünyadan habersiz adam, neyi kurtarmak istiyorsun, nasıl kurtaracaksın, ruhsuz, duygusuz, çık git bir daha da gelme.)

Akşam hepsi geliyorlar... Şermin, Zerrin, Gül, Nilay, kardeşim, kocası,

Mehmet ve karısı... Mehmet'in karısı bana, kendi eliyle bir bluz örmüş, askılı, merserize. "Bu renk sana çok yakışır" diye verdi. Gerçekten güzel örmüş, hazır alınmış gibi... Çok beğeniyorum, yanaklarından öpüyorum. Nilay mutfakta yanıma geliyor:

"İnanılacak gibi değil, sen çılgınsın, siz çılgınsınız, nasıl aldın o bluzu öyle, hiç tepki göstermedin, hiç utanmadın, sanki dünyanın en normal şeyleri olmakta."

"Nilay, düşünecek olursan dünyanın en anormal şeyleri olmamakta. Biz başkalarıyla evliyiz, ama birdenbire birbirimizi sevmeye başlıyoruz. Sevgi, aşk, sınırlanacak, yönlendirilecek şeyler değil. Oluveriyor işte... Bunda kimin suçu olabilir. Belki bizi sevdiklerini iddia ettikleri halde, kendilerini sevdiremeyen o iki kişinin suçu olabilir... Ama bu da olamaz, çünkü onlar kendilerince ellerinden geleni yaptılar. Ama ellerinden bir şey gelmedi."

"Peki bu böyle nasıl devam edebilir?"

"Bilmiyorum, hiçbir planım yok."

Pastamı keseceğim, ışıkları söndürüyorlar, alkışlar arasında kesiyorum.

"İlk lokmanı kime vereceksin bakalım" diyor biri... Kısa bir sessizlik oluyor, herkes olayı bildiği için, onlara göre çok heyecanlı bir parti bu. Çatal bıçak elimde, pastadan bir lokma kesiyorum, çatalı elime alıyorum, herkes heyecanla bana bakıyor, kendimi bir yıldız, bir yaratık, dünyanın merkezi gibi görüyorum... Ben bir simgeyim.. Ben savaşın, ben cesaretin, ben dürüstlüğün, ben aşkın simgesiyim. Bakın bana bakın, ilk lokmayı kime vereceğim acaba?

Hem ilk lokmayı hem de koca dilimi, önce kendim yiyorum. Kendime veriyorum. Ve tam o anda, Gürkan elinde muhteşem bir paketle geliyor, sahi bu adam bana daha armağanını vermemişti. "Doğum günün kutlu olsun karıcığım" diyor.

(Ben, bu karıcığım sözünden, hiç hoşlanmam. Ben, karım diye

tanıştırılmaktan da hoşlanmam. Herkesin içinde, bana, karım dedi, bunu özellikle, beni sinirlendirmek için, yaptı. Karı... karım... öylesine küçültücü bir şey ki bu...)

Paketi alıyorum, bordo renkli, uzun bir kadife kutu. Çok görkemli bir şey. Açıyorum, kalın altın bir zincir üzerine kakılmış pırlantalar... Bu adam banka mı soydu ne? Yarın blucinimi giyerim, üzerine de bunu takarım, pek hoş olur!.. Gül ve Nilay'dan bir ıslık duyuluyor.. Ayağa kalkıyorum, herkes bize bakıyor, ben bir yıldızım, ben bir simgeyim. Gürkan'ın elini sıkıyorum, yanaklarından öpüyorum, "Teşekkür ederim Gürkan, gerçekten çok pahalı bir şey" diyorum, kutuyu masanın üzerine bırakıyorum. Bir bakıyorum ayaklarımın altında Umut... "Umut, Umut, Umut," deyip bebek kediyi elime alıp her tarafını öpüyorum.

55

Gürkan benimle ne konuşuyor, ne dertleşiyor, ne bir şey soruyor... Gürkan beni ne eleştiriyor, ne de kızıyor... Neler düşünüyor, neler duyuyor, ne istiyor? Haberim bile yok. Ama onu eleştiriyorum, ona kızıyorum, onunla dertleşmek istiyorum... Konuşacak hiçbir şeyimiz kalmamış sanki. Peki eskiden ne konuşurduk acaba? Nasıl yaklaşırdık birbirimize? Nasıl severdik birbirimizi?

Hiç, ama hiçbir şey anımsayamıyorum.

Gürkan yalnızca benimle birlikte olmak istiyor. Benden ayrılmak istemiyor. Beni vuran, döven, kesen bir koca olmadığı için şanslıyım. Hiç olmazsa bir tepki gösterse... Ne duyuyorum, neyi yaşıyorum... Neden artık onu sevmiyorum... Hiç mi merak etmiyor? Tüm erkekler mi böyle duygusuz? Yoksa o mu, yalnızca o mu?

Gece... Her zamanki gibi arkamı dönüp, yatağımdaki köşeme, bana ait olan tek yere büzülmüşüm.. Nefes bile almaktan korkuyorum, uyumadığımı anlamasın. Arkama doğru yaklaşıyor. Bir kolunu boynumun altından geçiriyor, öteki de üstümde... Beni okşamaya, soymaya çalışıyor... Hiçbir şey söylemeden.. Hiçbir duygu belirtisi olmadan... Yalnızca birleşmeye çalışıyor.. Sevişmeye değil.

On dakika sonra arkasını dönüp uyuyacak..

Yüreğim hop ediyor.

Belki bana sımsıkı sarılacak... Güzel bir şeyler fısıldayacak kulağıma... Yavaş yavaş, uzun uzun okşayacak... Mutlu olup olmadığımı soracak, istekli olup olmadığımı da... Belki hiçbir şey yapmayacak.. Yalnızca sarılacak bana... öpecek... okşayacak...

Sarılıyor.. Bunu yapması gerek. Sarılmadan olmuyor istediği şey. Kaskatı

kesiliyorum... Hiçbir tarafımda hiçbir duygu yok... İçimde dışımda hiçbir şey hissetmiyorum... Arkam dönük, hiç kıpırdamıyorum. Gözlerimden sicim gibi yaşlar akıyor. Kaskatı kesilmişim... Yaşlar akıyor... akıyor.. Yaşlar akıyor akıyor... Bitiyor.

Ve Gürkan uyumaya başlamış bile...

Hıçkırmamak için kendimi tuta tuta... Sarsılmamak için tırmaklarımı avucuma geçirmiş... Ayak parmaklarımdan, şakaklarıma kadar kaskatı... düşünüyorum. Onunla ilk yıllarımızı düşünüyorum... ilk sevişmelerimizi... Hiç ama hiçbir şey anımsamıyorum... O zamanlar zevkten mi gözyaşları akardı gözümden? Hiçbir dakikasını anımsamıyorum...

Bu son... Bir daha böyle bir gece geçirmek niyetinde değilim. Kimsenin bana saygısı kalmasa da... kendi kendime saygıyı yitirmemeliyim...

56

Faruk Bey beni odasına çağırttı. Gittim. Epeyce heyecanlı görünüyor... Sinirli ve solgun.

“Ne yazık ki çevreden gelen baskılara dayanamadım, Mehmet’le ilişkinizi herkes biliyor... Artık, bu iş yerinde duramazsın, benim yapabileceğim bir şey yok” dedi. İş yerindeki herkes, Özcan’lar, Şermin’ler... herkes bana karşıymış ve artık benimle bir çatı altında olmak istemiyorlarmış...

İçim... şöyle bir cız ediyor...

Şöyle bir cız... Küçük bir cız...

Hepsi bu kadar.

Demek Şermin son günlerde bana bunun için surat asıyormuş, benimle artık, bir çatı altında yaşamak istemediği için... Özcan da, o da, bu da... Demek artık Faruk Bey’in bile yapabileceği bir şey yokmuş...

“Siz bilirsiniz, nasıl isterseniz,” dedim.. Ayağa kalktım, elimi uzattım... İçimde yalnızca bir cız...

“Söylemek istediğin bir şey var mı?” dedi son sözlerimi soran yargıç gibi...

“Yok” dedim... “Eğer beni işimle ilgili bir hata yüzünden kovsaydınız, kendimi savunur, söyleyecek bir şeyler bulurdum... Şimdi söyleyecek hiçbir şeyim yok” dedim... Çıktım...

Şermin, ortalarda görünmüyor, sekretere bir an önce eşyalarını toplasın, çıksın demiş... Teoman geldi. “Teoman herkesi anladık da, Şermin’e ne oluyor, onun ahlak kurallarının bu denli sıkı olacağını bilmezdim” dedim...

Teoman kem küm etti. “O sana bütün sırlarını anlatırken, sen ona Mehmet’i anlatmamışsın, ona çok bozulmuş” dedi... Yine bir küçük... küçücük cız daha... Nedeni bu muymuş? Şermin’in şu anda yanımda olmamasının, bir an önce gitmemi istemesinin nedeni bu muymuş? Kadın, kadına niçin düşman?

Teoman ağlamaklı...

“Helal olsun sana Teoman, Faruk Bey tarafından işten kovulmuş birinin yanındasın ve onunla konuşuyorsun, bu ne cesaret, helal olsun sana.”

“Sivri bir insansın... Seninle savaşamadılar, yenik düştüler, kıskandılar, uğraştılar, sen öylece kaldın ortada, olduğun gibi... Belki bu kadar sivri olmamalıydın?”

Bu kez küçücük cız’ım gelmedi bile...

“Teoman hoşça kal, ara beni.”

Elimde iki küçük torba eşyam... arabama biniyorum... Hadi bana eyvallah sevgili işim, bunca emek verdiğim, sevdiğim iş yerim... Hadi bana eyvallah...

Sivriymişim, belki bu kadar sivri olmamalıymışım... İşimde hiçbir hırsım, hiçbir çabam olmasaydı... Müdürlük masasına oturmayı hak etmeseydim, oraya Özcan oturabilseydi... Faruk Bey’le, hiç canım istemediği halde, biraz fazlaca cilveleşebilseydim... Mehmet’ten hoşlansam bile, bu olayı hiç başlatmasaydım... Ya da Mehmet’le gizli gizli buluşup bunu kimselere duyurmadan keyfime baksaydım... Gürkan’ı artık hiç sevmediğim halde, onunla evliliğimi sürdürüp seçkin insanlar arasında, güzel ve güler yüzümle mutlu bir kadın gibi yapsaydım... Gürkan’ı hiç sevmediğim halde, onunla aynı yatağa girip, dişlerimi sıkıp sevişseydim... Onun satın aldığı pırlanta yüzükleri, pırlanta kakmalı altın kolyeleri, önce onun boynuna heyecanla sarılıp sonra kendi boynuma taksaydım... Mutluymuşum gibi yapsaydım... Hep “gibi” yapsaydım... Sivri olmazdım... Yapmadım mı... Zaman zaman ben de, mutluymuşum gibi, doğruymuşum gibi, cesurmuşum gibi, seviyormuşum gibi, memnunmuşum gibi yapmadım mı?

Daha fazla yapacak gücüm hiç kalmadı artık...

Evdeki birkaç eşyamı küçük çantama koyuyorum, naylon torbalarım elimde... Gürkan'a bir not yazıyorum... Gürkan, artık gitmem gerekiyor, birkaç parça eşyamı aldım, yine geleceğim ve sadece bana ait olanları, sadece kendi paramla aldıklarımı, giysilerimi, çamaşırlarımı alıp götüreceğim... Hoşçakal.

Arabama biniyorum, ilk fırsatta bu arabanın yarı parasını ona ödemeliyim... Arabamız değil, arabam var artık... Ve bir de içimde küçük bir cız.

Arabam beni Mehmet'in evine götürmüş... Kapısında durmuş... Kapıyı çalmışım, Mehmet'in karısı açmış, onun boynuna sarılmışım, "Evden de çıktım, işten de çıktım" diye hüngür hüngür ağlamışım... O da ağlamış... "Üzülme" demiş bana, "bu insanlar böyle, yargılamasını çok iyi bilirler ama düşünmesini hiç, üzülme, üzülme" demiş. Bana bir uyku ilacı vermiş, uyutmuş, çorba pişirmiş, içirmiş... Hep "üzülme" demiş... "Bu insanlar böyle, hem yaşayamazlar hem yaşatmazlar... Ezmek öldürmek isterler, kadınız biz, ezik olmalıyız, güçsüz olmalıyız, onlara uymalıyız, uymazsak kırarlar, döverler, biçerler, üzülme, her şey düzelecek" demiş...

Ona, "Hoşçakal, ben gidiyorum" demişim... Gitmişim.

57

Gürkan geldi, beni kardeşimin evinde buldu. Çiçek getirmiş... Bence bir de pırlanta yüzük getirmeliydi, bir kadını eve döndürmek için en kesin yol budur... Ona bunu öğretmişler. “Gel” dedi, “bitti artık her şey” dedi. “Yüzün sarı, hasta gibisin” dedi.

Gitmedim... Yüzü ruhsuz, anlamsız, bakışları donuk. Ona sarılmayı, onunla yatmayı, onunla uyumayı düşledim... Ona artık hiç dokunmak istemiyorum, dokunmak istemediğim biriyle ise... Asla birlikte olamam. Ben kötü kadın değilim... Ben iyi bir kadınım. Gitmedim.

Mehmet geldi, beni kardeşimin evinde buldu. Çiçek getirmemiş... Telaşlı, solgun. “Ne yapacaksın, ne yapacağız?” dedi. Ona sarılmayı düşledim. Ona sarılsam, başımı omuzuna yaslasam, beni okşasa... O kadar yorgunum ki! “Hadi gel bize gidelim” dedi... Bakışları sıcacık, sevgi dolu, gözleri ıslak, ağladı ağlayacak... Bir kadını eve döndürmenin yolu ona sevgiyle bakıp, “Bize gidelim” demektir, ona da bunu öğretmişler. Ama o sözün “bize” değil, “bana” olması gerektiğini söylemeyi unutmuşlar...

“Size gidemem” dedim. Gitmedim.

58

Komisyoncu bana ecel terleri döktürüyor. Karşısında ezilip büzülmemek için olanca gücümü kullanıyorum.

“Yalnız mı oturacaksınız?”

“Evet, şimdilik öyle.”

“Ne demek şimdilik, herhalde evleneceksiniz, nişanlı filansınız, değil mi?”

“Herhalde.”

“Herhalde demeyin, sizi götüreceğim evlerin sahipleri mazbut kadın isterler, hiç olmazsa nişanlı olmanız gerek, eğer evlenecekseniz...”

“Evleneceğim tabiî, neden olmasın.”

“İyi, iyi, evlenin tabiî. Kaç para kazanıyorsunuz.”

“...”

“Çalışıyorsunuz herhalde, maaşınız kaç?”

“Maaşım iyi.”

“Nerede çalışıyorsunuz?”

“Bir işyerinde, maaşım çok iyi.”

“Kiraları gününde ödeyebilirsiniz, değil mi?”

“Öderim ama biliyorsunuz çok pahalı bir ev düşünmüyorum.”

“Yok canım, ben de size pahalı yer göstermeyeceğim, ama işyerinden bir

kâğıt filan isterlerse...”

“Siz beni eve götürün de, bunları ev sahibiyle konuşayım.”

“Onlar her işi bize bırakır. Bakın peşinsiz, depozitsiz bir kat var elimde, bundan iyisini bulamazsınız, sahibi de bir yaşlı teyze.”

Evi tutuyorum. Yaşlı teyze beni çok seviyor, yakında evleneceğime ve bir yerde çalıştığıma hemen inanıyor, evini bana veriyor. Tamirciler, otomobil yedek parçacıları, pazar yeri, kahvehaneler... Bunların ortasındaki, birinci kat dairemi tutuyorum. Duvarların boyası biraz dökülmüş ama olsun... Evde bir tane gardrop bile yok, olsun. Banyosu da kurnalı... Olsun. Bir an önce bu eve başımı sokmalıyım...

Mehmetler çocuklarının odasını değiştiriyorlarmış... Mehmet çocuğunun eski yatağını ve dolabını bana veriyor... Kardeşimden de iki şezlong alıyorum. Balkonda dura dura eskimiş, bir kenara koymuşlarmış... Olsun ben onların yüzünü değiştiririm, mis gibi olur. Küçük bir mutfak masası ile iki sandalye alıyorum, açılır kapanırlardan, çok ucuz. Yatak odasının bir yanından öteki yanına bir ip geriyorum, çocuğun dolabına sığmayacak her şey... Giysilerimi ipe asıyorum. Kardeşim Amerikan bezinden perdeler dikiyor bana, bezleri, camlara göre ölçüp, iki ucunu kıvırıveriyoruz, işte sana perde. Nilay bir çiçek, Gül eski ütüsünü, Fügen bir masa örtüsü getiriyor... Posterlerim de var... İşte evim, güzel evim.

Evdeki ilk gecem... Hiç kimseyi çağırmadım, hiç kimsenin çağrısını kabul etmedim. İçim içime sığmıyor... Evi çok seviyorum, çok da beğeniyorum... Mutfak dolaplarını iyi ki kırmızıya boyamışım, ne güzel oldular... Her taraf cıvıl cıvıl... Odaları geziyorum... Zaten topu topu iki oda var ve bir tanesi de bomboş... Bir de salon tabiî. Bir tek eksiğim var... Şu ampullerin üstüne bir lamba bulup takmalı, acaba eşarp koysam nasıl durur?... Bir kâğıt fener taksam? Evet, evet.. ampuller böyle çıplak iyi durmuyor... Gürkan hiç olmazsa oturma odasındaki küçük aplikleri verseydi, onları ben almıştım..

Neyse yakında çözerim bu işi. Ben çözerim.

Umut ayağımın dibinde uyuyor... Elimde uzun süredir okuyamadığım, yarım kalmış kitabım, şezlonga uzanmışım... Varsay ki bir deniz kenarındasın, gölgeye çekilmiş kitabını okuyorsun... (Bir zamanlar lüks otellerde gölgeye çekilip kitabımı okurdum da, Gürkan'ın arkadaşları alay ederlerdi, kitap kurdu aman oku oku, 'asosyable' kadın diye...) Neden kendimi deniz kenarında varsayayım, evimdeyim, kendi evimde... Kendi kendimeyim. İstersem uyurum, istersem yatağımda okurum, istersem ışık açık uyurum, istersem kapatırım, istersem kapı çalınınca açmam, istersem açarım. İstersem yemek pişiririm, istemezsem pişirmem... Canım isterse yerim, istemezse yemem.. İstersem elbiselerimi asarım. İstersem yerlere atarım, istersem müziğimi ağzına kadar açarım, istersem hiç radyo açmam ve hizmet etmem gereken kimse yok. Özgürüm ben özgür... Canım ne isterse onu yaparım... Hiç kimse beni görüp eleştiremez.

59

Gürkan bana, beni seviyormuş gibi davranmadı. Ya da davranışları benim sevgi ölçülerime hiç uymadı. Olaylar tersine yaşansaydı, o ben, ben de o olsaydık, ben bambaşka davranırdım. Olayı öğrendiğim gün evden çıkıp giderdim ya da onu evden kovardım. O andan itibaren, ona artık hiç dokunmazdım. Ya da ona yeniden kendimi sevdirebilmek için elimden geleni yapardım. ona kendisini çok sevdiğimi söylerdim, ona sarılır sarılır öperdim, onun saçını okşardım.

O kadar uğraştım, o kadar uğraştım ki bir avukat tutması, boşanma davasının açılması için. Sonunda avukatı da ben buldum ona, eve götürdüm, vekâlet verdirttim... İki tanık buldum.. Tanıklar ve avukatlar mahkemeye gittiler... Tanıklardan biri döndü, geldi... ‘Boşandınız’ dedi. Boşandınız. Boşandınız. Demek biz boşandık, ben boşandım...

Kimsenin karısı değilim artık. Ben, benim...

Evden çıktım, arabama bindim... Gittim... gittim... gittim...

Bir matbaaya girdim.. Kartvizit ısmarladım... kendime... Üzerine kendi adımı, kendi soyadımı, kendi adresimi yazdırttım.

“Çabuk yapın” dedim adama. “Çok çabuk yapın, yarın verin kartlarımı bana.”

Sonra onun evine gittim. Kapıyı açtı. Yüzü çok soluk. Üzgün mü acaba? Beni kucaklamak istedi... “Karım evine mi dönmüş yoksa” dedi alaylı olmaya çalışan bir sesle...

“Biliyor musun, bana karım demenden hiçbir zaman hoşlanmamıştım, hep kızmıştım, aşağılayıcı, küçültücü bir şeyler bulmuştum bu sözcükte... Ama şimdi komik geldi. Çünkü şu anda senin karın değilim.”

Yüzü sanki daha bir soldu... İnanamadı... “Bitti mi?” dedi. (Yoksa sen benim bunalımlarımı, gözyaşlarımı, hüznümü... avukatları, vekâletnameleri hep bir oyun mu sanıyordun? Evliliği, birlikteliği, süslü püslü karını koluna takıp gezdirmek sandığın gibi, her şeyi ama her şeyi bir oyun mu sanıyordun?)

“Bitti” dedim.

“Kalan üç-beş parça eşyamı almaya geldim, bitti Gürkan” dedim...

“Hiçbir parça eşyayı alamazsın, hiçbir şeyde hakkın yok senin... Sen suçlusun, cezanı çekeceksin... Bu evi terk edip giden sensin... Suçlular gider, hiçbir şeyi alamazsın...”

Yatak odasına gittim, içinde pırlanta alyansın, pırlanta kakmalı altın kolyenin ve daha birçok parıltılı şeyin durduğu kutuyu tuvalet masasının iyice görünür bir yerine koydum... Küçük zincir kolyemi, -kendi paramla almıştım- çoraplarımı, çamaşırlarımı, ayakkabılarımı, birkaç elbisemi topladım... Gürkan kapıya yaslanmış duruyor.

“Senin için önemli olan hiçbir şeyi almadım, istersen bunları da almam. Ama şunu iyice öğren artık Gürkan. Ben suçlu değilim, hiçbir zaman olmadım. Sevgiyi bırak bir yana, seni beğenmemeye başladığım an her şey bitmişti. Seni beğenmeyerek, seninle yaşasaydım, o zaman asıl suçlu ben olurdum... Ve en kötüsü, o zaman hiç kimse beni suçlamazdı, beni suçluyacak tek kişi kendim olurdum... Kendim tarafından suçlanmaya da hiç dayanamazdım... Ben hiç suçlu olmadım Gürkan ve kimseyi suçlu görmeye niyetim yok... Sevmedikleri kocalarıyla, bir mahkûm gibi oturan binlerce kadın bile belki suçlu değil... Belki de esas suçlu onlar. Bilemiyorum. Ve ben onları hiç tanımıyorum... Ama ben hiç suçlu olmadım... Şunu iyice kafana sok ve artık anla.”

Onu bıraktım... Üzgündü... onun üzülmesini hiç istemezdim...

60

Bir iş arıyorum... Kendi mesleğim dışında ne kadar iş varsa bakıyorum gazete ilanlarına.. Kendi iş alanımda kim varsa herkes beni konuşuyor, herkes yüz kızartıcı bir suçtan işten atıldığımı biliyor sanıyorum... Meslektaşlarımla karşılaşmamaya özen gösteriyorum... İşyerimin bulunduğu semtten geçemez oldum. Yüz kızartıcı bir suç... İş ahlakına uymayan hareketler... Bir adım olsaydı, ünlü bir işadamı olabilseydim, herkesi toplar brifing verirdim... Ya da gazetelere demeçler...

Ben yüz kızartıcı bir şey yapmadım, ben âşık oldum, ben gönlümce davrandım, işle ilgili hiçbir suç işlemedim. Erkek yöneticilerimiz suçları kendilerine göre yorumlayabiliyorlar, kendilerinin aynı suçu işlemeye hakları var, bizim yok.. Ya da onlara reva görülen şey, bize gelince suç oluyor. İşyerlerinde birbirleriyle ilişki kuran bir sürü insan var ama işine son verilenler, suçlananlar, hakaret görenler, damgalananlar hep kadınlar oluyor.. Yalnızca patronların ilişki kurdukları köle kızlar işten atılmıyor. Buna kim karar veriyor, kim yargılıyor bizi... Onlara bizi yargılama, suçlama, ezme, sömürme, işten atma, damgalama hakkını kim vermiş?

(Biz.)

Ah, sevgili iç sesim benim... Biz mi? Biz kim?

(Biz, kadınlar.)

Olabilir mi bu?

(Olabilir tabiî, olmuş bile.. Sen bile farkında değilsin, yaşam boyu karşına dikilip duranlar kimler? Sen bile, farkına varmadan savaşıyorsun. Bir düşün bakalım... Adamlar... Babalar, abiler, kocalar, sevgililer, müdürler, şefler, arkadaşlar... Ya hayır, olmaz diyorlar, ya sen delisin, kötüsün diyorlar, ya gel, gitme, beceremezsin diye seni etkilemeye çalışıyorlar, ya kötü kadın, orospu, bakire değil diye yargılıyorlar, damgalıyorlar. Ve biz... İşte biz, onlara bu izni

veriyoruz.)

Uzun aylar, çok uzun aylar sonra, bankadaki paracıklarımı tüketip bitirince... suç işlemediğime, orospu olmadığıma, yine herkesin içine başım dik çıkabileceğime karar verebiliyorum... Karar vermek zorunda kalıyorum. Ve ikide bir beni arayıp haberler yollayan, hatırımı soran, işyerine çağıran Doğan Bey'in telefonunu çevirebiliyorum...

Doğan Bey'in odasına girdiğimde, kapıyı arkamdan kapattığımda kan ter içindeyim... Bu iş yerindeki, benim mesleğimdeki insanlar ne diyorlardır şimdi benim hakkımda? İşyerinden yüz kızartıcı bir suçla atılan kadın bu işte, şimdi de buraya gelmiş, pis kadın, kötü kadın...

Ter içinde kalmışım...

Doğan Bey hararetle elimi sıkıyor. “Nerelerdesin kız, ne çok haber yolladım sana, insan bir uğrar.”

Doğan Bey'in şişman göbeğine sarılıp, kırmızı yanaklarını sıkmak geliyor içimden.

“İşte, biliyorsunuz, biraz dinleneyim istedim.”

“Biliyorum tabiî, biliyorum; senin ne kadar yetenekli ve çalışkan bir eleman olduğunu da biliyorum... Tam sana göre bir iş var, biraz daha dinleneyim dersen, kaçırırsın haberin olsun.”

(Doğan Bey'in kırmızı yanaklarını sıksam ne olur?)

“Yarın, yarın başlayabilir miyim?”

“Yarın başla, hadi göreyim seni.”

Doğan Bey, bir sözcük daha söyleme. Sus. Ağlatacaksın beni.

61

Yeni işimden çok mennunum... Şef yardımcısıyım... Evet, daha ilk günden şefin yardımcısıyım... Maaşım da iyi.. Harcamıyorum. Zaten ne doğru dürüst yemek yiyorum ne de giyiniyorum... O kadar çok giysim, ayakkabım var ki! Bankadaki hesabım üç-beş ayda kabardı. O hesap olmasa hiç rahat edemezdim... Örneğin evden kapıyı vurup çıkamazdım... Bir, arkadaşlarım, iki, bankadaki, hesabım... Bazı şeyler gerçekten gerekli insana.

Çok çalışıyorum.... Yalnızca kendimin ve şefimin işlerini yapıyorum. Buradaki arkadaşlarımı kızdırmak istemiyorum. İleride beni müdür yaparlarsa yapsınlar. Yapmazlarsa kendileri bilir.

Akşamları Mehmet geliyor... Evi yerleştirmeme yardım ederken kendine bir anahtar yaptırmış, bazen onu eve gelmiş beni bekler buluyorum..

“Merhaba Mehmet, hoş geldin... Ne zahmet ettin, yemek mi getirdin, benim yiyecek bir şeylerim vardı.”

“Birlikte yiyelim diye getirdim.”

“Yaa, sen de burada mı yiyeceksin? Karın nasıl, çocuğun nasıl, gerçi o da artık çocuk olmaktan çıktı ya.”

“İyiler, iyiler herhalde.”

“Ne demek herhalde, onlarla beraber değil misin, iyi olup olmadıklarını bilmiyor musun?”

“Beraberim ama, yarı yarıya uzakta yaşıyorum, biliyorsun.”

“Biliyorum, onlar da yanına gelmek istemiyorlar mı, bir öner bakalım, belki isterler.”

Mehmet yanıma geliyor... Üzgün üzgün yüzüme bakıyor, gözlerimde bir

şeyler arar gibi... Belki bir hüzün parçası, bir yaş...

(Yok Mehmet, ne hüzün parçası, ne bir yaş...)

Yaşı göremeyince düş kırıklığına uğruyor sanki, çekiliyor.

“Faruk Bey senin işten ayrıldığın gün arkandan ne demiş, biliyor musun bizim çocuklara?”

“Bilmiyorum, ne demiş?”

“Bu kız bu gücü nereden alıyor demiş.”

(Gücü mü? Gücü mü? Babacığım, sevgili babacığım... Ben güçlü müyüm? Birine bağlı olmamaya, sevmediğin insanın denetimi ve gözetimi altında yaşamamaya, bağımsız olmaya çalışmak, ben olmak istemek güçlülük mü? Babacığım, sen hep bizi korumak istedin, güçsüz olduğumuzu beynimizin içine kakmak istedin, sen hep itaat bekledin... İyi ki beni ezdin, köşeye kıstırdın, şefkat göstermedin, kurallar koydun, itaat bekledin babacığım... Yoksa ben nasıl öğrenirdim güçlü olmayı, nasıl öğrenirdim savaşmayı?)

“Ben güçlü olabilecek ne yaptım ki? Bütün adamlar yapıyor benim yaptıklarımı... Yalnızca, onlara öğretilmiş, bana öğretilmemiş, onlar alkışlanıyor, ben yuhalanıyorum... Hepsi bu Mehmet” diyorum.

Mehmet bana sarılıyor, yine, yüz kere, bin kere, beni nasıl sevdiğini söylüyor... (Mehmet sevmek savaşmaktır...)

Yere çekiyor beni, yine yüz kere, bin kere öpüyor öpüyor...

(Mehmet sevmek konuşmaktır.)

Mehmet beni soymaya başlıyor... Yine yüz kere, bin kere benimle olduğu kadar güzel olmadığını söylüyor...

(Mehmet, sevişmek tek başına sevmek değildir.)

Yerden kalkıyorum. “Sen artık git, bekliyorlardır, hem benim çok uykum

var” diyorum.

Mehmet kapıdan çıkarken, gözlerime bakarken, ellerimi sıkarken, hep bir hüzün arıyor... Göremiyor...

O kadar... o kadar mutluyum ki...

Küçücük yatağıma kıvrılıyorum, öyle güzel uyuyorum ki.

62

Kendi kendime bile söylemek istemediğim bazı şeyler ben istemesem de beynimin içine giriyor, çakılıyor.

Sus, sus, söyleme, duyma.

(Mehmet'ten heyecanlanmıyorum artık. Mehmet'i eskisi kadar beğenmiyorum, Mehmet bana sıkıntı veriyor. Karısıyla, çocuğuyla, yeni kurduğu işiyle, seni seviyorum'larıyla, bitmez tükenmez öpücükleriyle, en önemlisi kararsızlığıyla, ürkekliğiyle, ne istediğini bilmemesiyle, güçsüzlüğüyle Mehmet'ten sıkılıyorum.)

Sus, sus, söyleme, bunları duyma.

Olamaz böyle şey, olmamalı. O kadar savaştın, tüm yaşamını değiştirdin. Mehmet için bu denli savaştın. Şimdi yok edemezsin, silemezsin her şeyi.

"Hayır, hayır" diyorum kendi kendime. "Sen Mehmet için savaşmadın, kendin için savaştın. Her şeyi kendin için yaptın."

(Ne savaştı ama, ne savaş, evliliğin kurallarını çiğneyip basit kadınlar gibi davranmanın adına savaş demek ne kolay yol.)

"Evet, evliliğin kurallarını çiğnedim, ama dört duvar arasına girip, en ince noktalarına kadar birini tanıyınca, aşkın bitmesi benim suçum mu?"

(Madem savaşı seviyorsun, evliliğine bir başka yön verseydin.)

"Saçmalama, babamdan kurtulmak için evlendiysem, sonra o adama aşkım bittiyse, bu evliliği sürdürmek midir savaş?"

(Aşkın bittiyse ayrılsaydın, yeni aşkını evli bir erkek seçmeseydin.)

"Aşk seçimle olmuyor, o anki gereksinimlerime Mehmet yanıt verdi,

aradıklarımı onda buldum.”

(Şimdiki gereksinimlerine yanıt vermiyor ama.)

“Evet, vermiyor, vermediği anda da çekip gitmesini bilmek gerek. Hoşlanmak, sevmek bir ömür boyu sürecek diye bir koşul mu var? Görüyorsun işte sevmedikleri erkeklerle oturan kadınların mutsuzluğunu.”

(O zaman uzatma, kullanma insanları, mutluluk, zamanı geldiğinde bırakıp gidebilmektir. Daha yaşanacak öyle çok şey var ki!)

Bu kavgamız hiç bitmeyecek.

63

Bir odada üç kişi çalışıyoruz. Ben, Süleyman, Serhat... Serhat'ı çok seviyorum.. Hemen hemen en iyi dostlarımdan biri oldu... Mehmet'e sorarsam, Serhat da bana âşıkmış... Deli mi ne... Ona göre, bir erkek bir kadına sıcak bir ilgi gösterirse, âşık demektir... Tutucu ve gerici bir adam Mehmet. Hem âşıksa âşık, ne var bunda? Hem aşk bu kadar basit bir şey mi? Âşık değildir, olamaz.

Serhat'a koltuk değnekli bir genç geliyor... Bir köşeye çekilip fısır fısır konuşuyorlar. Koltuk değnekli genç, Serhat'a bir şeyler veriyor, dosyalar, kâğıtlar bırakıyor, gidiyor... Benimle de arkadaş oldu... Çok zayıf, uzun boylu, terbiyeli, hoş bir genç adam. Bir gün pat diye yaşını sordum, hayret ettim, ne kadar küçükmüş, ama saçları kırlaşmış sanki, belki de sakalı yüzünden. Ben onu benden büyük sanıyordum...

Bir akşam meyhaneye gidiyorlarmış. "Hadi sen de gel" dedi Serhat. KDG sanki irkilmiş gibi geldi bana ama, ben de gittim onlarla.

"İdealizm sözcüğünün içinde kasıtlı olarak bir ahlak kavramı vardır ve bu materyalizm düşmanlarının kurduğu bir tuzaktır. Materyalizm düşmanları dünyayı maddeyle değil, bir ruhla açıkladıkları için, gerçekte, yalnız onların bir fikre, bir ideale sahip olabileceklerine herkesi inandırmak isterler... Bu bir safsatadır. Felsefî idealizm, gerektiğinde en iğrenç işlere kılıf görevini de görür. İdeal üstüne söylenen şatafatlı sözler, kabul ettirilmeye çalışılan sömürünün üzerini asla örtemeyecektir. Yani materyalizm ile idealizm kesin olarak birbirleriyle bağdaşamazlar, materyalizmin her ilerlemesi, idealizme indirilen bir darbedir. Bu, karşıtların birliğidir ve materyalizm ile idealizmin arasındaki savaş kaçınılmazdır..."

Aman Tanrım, neler söylüyor bu adam? "Siz ikiniz ne kadar idealist

gençlersiniz böyle” dedim diye, ne çok laf etti bu... Hani söylediği terimleri biliyorum bilmesine de, bu terimleri böyle bir arada, hiç duymamıştım...

KDG, yanağımı okşuyor, “Utanma küçük hanım, bilmemek ayıp değil, öğrenmemek ayıp” diyor...

Bilmediğim ne çok şey varmış... KDG’nin verdiği tüm kitapları yutarcasına okuyorum... Altlarını çizerek, ezberleyerek... Akşamları KDG ile Serhat geliyorlar bana. Artık konuştukları pek çok şeyi anlayabiliyorum. Bir yabancı dil gibi gelmiyor bana. Ne nedir? Neden öyledir? Ne olması gerekir? Ne zaman, nerede, ne olmuştur?

Bize tarih ve felsefe derslerinde bunları öğretmeliydiler. İnsanları eğitirken pek çok gerçeği saklamaya hakları yok. Diledikleri bilgiyi verip, dilemediklerini anlatmamaya ne hakları var? Ben, KDG’yle karşılaşmasaydım, bunlardan yoksun kalabilirdim. Ve kendimi okuduğum romanlarla, çok bilgili sayabilirdim. Şimdi de çok bilgili değilim herhalde ama, çalışıyorum hiç olmazsa.

KDG beni çok takdir ediyor. Bana bayılıyor. Bazen yüzüme hayran hayran bakıyor. Onun bana hayran olması çok hoşuma gidiyor, gururumu okşuyor. O kadar akıllı, o kadar kültürlü, o kadar güzel konuşuyor ki! Bazen evde otururken, “Konuşmam var” diyor, gidiyor... Koltuk değneklerine dayanarak, uçarcasına gidiyor. O gidince evde bir sessizlik oluyor.

Mehmet artık o evdeyken gelmiyor. Birkaç kez hep beraber olduk. Konuşacak hiçbir şey bulamadık. Mehmet KDG’den hiç hoşlanmıyor. KDG ise Mehmet’ten hiç. O gelince bütün neşesi kaçıyor. Ona nefretle bakıyor ve kalkıp gidiyor. Ve ben o gidince çok üzülüyorum, onunla konuşacak, tartışacak çok şeyimiz var.

“Mehmet, lütfen bu eve gelirken haber ver. Hiç olmazsa istemediğin kişiler varken gelmezsin de, böyle tatsızlık çıkmaz.”

“Bu istemediğim kişiler, hep gelecek mi bu eve?”

“Tabiî ki gelecek, çünkü onlar senin istemediğin kişiler, benim değil. Ben onları çok seviyorum.”

Mehmet gittikten sonra içim acıyor. Duygularımı kestiremiyorum... Ne oldu bana? Ne oldu Mehmet’e? Ne oldu bize? Aşka...

64

“Allah cezanı versin Umut senin. Arkadaşlarımla konsere gidecektim... Koltuk Değnekli Genç de gelecekti... Onunla konuşma fırsatından yoksun bıraktın beni... Bütün gün evde aç bilaç beni bekliyorsun... Umut, ciğerini salonun ortasına getirip oynama, yerleri kirletiyorsun, şezlonglarımın yeni kumaşını da tırmaladın, her tarafından iplikler çıktı... Ben her gün sana taze ciğer almak, pis ciğer kokularını sabah sabah içime çekmek, sen açsındır diye her akşam eve dönmek zorunda mıyım?

Gece geç geldiğim zaman ayaklarıma sürünüyorsun, kucağıma çıkıp mırıl mırıl mırıldanıyorsun, seni evde yalnız bırakıyorum diye üzülüyorum.. Ben senin yüzünden üzülmek zorunda mıyım? Seni bahçeye koysam, sen de hemcinslerin gibi bahçede oynasan, kendi yemeğini kendin bulsan... Neden korkuyorsun bahçeye çıkmaya ha, neden? Bana bu kadar bağlı olman gerekir miydi? Bana bu kadar bağlı olmana, bana muhtaç olmana dayanamıyorum... Beni sinirlendiriyorsun... Kedi çekil yanımdan, senin için üzüldüm. Yeme o çiçeğin yapraklarını, pis kedi... Senin yüzünden mutsuzum, ben artık mutsuz olmak istemiyorum.

Gel kucağıma canım, gel... Sen de mi olmamalısın acaba? İnsanın özgür olabilmesi için, bağlı olduğu ya da ona bağlı olan bir kedi bile olmamalı mı yaşamında... Sevmek mi insanı bağımlı kılan? Acımak mı insanı sinirlendiren? Kısıtlanmak mı insanı sevgisizliğe iten?

Özgür ve bağımsız olmak için, bir canlı, bir tek canlı bile olmamalı mı insanın yaşamında?

Özgürlüğün bedeli bu mu? Bu, yalnızlık mı?

65

Mehmet yaşamından çok memnun görünüyor... Akşamları elinde çiçekler, süslü püslü yiyecekler bana geliyor. Ama artık gelmeden önce haber veriyor. Bazen gelip beni işin kapısından bile alıyor. Ben özgür bir insanım artık... Özgür olmak ama damgalanmamak için elimden geleni yaptım... Mehmet ise hep özgür, onun alnında bir damgası, bir suç belgesi hiç olmadı. Onu ne işten attılar, ne suçladılar, ne arkadaşları sırt çevirdi... Mehmet zaten hep özgürdü. Ben ise hiç. Evet hiç. (Şimdi bile özgür değilsin kızım, bu kez onun evliliği yüzünden özgür değilsin. Bilenler konuşmuyor mu sanıyorsun arkandan, bilenler damgalamıyor mu seni, bir küçücük evin bir de işin var diye mi özgür sanıyorsun kendini. Her kapın çalınışında, kendi kapısını açıp sana nefretle bakan komşunla, akşam eve dönerken dükkânlarının kapısına oturmuş, sana sırıtık yüzlerle bakan yedek parçacılarla, ah, oh çeken dükkâncılarla mı özgürsün?)

KDG de geliyor akşamları. Mehmet'le durumumun ne olduğunu sordu bir gün: "Mehmet'le ne durumdasınız? Ne yapacaksınız?"

Soru büyüdü büyüdü, çınladı çınladı, havada asılı kaldı, geldi önüme dikildi... "Mehmet'le ne yapacaksınız?"

Soru önümde dikilmiş duruyor. Somut, gözle görülüyor. İçimden kendime sorduklarıma hiç benzemiyor. "Mehmet'le ne yapacaksınız?" Soruya bir yanıt gerek. Soru somut, gözle görülüyor. İçimdekiler gibi sessiz ve yönetilebilir değil. Soruya bir yanıt gerek. Düşün hadi, konuş, yanıtı bul.

Kendi sesimi yine tanıyamıyorum, yine bir çocuk sesi gibi ince, güçsüz. Ve dediklerimi duyamıyorum.

"Mehmet bir savaştı. Bir simgeydi. Boyun eğmemenin, onların kurallarına uymamanın, yenilmemenin bir simgesiydi. Mehmet bir savaşın sembolüydü. Eğilmemenin, kendin için yaşamanın... sembolüydü. Tıpkı

babam gibi, Mehmet benim savaşımın itici gücüydü. Mehmet aşktı, uğruna her şeyin yapılabileceği bir büyük şeydi.”

Birden sesimi duyuyorum, hep geçmiş zaman konuştuğumu hissediyorum... dı diyorum, dır diyemiyorum. Yine, “Mehmet bir savaştı, bir simgeydi, savaş bitti, benim savaşım bitti” diyorum.

Yanıtım, sorunun yanında, havada asılı duruyor. Büyümüş, büyümüş, gözle görünüyor, beni şaşırtıyor. Yanıtıma bakıyorum. Gözlerim büyümüş, dudaklarım titriyor. Şaşkınım.

KDG beni kucaklıyor, sıcacık göğsüne başımı bastırıyor, ağlıyorum, ağlıyorum, gıkım çıkmadan.

KDG beni kucaklıyor, yalnızca kucaklıyor.

Soru ve yanıt tavandan aşağı sarkmış, görünüyor.

Gözlerimi kapıyorum.

66

Kapıyı açıyorum, karşımda Mehmet... Gözleri ağlamaklı, annesini kaybetmiş bir köpek yavrusu gibi, ezik, perişan. Elinde tek bir, bir tek papatya.

“Fal bakacağım sevgilim” diyor. “Seviyor mu, sevmiyor mu falı, başka çarem yok.”

Mehmet salonun ortasında, gözleri ıpıslak, papatyanın yapraklarını koparıyor... Seviyor... sevmiyor... seviyor... sevmiyor.

Mehmet hüzne bayılıyor... Benim gözlerimde arayıp da bulamadığı hüznü kendi gözlerinde çoğalttıkça çoğaltıyor.

(Artık papatyaların, falların, ıslak gözlerin, hüznün beni hiç ilgilendirmiyor Mehmet. Biraz da gerçeklerle uğraşsan, savaşsan, neyi isteyip neyi istemediğini bilsen. Vazgeçemediğin şeylerden vazgeçebilmeyi öğrensen. Yalnızca hüzünle, aşkla değil, biraz da çevreyle ilgilensen.)

Ben de heyecanlanıyorum, sanki papatya falında çıkacak olan son, bizim kendi sonumuz. Sanki ne olacağına papatya karar verecek. Seviyor... sevmiyor... seviyor... sevmiyor.

Başını kaldırıyor, korkuyla gözlerimin içine bakıyor, sevmiyor çıktı. Gözlerindeki hüzün dayanılmaz. Bir damla yaş, tek bir damla yaş süzülüp, akıyor.

(Siz hüngür hüngür, hıçkıra hıçkıra hiç ağlayamazsınız, değil mi?)

“Sen fallara hep inanırdın Mehmet, işte çıktı. Ben de inandım şimdi.”

İstiyorum ki ben de ağlayayım... İstiyor ki ondan tek damla yaş aksın, ben hıçkıra hıçkıra göğsüne kapanayım. İstiyor ki ondan bir şeyler talep edeyim...

belki... yalvarayım. İstiyor ki müthiş bir hüzün, harika bir mutsuzluk kaplasın odayı...

“Doğru olamaz, doğru olamazsın.”

“Doğru.”

(Hüzünler, çiçekler, papatyalar, tek bir damla gözyaşı, çaresizlik, birbirine sarılıp boğulurcasına ağlamalar, fallar... bunlar beni hiç ilgilendirmiyor artık, Mehmet. Hiç ilgilendirmemişti zaten.)

“Peki aşkımız, savaşımız, başkaldırmamız.... Bütün bunlar...”

(Savaşımız değil, savaşım, başkaldırımız değil, başkaldırım...)

“Savaşmıştık” diyor.

“Savaşmıştım” diyorum.

“Nelere katlandık” diyor.

“Nelere katlandım” diyorum.

Boyun eğiyor... “Ama aşk için yapmıştın bütün bunları.”

“Aşk için miydi acaba?” (Yoksa kendim için mi?)

“Hem de evliydin ve artık evli de değilsin” diyor.

“Evliyken de âşık olunabilir Mehmet. Evliyken aşk üzücü, yıpratıcı, ve yine aşk için her şeyi yaparım... Evet yaparım. Yaptığım şeyleri aşk için zannederek, yaparım... Peki aşk nerede Mehmet nerede, hani?”

(Bu hüzün dolu dakikalar mı, bu ıslak gözler mi, bu sevişmeler, bu seni seviyorum’lar mı aşk?)

“Aşk için hep savaşmalı, hep özen göstermeli Mehmet. İki seni seviyorum, üç harikaydı... yetmiyor. Her an üzerine titremeli. Hep vermek de aşk değil, hep almak da... Ben sana artık âşık değilim Mehmet, içimi

titretmiyorsun... yüreğimi hoplatmıyorsun, heyecanlandırmıyorsun beni artık... Ben sana âşık değilim Mehmet... Ve belki de hiç olmadım. Öyle sandım ve iyi ki de sandım. Beni yaşama döndürdün, savaş gücümü dürtükledin, bana kendimi verdin. Yıllar önce bir başka küçük Mehmet'e de âşık sanmıştım kendimi."

"Sandın mı?"

"Evet sandım, bu bir sanı değilse peki nerede aşk?"

"İnanamıyorum, yazık etme buna, diren, bütün sorunlarımı çözeceğim."

"Sorunlarını çöz, çözme. Bu senin problemin, benim değil. Bu sensin. İster çözersin, ister çözmezsin, ama ben kendi sorunlarımı çözerim ve çözemeyenleri de, kendim çözdükçe, beğenmem, sevmem."

"Diren, biraz daha diren."

"Direnemem, istemediğim, mutsuz olduğum bir şey için direnemem. İstemediğim bir şeyi, başka şeyler uğruna, başkaları için yapmayacağım. Kendim istersem ancak."

(Baba, ben evlendiğimde eve bir sarı kanarya almıştın. Meğer beni çok severmişin de, arkamdan sarı kanaryam dermişin. Baba, ben hâlâ bir erkek sevgisine muhtaç, her seni seviyorum'un peşinden mi gideceğim? Baba, sen beni seviyormuşsun meğer... Bundan böyle her seni seviyorum'un peşinden gitmeme gerek yok, değil mi? Baba, sen beni seviyormuşsun meğer, her başımı göğsüne dayayana ağlamam için bir neden yok, değil mi? Baba, sen beni sevmişsin, sevgi, bir erkeğin sevgisi hiç eksik olmamış ki hayatımdan... Baba, seni seviyorum'lar da yetmiyor artık bana... Onları her şey sanmıştım... İnsan yaşamında eksik olanı, her şey sanıyor... Ama artık sanmayacağım baba...)

"Mehmet, şimdi git, Koltuk Değnekli Genç gelecek birazdan, onunla bazı işlerimiz var. Hadi şimdi git. Bazı şeylerden vazgeçmesini bilmelisin. Kararlı olmayı öğrenmelisin. Evet, karar verme ötekinden vazgeçmektir ama, vermelisin. Güçlü olmak için bu gerek. Yalnızca aşk yetmiyor. Karar vermeyi

ve vazgeçmeyi bilmek gerek. Hadi artık git, benden vazgeç Mehmet.”

67

Geceleri evimde Fransızca çalışıyorum. Bir tek dil bilmek yeterli değil artık, özellikle ilerlemek istiyorsan. Doğan Bey, İngilizce bilen yabancı konuklar geldiğinde toplantılara hep beni alıyor ama, Fransızca bilenler geldiğinde... başkaları katılıyor toplantılara ve ben o işin içine girmekten yoksun kalıyorum. Haberdar edilmiyorum olan bitenlerden. O zaman Süleyman giriyor toplantılara. Hem o, İngilizce toplantılara da katılıyor. Olur mu? Ben neden yoksun kalayım ötekilerden? Öğrenmem gerek, ilerlemem gerek, kapı çalınıyor. Nilay!

“Nerelerdesin sen, neden hiç aramıyorsun?”

“Hep biz mi arayacağız seni, özgür kadın, rahatsız etmeyeceksek girelim.”

Eve bakıyor, inceliyor, yatak orasına giriyor. “Hâlâ elbiselerin iplerde asılı, çingene gibi yaşıyorsun, bu mu özgürlük” diyor...

“Nilay saçmalama, bir başkasının sağladığı zenginlikte yaşamak mı özgürlük.”

“Herkes arkandan nasıl gırgır geçiyor biliyor musun, enayi diye.”

“Kim o, herkes?”

“Arkadaşlar işte, kızlar.”

“Hani şu bizim çoluk çocuğa karışmış, mesleklerini terketmiş, cinsel doyumdan bile yoksun, sevgili kocalarının karıları olan kızlar mı?”

“Ukalalığa başlama yine. Neden ayrıldığını ben bile anlayamadım. Şu haline bak, eve bak. Gürkan yakışıklıydı, espriliydi, zengin olmuştu, başarılıydı... Üstelik seni özgür bırakıyordu, dilediğini yapıyordun, kimin

kocası senin yaptıklarına göz yumardı?”

Nilay beni şaşırtıyor.

“Nilay, göz yumsun istemiyordum, sevsin istiyordum, onu beğeneyim istiyordum, olmadı, beğenmediğim, sevmediğim bir insanla, yalnızca beni rahat ettiriyor diye nasıl kalabilirdim, gerçek orospuluk bu değil mi? Bana sarıldığı, benimle seviştiği zaman, nasıl yapabilirdim, istemeden, beni rahat yaşatıyor diye.”

“İsteseydin severdin, ne varmış sevilmeyecek?”

“Off, beni sıkıyorsun, ömür boyu sevmedikleri insanlarla sadece evli olduklarından ve gidecek yer bulamadıkları için yaşayan kadınlardan mı olsaydım?”

“Senin kocan hoştu şekerim, başlarda nasıl seviyordun? Şu haline bak, tamtakır evinde oturmuş ders çalışıyorsun, ne uğruna, oysa şimdi, şu anda nerelerdeydin kim bilir... Hangi davette, kimlerle konuşuyor olacaktın... Nerelere çağrılmıyordunuz ki?”

“Nilay ben çağrılmıyordum, O çağrılıyordu, ben de onun kolunda süs köpeği gibi gidiyordum. Nilay göreceksin bak, ben oralara ben olarak çağrılacağım, o zaman ben olarak çağrılmıyordum... Ben, kendi adım ve kendi soyadımla, çağrılacağım ve canım isterse gideceğim, istemezse gitmeyeceğim.”

“Belki haklısın şekerim, savaş bakalım, savaş, ben de savaştım ama vazgeçtim. Ne uğruna, ne için?”

“Kendin uğruna Nilay, kendin için, mutluluğu yakalamak için, mutsuz olduğun ortamdan kaçabilmenin özgürlüğü için.”

“Bak dinle, dinle de sen olsan ne yapardın söyle? Biliyorsun babam öldükten sonra bir süre mankenlik yaptım... Bir iki firma için... Bir tanesi annemin arkadaşıydı, o kadın için üç büyük kentte defilelere katıldım... Bir gece İzmir’de büyük otelde gece çok geç vakit, uyurken, kapım çalındı. ‘Kim o’ dedim... ‘Benim’ dedi... Ünlü sunucumuzun sesi... Sarhoş mu sarhoş...

Zaten sahneye bile sarhoş çıkardı da ‘Abi yapma rezil olacağız’ diye yalvarırdık... Kapıyı açtım... Üzerime çullandı, ağzı leş gibi içki kokuyor. ‘Nilay Nilay, seni seviyorum, seni istiyorum, n’olur beraber olalım’ dedi. Yaşlı bir herif, leş gibi kokuyor, bir gören olsa rezalet... ‘Dur otur abicim, kendine gel otur’ dedim... Ağlamaya başladı, ‘Beni beğenmiyor musun, istemiyor musun, bende iş kalmadı mı yani...’ İnanır mısın, adama o kadar acıdım ki, ‘Ne olur şununla beş-on dakika birlikte olsam, o da mutlu olsa ne kaybederim’ dedim. Sunucunun soyunmasına yardım ettim, durmadan bana sarılıyor, öpmeye çalışıyor, ama hiç gücü kalmamış.. Ben de soyundum, üzerime yattı, bir şeyler yapmaya çalıştı, başaramadı... Ereksiyon haline bile geçemeden, üzerime boşalıverdi... Adam ne olduğunun farkında değil, mutlu bile edemedim galiba onu. Hâlâ boynuma sarılmış, ağlıyor.

‘Hadi sen artık git, bir gören filan olur’ dedim... Son bir kez bana sarılmaya çabaladı... Kapıdan çıkınca da paldır küldür yere yuvarlandı... Allah’tan odası benim kaldığım katta.. Sırtladım ve odasına götürdüm...

Ertesi sabah aşağı indiğimde, resepsiyondan bir adam yolumu çevirdi, Nilay Hanım, maalesef artık bu otelde kalamayacaksınız, dün gece olanlar yüzünden, burası iyi bir otel’ dedi. Çok çok utandım tabiî. Kendimi vesikasız orospu gibi hissettim. Hemen ‘Peki’ dedim, yukarı çıktım, valizimi aldım, kimseye görünmeden kaçacağım. Birden arkamdan bir ses, sunucu bağırıyor, ‘Nilay Nilay nereye gidiyorsun?’ Ne diyebilirdim, omuzlarımı silktim, çıktım kapıdan dışarı.

Sunucuyu otelden atmamışlardı.

İlk nişanlılık olayımı da biliyorsun ama, her şeyi bilmiyorsun. Annem beni isteyen o herifle zorla evlendirmek istedi beni. Adam çok zengin, benden on yedi yaş büyük. Bizim malî durumumuz fecaat. Adam da çok ince, çok kibar. Her gelişinde binlerce armağan taşıyor evimize, annemin yüzünde gülücükler açıyor. Hadi Nilay, dedim, bencillik etme, herkesin durumu senden iyi mi?’ Nişanlandık. Yattık kalktık, nasıl olsa evleneceğiz ya, o namus budalası annem bile bazı geceler adamın evinde kalmama izin veriyor. İkide bir kendi kendime, ‘Nankör olma Nilay’ diyorum, ‘Bak adam ne kadar bonkör, ne kadar iyi, sen de ona iyi davran.’

Bir gün gizlice evinin yedek anahtarlarını aldım. Ondan erken eve gideceğim de, yemek filan hazırlayacağım. Akşamüstü gittim, içeri girdim. Tam kapıyı kapatacağım, içerden, yatak odasından sesler geliyor. Kapıyı yavaşça kapadım. Yatak odasının kapısı aralık, içerden gelen sesler de iniltiler, ah'lar, oh'lar. Adamı sevmiyorum ama yine de çok sinirlendim. Ne yapayım şimdi diye uzun süre düşündüm. Düşünürken içerdeki sesleri ayrımsadım. Sana anlatamam... anlatamam... Kapının aralığına gözümü iliştirdim. Bizim adam inliyor, onun tepesinde bir adam daha, o da inliyor. Hayatımda böyle bir manzara göreceğimi kırk yıl düşünsem, inanmazdım. Gözlerimde şimşekler çaktı, başım döndü, bööğ diye öğürdüm. Birden durdular. Elimdeki anahtarları salonun ortasına atıp, 'Anneciğim' diye bağırarak, kaçmışım. Bir daha onu hiç aramadım, o da beni aramadı tabiî. Anneme de olanları anlatamadım. Annem hâlâ beni 'nankör' diye suçlar.

On gün sonra eve bir adam geldi, ondan bir mektup getirmiş, nişan bozulduğuna göre, şimdiye dek armağan ettiği her şeyi geri vermeliymişiz. Verdik. Annemin bana düşmanlığı hâlâ geçmedi. Anlıyor musun? Önce onlar gibi yapayım dedim, canımın istediği gibi, özgürce. Sonra başkaları için yaşayayım dedim, özveride bulunayım istedim, annem için. Bendeki şansa bak... Şimdi herkesten nefret ediyorum, annemden bile, kendi rahatı için beni satmaya kalkan annemden bile. İnanır mısın, tüm doğallığımı yitirdim, filmlerdeki öpüşme sahnelerine bile bakamıyorum, her şeyden tiksiniyorum. Bir el, bir ayak, bir dudak, insanlar, insan organları midemi bulandırıyor."

"Bunlar senin dışındaki olaylar Nilay, annen, sarhoş sunucu, oteldeki adamlar, o pis herif. Bunların hiçbiri sen değilsin. Bu insanlar seni etkilememeli, onlar sen değilsin Nilay. Sen, sensin. Devam et, ara, senliğini, mutluluğunu, özgürlüğünü ara. İnsanları tanıyorsun, tanıdıkça yıkılma, ezilme... Aksine doğrul kalk. Sen o beğenmediklerinin önünde ezilme, onlar gibi olma. Onların kötülüğünü içinde taşıma Nilay. Güçlü olduğuna inan. Bizim durumumuzun çözümü bu Nilay, güçlü olduğuna inan."

68

Süleyman'a sinir oluyorum... Üçümüz ortak çalışma yaptığımız halde, kendi dosyasını topluyor, toplantı filan istemeden gizli gizli Doğan Bey'le konuşuyor. Doğan Bey bir konuşma sırasında Süleyman'ın son düşüncesini çok beğendiğini söyledi. Harika bir fikirmiş. Bu fikrin yarısı, hatta yarısından da fazlası benim. Adama bak, gitmiş, kendi fikriymiş gibi satmış Doğan Bey'e. Allah kahretsin... Başına sonuna bir-iki şey eklemiş. Kendi düşüncesiymiş gibi... Kan beynime çıkıyor, ne yapsam, ne desem? Birden dönüp Süleyman'a bakıyorum, hiç oralı değil, ama bakışlarını benden kaçırıyor, gözlerini gözlerimle karşılaştırmıyor. Bir baksa yüzüme. (Allah belanı versin Süleyman, sümsük herif, babanın paralarıyla yurtdışında okudun da adam mı oldun? Başkalarının paraları ve başkalarının düşünceleriyle nereye kadar gidebilirsin? Pis herif.)

"Doğan Bey, Süleyman'ın o çok beğendiğiniz projesinin yarısından fazlası bana ait, üçümüz konuştuk ve bu bölümünü ben buldum, beğenileriniz bana aittir, ona değil" desem... ne olur acaba? Düşünmeliyim ve bu projeden çok daha iyisini bulmalıyım... Bulmalıyım. Allah kahretsin.

Kafamdaki tüm düşüncelerimi atsam, rahatlasam... Ciddi şeyler düşünmesem, eğlensem. Kızlar ne yapıyorlar acaba? Onları arasam, biraz eğlensek. Gül'ü, Fügen'i, Günseli'yi arıyorum. Cumartesi ya da pazar bana gelseler, biraz eğlensek. Üçü de cumartesi ve pazar evden çıkamazlarmış. Kocaları evdeymiş, çocuklar filan.

Gül şen şakırdak bir sesle, "Şekerim benimki beni pazarları bir yere yollamaz" dedi. Gururla söyledi bunu. Onunki, onu pazarları bir yere bırakmazmış... Adam çok âşık herhalde Gül'e!

"Peki akşam gelin."

Aman Allah, akşam hiç olmazmış...

“Yahu kız kıza oturacağız, ne var bunda?”

“Deli misin sen şekerim, akşam nasıl çıkarım sokağa?”

“Kocan nasıl çıkıyorsa, sen de öyle çıkarsın, istersen babam gibi o getirsin seni kapıya kadar.”

“Biz senin gibi deli fişek değiliz. Hadi hatırın için cumartesi olsun, çok özledim seni vallahi.”

(Ben deli fişek değilim... Bir anlayabilseniz şunu...)

Kadınlar birbirlerine güvendiler mi, öyle bir dost olabiliyorlar ki. Birbirimizi yıllardır görmemişiz, ama en az Fügen’in gebe kaldığı günler kadar yakınız birbirimize, öylesine doğalız. Evlenmelerinin ilk günlerinde bu kadar doğal değillerdi, konuşturamamıştık bir türlü onları. Kim bilir nedendi?

Yerlere oturmuşuz, kıkır kıkır gülerek konuşuyoruz. Genç öğrenciler gibi yine seksi konuşuyoruz... Fügen’in bir sürü çocuğu olmuş, onları ne kadar seviyor. Ama kocasının aklı fikri seksteymiş. Sormuyormuş bile Fügen’e istiyor musun diye. Sanki bir lütufmuş gibi, sanki hadi gene iyisin bu gece de yaptım seni der gibi, yapıyormuş Fügen’le. Ve Fügen daha hiç, bir tek kez bile orgazmı tatmamış.

“Acaba psikolojik mi?” diyor. “Acaba başıma gelen o olaydan sonra mı ben böyle oldum?” Fügen’in seks hakkında hâlâ pek bir fikri yok...

“Hep aynı şey, her gece her gece hep aynı şey. Bir yerde okumuştum, frijit kadın tarifine tıpatıp uyuyorum. O üzülmesin diye, iki-üç dakika sonra ahlayıp, uhlayıp, inleyip, sarsılıyorum. Zaten onun işi de iki dakikada bitmiş oluyor. O mutlu. Beni mutlu ettiğinden emin, kendinden emin. Söylesem mi? Ona bunu söylesem ne olacak, ne değişecek ki, ya bende bir bozukluk varsa, adam boşu boşuna mutsuz olacak. Aman zaten bu kadar hayhuy içinde.”

Fügen’in elleri titriyor. Baş ağrısı krizleri de varmış, migren diyor.

Günseli:

“Aman hayatım seks hayatına boşver, hangimizinki dörtdörtlük sanki? Hangimiz erkekler hakkında ne biliyoruz ki, onlar bizi tanısın? Sen de iş bittikten sonra arkanı dön ya da banyoya git. Kendi elinle.”

“Çok terbiyesizsiniz” diyor Fügen, kıkır kıkır gülüyor. Gül:

“Kendi eli yerine onunkini denese” diyor.

“Ayy! Delirmişsiniz siz, nasıl yaparım koca adam, hem bundan sonra, olmaz” diyor Fügen...

Ben bitiremedi sanıyordum, Aysel elektrik mühendisliğini bitirmiş ama bitirir bitirmez evlendiği için hiç çalışmamış, kocası çalışmasını istemiyormuş... Keşke palavra bir fakültede okusaymış, boşa gitmiş onca ağır eğitim...

Bana, “Sınıftaki en ümitsiz vaka sendin, ama içimizden bir tek sen iş kadını oldun” diyor. İyi yi çağırmışım onları, bütün gün evde, agucuk gugucuk, atta, mamma. Konuştuğumuz dili unuttuk diyorlar. Ama Aysel’in kocası iyi adammış doğrusu... O kadar iyiymiş ki, bir gün Aysel çocuk ağlamaya başlayınca, şu çamaşırları sen asıver demiş de, asmış kocası... Gerçi hepsini asmamış, karşı balkondaki komşular adamı çamaşır asarken gördükleri için, suç üstü yakalanmış gibi içeri kaçmış ama, başka işler de yaparmış evde. Tabiî annesi filan olmadığı zaman. Annesi evde misafirken, kalkıp bir bardak suyu almazmış mutfaktan, Aysel’den istermiş. Anacığı oğlunu iş yaparken görmemeliymiş, üzülürmüş, çünkü anacağı oğluna hiç iş yaptırtmamış ömrünce... Ama doğrusu evde yalnızlarken, kalkıp suyunu da kendi alırmış, kahve bile pişirirmiş. Genç ve de uygar bir adammış.

(Elektrik mühendisi karısını çalıştırmasa da evde annesi yokken mutfaktan suyunu gidip kendisi alabiliyorsa, bunu da senden istemiyorsa... gerçekten çok uygar, çok farklı bir adam Aysel senin kocan... Kutlarım seni.)

“Aman çocuklar, çocuk yapmayacaktınız, çocuk, özgürlüğü kısıtlayıcı bir şey. Hadi yaptınız, bir tane doğursaydınız bari. Çocuk zevkiyse, işte bir tane yeter. Siz de çok saftorik kalmışsınız. Ben sizin gibi değilim, kendimi kullandırtmam öyle... Erkek değil mi, hepsi birbirinin aynı, onu al ötekine

vur. Akılları iki şeye çalışır. Kadın ve meslek. Benimki de kadınlara pek meraklı. Meraklıydı yani. Benimle evlenmeden önce çılgınca yaşamış, eee, para da var. Vallahi Romanya'lara, İsveç'lere özel seferler yaparmış, sırf karı düzmek için. Bir telefon defterleri vardı, aklınız durur, binlerce kız ismi, yanlarında da özel işaretler, tanımlar, güzel bacaklı, sarışın, koca memeli, ablası güzel gibi. Bunlar böyle işte, nasıl yetiştirilmişlerse, ilkel bir hayvan gibiler. Sadece düzmeyi bilir, her yapışlarında kafalarının içine bir çentik atarlar. Bari şu işi yapıyorsun, iyi yapmayı öğren değil mi? Ne gezer? Tabiî, nasıl olsa aldıkları kız bakire olacak, başka erkek tanımadığı için, bunları en iyisi sanacak. Enayiler. Hazır kimse onlara orospu da demiyor, işi iyi öğrenseler ya, o da yok."

Güllerin çocukları yok, olmuyormuş...

(Demek ki çocuk doğurmamalı fikrini sen keşfetmemişsin Gül, zorla olmuş.)

Gül muayene olmuş, çocuğu olabiliyormuş, ama adamı bir türlü doktora götürememiş... Hata onda çıkacak diye ödü patlıyormuş, sanki erkekliği elden gidecekmiş... Gül'e bakıyorum, ötekilerden farklı, ince, alımlı, neşeli.

Gül'ün kocası sık sık iş gezilerine çıkarmış. Gül de evde yapayalnız kalırmış... Adam Gül'ü de götürmek hiç istemezmiş... Gül günlerden bir gün yolda arkadaşının kocasına rastlamış, adam ona, "Hadi gel şurada bir şeyler içelim" demiş. İçmişler. Adamın karısıyla arası pek iyi değilmiş, mutsuzmuş... Oysa karısı da hoş kadınmış. İki gün sonra adam Gül'ü evden aramış, "Döndü mü seninki" demiş. Dönmemişmiş. Buluşup Boğaz'da bir yemek yemişler. Görsünlermiş, kötü bir şey yapmıyorlarmış ki! Ama adam Gül'ün kafasına takılmış. Gene yatağına yatmış, uyku yok, hep onu düşünüyormuş. Kocasına telefon etmiş, "Hadi artık gel, seni özledim" demiş. "Daha işler bitmedi mi?" diye sormuş. Bitmişmiş ama müdürlerle filan dalga geçiyorlarmış, iş bağlamak için bu şartmış, sık boğaz etmemeliymiş. Ertesi gün Gül'ün eli telefona gidip gidip geri dönmüş. Arkadaşının kocasını arayamıyormuş bir türlü. Eli telefona gitmiş ve şehirlerarasından kocasının kaldığı oteli istemiş. Otel bağlanmış, oda numarasını söylemiş, telefon açılmış, bir kadın sesi, "Alooo" demiş. Sonra birden kocası almış telefonu,

Gül kocasına, “Bu saatte odanda mısın, kim açtı telefonu” diye sormuş. Adamın verdiği yanıt şu olmuş, “Saçmalama, olay çıkarma Gül, gelince konuşuruz, yok bir şey.”

Gül hemen o anda arkadaşının kocasının numarasını çevirmiş. Buluşmuşlar. Çünkü artık ondan günah gitmişmiş.

“Peki sonra ne oldu Gül?” Meraktan çatlayacağız.

“Sonra bir şey olmadı. Otelde telefonu açan kadın, otel hizmetçisiymiş, o sırada benimki tesadüfen içeri girmiş. Şimdi haftada bir ötekiyle buluşuyoruz. Evimizdeki bütün sorunlardan uzak, başbaşa, üç-beş saat geçiriyoruz. Çok mutlu oluyoruz. Benimki de bir kadınla beraber, biliyorum. Ama ne yapabilirim, bundan sonra dul kadın olamam ki! Onunla buluşmadan önce en seksi iç çamaşırlarımı giyiyorum, kokularımı sürüyorum, o da iki dirhem bir çekirdek. Süslü püslü yemekler yiyoruz, içkimizi içiyoruz, sorunsuz, hep güzellikler içinde, hoş bir yaşam...”

(Gül, sen çok önemli bir şeyi keşfetmişsin, ama farkında değilsin. Birbirinize en güzel yerlerinizi gösterip, tüm kötülük ve çirkinliklerinizi saklayarak, bir oyun oynuyorsunuz... Evliliğinde de bazı şeyleri saklayabilseydin. Bir gizemin, kendine ait bir şeylerin olsaydı...)

Gül bir kahkaha atıyor. Geçenlerde sevgilisinin karısıyla karşılaşmış. Kadın gerçekten çok hoşmuş. Ve kocasından yakınmış Gül’e. Adam ilgisizmiş, kadın tatminsizmiş. Sevişmeleri bile monotonlaşmış, adam sevişmesini bile unutmuşmuş sanki... Oysa Gül adamın sevişmesinden çok memnunmuş. Adam işi iyi biliyormuş, uzun uzun, heyecanlı.

Gül dedi ki, “Dedim ya, ben kendimi kullandırtmam, göze göz, dişe diş.” (Sen kendini hiç kullandırtma Gül, çocuğu olmayan kocanla. Sen istemediğin için çocuk doğurmadıysan, zengin kocanın koluna gir, onun adını taşı, gez. Sevgilinle de doyuma ulaş. Sen kendini kullandırtma Gül.)

Fügen çok içti galiba. Cinleri doldurup doldurup içiyor. Bazen kocasının şeyi kalkmıyormuş. Aman o anlarda adam çılgına dönüyormuş. Şeyi kalkmamasından ötürü de hep Fügen’i suçluyor, o zamanlar ona çok ters

davranıyormuş. Fügen'in Fransa'da yaşayan bir arkadaşı varmış, o kız anlatmış, Fransız ressam sevgilisinin daha ilk gecede bile şeyi kalkmamış. Ondan sonra da sık sık olmuş aynı şey. Ama adam kalkmadığı zaman, kıkır kıkır güler, "Yine beni mahçup ettin küçük şey, keyfi yok bugün" deyip kıza sarılır yatarmış.

"Şekerim, adamlar farklı yetişiyor, bizimkilerin tek silahı o nesne, o da işe yaramazsa ne yapar adamcağızlar."

Çok eğlendik, çok güldük. En kısa sürede tekrar buluşmayı dileyip ayrılıyoruz birbirimizden. Fügen biraz maydanoz çiğniyor kocası içki kokusunu duymasın diye. Gidiyorlar.

Başım dönüyor. Çok mu içtim ne? Bir mutsuzluk çöküyor içime. Acaba şimdi ne yapıyorlardır evlerinde? Biraz önceki gibi midirler, doğal, neşeli, mutlu? Neden ilk başlarda anlatamadıkları, konuşamadıkları şeyleri en küçük ayrıntısına kadar anlattılar? Daha o zaman pembe hayalleri yıkılmamış mıydı da, söylemek istemiyorlardı gerçekleri? Daha o zaman umuyorlar mıydı? Şimdi umutları gitti de mi anlatabiliyorlar her şeyi? Çok üzgünüm... ama çok. Oysa ne kadar eğlenmiştik.

69

KDG elime broşür gibi bir şeyler tutuşturdu. “Çok zor durumdayım, şu anda başka bir yerde bulunmam gerekiyor, bunları şu adrese götür, iş hanının altındaki resepsiyonda duran adama ver, adı Remzi, adam yoksa, masaya bırak, hızla oradan çık git.”

Kâğıtları bir gazeteye sardı, sardığı gazeteyi beğenmedi. “Bu dikkat çeker” dedi, bir kesekâğıdı buldu, içine koydu. Telaşlı.

“Hadi git, bir taksiye bin, git, bırak, dön” dedi.

“Nedir bunlar?”

“Biliyorsun işte, sorma, zor durumdayım ki senden bunu istedim, hadi çık git, dediğimi yap.”

Buyurgan ve kararlı.

İtaatkâr ve kararlıyım. Çorbada benim de tuzum bulunmalı, yararlı olmalıyım. Kesekâğıdını sıkı sıkı göğsüme yapıştırmış, koşarcasına caddeye kadar yürüyorum. Son derece kararlı ve güvenliyim.

KDG’ye yardım etmek için çıldırıyordum zaten. Bir otobüs geliyor, hayır otobüse binmemeliyim, ya birisi bana çarparsa, ya paket açılırsa, ya içindekiler yerlere saçılırsa, “Taksi!”

Taksinin içinde, arka koltukta büzülmüş, paketi açmak, içindekileri görmek için çıldırıyorum. Gözüm şoförün aynasında, ya bana bakarsa, ya arkasına dönerse, ya benden kuşkulandıysa? Kâğıdı hışırdatmamaya çalışarak açıyorum, saman kâğıdına yazılmış bir parçayı ucundan çekiyorum, dışarı çıkarmadan okumaya çalışıyorum. Çok uzun bir şeyler yazmışlar. Kavgamız... savaşımız.

İş hanının önünde duruyor taksi. “Geldik” diyor, yerimden sıçrıyorum, kesekâğıdının ağzını büzüyorum, yüreğim fırlayacakmış gibi çarpıyor. Adam gördü mü acaba, ya gördüyse, ya kuşkulandıysa. Parayı verip iniyorum, “Üstü kalsın” diyorum. Daha fazla bu arabanın içinde kalamam.

Paketime sımsıkı yapışmış, kapının önünde kalakalmışım. Şoförün görünmez olmasını bekliyorum, ya kuşkulandıysa, ya bir yerde durup beni gözetlerse? Şoför görünmez oluyor. Bütün bedenim terden ıpıslak, saçlarım sudan çıkmış gibi alnıma yapışmış, bir adam bana bakıyor, bu havada bu kadar terlemek niye, kuşkulandı işte. Geri dönmeliyim ve geri dönüp bu kâğıtları iyice yırttıktan sonra, yakmalıyım.

Handan içeri giriyorum, resepsiyon. Adı neydi adamın, ya o yoksa? Adı neydi? Recai miydi, yok Rafet. Bir adam var, bana bakıyor, adamın tam karşısındayım:

“Remzi siz misiniz?”

“Evet.”

“Alın bunları.”

Arkamı dönüp dünyanın en yavaş adımlarıyla dışarı çıkıyorum. Bir rüzgâr çarpıyor yüzüme, özgürlük rüzgârı. Ya Remzi bu değilse, ya şimdi birisi beni izliyorsa. Yürümemeliyim, izimi kaybettirmeliyim. “Taksi!” Evime kadar gitmiyorum, başka bir sokakta iniyor, başka bir apartmana giriyor gibi yapıyorum. Çıkıp bakıyorum, taksi gitmiş. Evime giriyorum, ellerim o kadar titriyor ki, kapıyı zor açıyorum. Kendimi şezlonguma atıyorum. Oh, artık rahatım, tehlike bitti.

Bir huzur, bir mutluluk kaplıyor içimi. İşe yarıyorum ben.

70

Beni müdür yaptılar. Müdürümüzü müdürlükten alıp, genel koordinatörlüğe getirdiler. Yaşlanmışmış, deneyimlerini burada daha iyi kullanabilirmiş. Beni müdür yaptılar.

Bunu haketmiştim. Çok çalıştım, şu kıytırık müdürlüğü alabilmek için çok uğraştım. Erkek arkadaşlarımın çalıştığından, didindiğinden iki kat, dört kat daha fazla uğraştım. Para pul demedim, gece gündüz demedim, bir dilim vardı, ikinciyi öğrendim. Ne verirlerse yaptım. Yaparken de kimseyi incitmemeye, kızdırmamaya özen gösterdim. Ben bu müdürlüğü çoktan haketmiştim.

Arkadaşlarım şaşırıyorlardı beni görünce. Gözlerim bozuldu okumaktan. Akşamları beynim karıncalanıyor gibi oldu.

“Ne bu halin, neden yapıyorsun, kime yaranacaksın, patronunun gözüne girmek için değer mi şu hallere düşmeye?”

“Patronumun gözüne girmek için çalışmıyorum. Hiçbir şeyi, hiçbir zaman anlayamadınız. Güçlü olmak için çalışıyorum, onlardan bir eksikliğim olmadığını kanıtlamak için çalışıyorum. Kimseye muhtaç olmak istemiyorum. En korktuğum şey bu; annemi düşünüyorum, Şermin Teyze’yi, Mualla Teyze’yi.... Tümü de muhtaçtılar, kimliklerini yitirmişlerdi, yaşamıyorlardı sanki. Onlar gibi olmak istemiyorum, erkek ya da kadın kimseye muhtaç olmak istemiyorum, istemediğim kişiyle birlikte olmak zorunda kalmayacağım, bunlar için de para gerek, para bir çeşit özgürlük. Hayır zengin koca da istemiyorum, bu kez onu bırakıp gitme özgürlüğüm olmaz, hem bir işe yaramak istiyorum ben, beynimi kullanmak istiyorum, o kadınların, annemin, o teyzelerin donuk gözlerini, ölmüş balık bakışlarını anımsadıkça, çalışıyorum işte, çalışacağım da. Anlamıyor musunuz siz,

kendim olmak istiyorum, kendi adımla anılmak istiyorum ve erkeklerden, evlilikten yalnızca dostluk bekliyorum. Dostluk da saygı da eşitlikle olur, anlamıyor musunuz, eşitliğin olmadığı yerde ikisi de yok.”

Patron çağırdı. Odasına girdiğimde Doğan Bey de oradaydı. Patronu bu belki de ikinci görüşüm.

Anlattılar. Sonra servis elemanlarını çağırıp müdürlüğümü onlara da bildirdiler. İlan tahtalarına patronun imzasıyla yazılar yazıp müdürlüğümü astılar.

Odacılar koşuşup eşyalarımı yeni odama taşıdılar. Arkadaşlarım grup grup odama girip beni kutladılar.

(Hadi konuşun, hadi saldırın, hadi patronun yatağına girdi deyin. Sizin yüzünüzden Doğan Bey’in odasına bile giremiyordum, patronla karşılaşmamak için elimden geleni yaptım. Hadi hadi bir şeyler bulun. Kocası sayesinde bir şeyler yapıyor deyin, patronla oynaştı deyin, hadi. Bulamayacaksınız, sen bile bulamayacaksın söyleyecek bir şey Süleyman.)

Yılbaşında koca bir ikramiye alacakmışım. Ah ikramiyelerim, artık bir küçücük kat alabilirim kendime. Bir katım olsa, benim katım. Benim.

Arabanın yarı parasını Gürkan’a vermeseydim şimdi biraz daha birikmiş param olurdu ya. Pis adam, nasıl da almıştı parayı. İşleri bozukmuş da, yoksa almazmış da.

Pis adam... Demek ki pis adam? Ne tuhaf, bir zamanlar deli gibi sevdiğim adama, şimdi pis adam diyorum. Şu sevgi denilen şey ne karmaşık.

Evet pis adam, çünkü onu yitirdin, sonuna kadar kullandın, bitirdin. Yıllarca aynı kaptan yediniz, aynı kaba bilmem ne yaptınız, aynı yastıkta uyudunuz. Yıllarca. Kanlı basur kâğıtlarını gördün tuvalette, o da senin, bir yerde bıraktığın ya da çöpe attığın, kâğıdından fırlamış aybaşı pamuklarını gördü. Hasta oldunuz, geğirdiniz, gaz çıkardınız, horladınız. Her şeyinizi ama her şeyinizi gördünüz birbirinizin, hiçbir gizlilik kalmadı. Oysa evlenmeden

önce, bir eve girmek zorunluluğundan önce hep birbirinizin güzelliklerini biliyordunuz. O sevdiğin delikanlının gümbür gümbür horlayabileceğini düşünebilir miydin? Kokmuş çoraplarını, ön kısımları sararmış külotlarını, yemek yedikten sonra durmadan geğirdiğini bilmek zorunda mıydın? Paylaşmakmış... Tüm pislikleri, çirkinlikleri paylaşmak evlilik dedikleri... Güzellikler bu zorunluluk içinde eriyip gidiyor, unutuluyor. Alışkanlık, her gece aynı yatağa gireceğini bilmenin heyecansızlığı yanındakinin arzulanır bir beden olduğunu bile duyurmuyor insana. Ağır olduğu için yeri değiştirilemeyen bir dolap, bir gömme banyo küveti gibi oluyoruz birbirimiz için. En ufak bir gizlilik, en ufak bir bilinmeyen yok.

Erhan da, Mehmet de, hiçbir zaman pis adam olmadılar benim için. Onları yitirmeden bırakabildim çünkü.

71

Telefonda bir ses... Berrin... Aman Tanrım, Berrin sen misin? Görüşmeyeli ne kadar oldu, nerden buldun beni?”

“Seninle görüşmek istiyorum, biraz sonra gelebilir miyim?”

Geliyor. Ne olmuş Berrin’e böyle... Berrin benden iki yaş küçüktür, şimdi karşımda annem gibi duruyor. Saçları mı beyazlanmış, kilo mu almış, ne olmuş Berrin’e?

“Şaşırdın, değil mi?” diyor. “Ne olmuş Berrin’e diyorsun değil mi? Neler olmadı ki? Bak sen genç kız gibisin. Kimseye ihtiyacın yok değil mi? Sen zaten küçüklüğünden beri böyleydin, hiçbirimize benzemezdin. Hatırlar mısın, evcilik oyunlarımızda baba olan çocukların evden gitmelerine izin vermezdin. Kovboyculuk oyunlarında da erkeklerin Tommiks ve Pekos Bil olmalarını istemezdin. Sen hepimizden başkaydın, bak şimdi de pırıl pırılsın.”

“Nereden çıkarıyorsun bunları şimdi? (Ah Berrin, ben başka değildim, olması gerektiği gibiydim, şimdi de farklı değilim, gerektiği gibi, normalim. Ah, Berrin neler oldu sana, ben farklı değilim. Sizsiniz farklı olan.)

“İş arıyorum” diyor. “Çalışmam gerek” diyor. “Ne olursa yaparım” diyor... “İşi, muhtaç olmadığım zamanlarda aramalıymışım ama, olmadı işte” diyor. “Duydum ki sen işinde çok ilerlemişsin, burada bana bir iş ayarlar mısın?” diyor.

“Hadi gel yemeğe çıkalım, anlat, bak neredeyse ağlayacaksın, hadi gel, anlat, açılırsın.”

“Beni kınama ama ne olur... Ayıplama, ne sersem şeymişsin sen deme. Liseyi bitirir bitirmez birisine tutuldum, adam eczacı, babama iğne yapmak için evimize girip çıkıyordu, dostumuz gibiydi. Uzun boylu, kır saçlı, hoş,

efendi bir adam. Onunla konuşmaya, buluşmaya başladık. Daha ilk günde evlilikten söz ediyordu. Onunla evlenecektim, annemden babamdan kurtulacaktım. Bilirsin ben hep ev kadını olmak istemişimdir. Annem küçüklüğümden beri bana el işleri, yemek pişirmeyi filan öğretmişti. Bu kır saçlı, hoş adamla evlenecektim. Beni bir gün evine götürdü, tuhaf bir evdi, iki eski koltuk, çarşafların rengi atmış, eski bir yatak, mutfakta üçbeş tabak. Seviştik. Çok utanıyordum, evlenecektik ama yine de onunla sevişmek istemiyordum. 'Saçmalama' dedi, 'ne bu küçük kızlar gibi kırıtıyorsun'. Külotumu yırtarak, evet yırtarak çıkardı. Bana sahip oldu. Mutlu oldum, sık sık o garip evde buluşmaya başladık, bazen geceleri de kalıyorduk. Ben eve perdeler filan dikmiştim, 'Bekâr adam, yazık, uğraşamıyor demek ki eviyle' diyordum. O da, eve her bir şey getirişimde kızıyordu. 'Bırak şu evle uğraşmayı' diyordu.

Gebe kalmışım, hem de üzerinden üç buçuk ay geçmiş, fark etmemişim, aklıma bile gelmemişti bu. Ben erkekler korunuyor sanıyordum. Ona söyledim. Dehşete düştü. 'Hemen bu çocuğu aldıracaksın, ben sana para veririm' dedi. Doktora gittik, kaç tane doktora gittik, 'Alamayız, tehlikeli olur' dediler. Rahmimde bir çarpıklık mı ne varmış, üstelik çocuk dört aylıkmış. Bir tanesi, 'Kocanızdan kâğıt getirin' dedi, 'Evli değilim' dedim. Neredeyse beni kovacaktı. 'O zaman babandan izin kâğıdı getir' dedi. 'İzin kâğıdını ben versem' dedim, kabul etmedi, izin vermesi gereken kişi ben değil miydim. Değilmişim.

Akşam evde buluştuk, 'Almıyorlar' dedim. 'Allah kahretsin' diye bağırarak üzerime atıldı, vurmaya başladı. beni altına aldı, kolumu büktü. İki sesi aynı anda duydum, kemiklerimden gelen bir 'çıt' sesi. Ve ondan gelen şu tümce 'Ben evliyim manyak karı, ben evliyim ne çocuğu, manyak.' Kolumun acısıyla mı, yüreğimin acısıyla mı... bayılmışım...

Evli olduğunu bilmiyordum, o garip eşyalı evin, arkadaşıyla ortak tuttukları garsoniyer olduğunu da düşünememiştim. Ben bayılınca paniğe kapılmış, yüzüme kolonya serpip ayılttı, hemen bir hastaneye götürdü, kırılan kolumu alçıya aldılar. Biraz yumuşamıştı. 'Ne yapacağız' dedim. 'Karından

boşanamaz mısın, hiç olmazsa bir süre için, benimle evlen, sonra boşanırsın. ‘Seni seviyorum Berrin, ama iki çocuğum var, karım kalp hastası, gidecek yeri yok, dünyada beni bırakmaz’ dedi.

Ben ne yapacağım, kimden yardım isteyeceğim. Çaresiz sargılı kolumla eve döndüm. Annem çığlık çığlığa bağırdı, ‘Düştüm’ dedim. Ve esas felaketi söyledim: ‘Anne, hamileyim’... Bu kez ben annemi ayıltmak için kolonyalarla uğraşıyordum. Neyse. Çocuğu doğurmak üzere, babamdan ve çevreden saklamak için uzaklara, teyzeme gitmeye karar verdik.

Otobüse yetişmek üzere evden çıkacakken -ve Allah’tan babam evde yoktu- bir kadın belirdi kapıda, soluk yüzlü, bakımsız, çok zayıf ama genç bir kadın. ‘Berrin Hanım siz misiniz?’ dedi ve konuşmaya başladı: “Ben eczacının karısıyım, her şeyi öğrendim, kalp hastası filan da değilim, biraz çarpıntım var o kadar. Üstelik işte bak, iki de kızım var. Eczacıdan, kocamdan. Sen o hayvan herifin ne hayvan olduğunu bilmezsin. Beni aldattığı ilk kadın da sen değilsin ama sen biraz uzun sürdün. Gidecek hiçbir yerim yok, babam öldü, anam bir herifle evlendi zor geçiniyorlar, iki çocukla dul kadın olmaya hiç niyetim yok. Sana acıdım, bunu bilesin diye geldim. Metres mi ne halt olacaksan ol, otur, ama evlenmeyi sakın bekleme. Anladın mı, bekleme. Ben onun bunca yıl kahrını çektim, öğrenciyken onu ben okuttum, sevmesen bile onu kimseye yâr etmem, bunu böylece bil.”

Şimdi bir kızım var. Babam doğurduğumu duymuş, artık bu yüzden mi, eceli mi gelmişti bilemem, ölmüş. Annemin yanına geldim. Evi sattık, başka bir yerde ev aldık, kolum da tam kaynamamış, bak, biraz çarpık gibi sanki. Eczacı arada bir uğruyor, çocuğu da nüfusuna geçirtti. Konu komşuya ‘Kocam denizci’ dedik. Artık yuttular mı yutmadılar mı bilmiyorum. İyi adammış ha, ya çocuğu kabul etmeyivereydi. Ama işte şimdi çalışmam gerek, adam kırk yılda bir uğruyor, para mara bıraktığı yok. Babamdan kalan maaş yetmiyor. Sevgi artık büyüdü, masrafı çoğaldı.”

“Sevgi kim.”

“Kızım.”

Sorum beni utandırıyor... Herkes kendi derdinde, ben biraz sonra gireceğim toplantıyı düşünüyorum. Fransızca konuşulacak bir toplantı bu ve ben ilk kez katılacağım... Kendi kendime ilk Fransızca sınavını vereceğim. Patron da olacak toplantıda.

“Sevgi’nin giyimi, giyeceği neredeyse benimkilerden pahalı, çalışmazsam olmayacak.”

“Çalışmamayı yeğlerdin değil mi Berrin, eczacı gelseydi, karısından boşanıp seni alsaydı. O zaman çalışmamayı yeğlerdin değil mi Berrin. Aslında hiç istemiyorsun çalışmak.”

“Evet” diyor...

72

Belinin tam orta yerine, koskocaman bir küreğin demir kısmını, yatay olarak, en keskin yeriyle indirivermişler. Bir kavga sırasında.

“Belden aşağım haşat durumda” diyor KDG. “Her tarafın mı haşat” diyorum... Gülüyor, “yok canım, belim kötü yalnızca, o da bacaklarımı etkiliyor tabiî.”

“Hep böyle mi kalacaksın?”

“Hayır, iyileşecekmişim.”

KDG bana hep geliyor. Artık gelirken yanında Serhat da olmuyor. KDG’yi çok seviyorum, işte insan diyorum onu gördükçe. KDG’de beni çok seviyor, çok ama çok seviyor. Bunu hissediyorum. Bir kez, bir kez söyledi de bunu bana. Kesekâğıdını o iş hanına götürdüğüm günün akşamı, “Bunu sana yaptırtmamalıydım” dedi. Sonra da: “Seni çok seviyorum, biliyor musun” dedi. Ona inandım.

KDG beni birkaç arkadaşıyla tanıştıracak. Yemeğe gidecekmişiz. “Nasıl insanlar?” “İşte benim gibi insanlar.” “Ne giyeyim?” KDG bir garip baktı yüzüme. “İşte üstündekiyle gel.” Yok canım, yemeğe gidiyoruz, üstümdekiyle nasıl giderim? Bir elbise geçireyim sırtıma. Ama KDG’nin arkadaşları hiç elbise giymiyorlar, şimdi bir tek ben elbiseli kalırsam orada garip kaçar. Blucin? Yemeğe de blucinle gidilmez ki? Öteki pantolonumu giyiyorum, o hiç olmazsa kumaş. Nedense heyecanlıyım. Nasıl katılacağım aralarına, ne konuşacağım, ya bana bazı sorular sorarlarsa?

Çok ciddi, heyecanlı konuşmaların geçtiği bir yemek yeniyor. Eskiden bu konuşmaları duysam hiçbir şey anlamazdım. Şimdi bütün terimleri anlıyorum. Kim kimdir onu da biliyorum. Bazı kişilere atıp tutuyorlar,

kimilerini övüyorlar. Hiç sıkılmıyorum ama keşke beni de aralarına alabilselerdi, ben onlara inanıyorum, güveniyorum ama galiba, onlar bana, hayır. Güzel kıyafetim, kuaförlü saçlarım, makyajlı yüzüm yüzünden belki, onların beni kendilerinden sayması mümkün değil. Oysa tüm güzel ve bakımlı görünüşüme karşın, ben onları anlıyorum, ama bunu onlara kanıtlayabilmem olasız.

73

KDG hiç aklımdan çıkmıyor... Belinin üzerine, hem de demir tarafıyla, en keskin yerinden, küreği yemiş. Alt tarafı haşatmış.

Peki sonra, sonra?

KDG kan ter içinde geliyor. Çok solgun, yorgun. Çok kötü şeyler olmuş. KDG o haliyle bozuk musluğumu tamir ediyor, dolu çöp kovamı boşaltıyor, mutfakta yumurta pişirmeye çalışıyor. İşimi soruyor, fikir veriyor. KDG yaşamımın her anında, her alanında var artık. Birden onu mutfakta yemek pişirirken görünce fark ettim bunu.

Yemekten sonra suratını asıp oturuyor, üzgün.

“Hadi anlat” diyorum, “neler oldu, neden canın sıkkın?”

“Boş ver” diyor, “senin de canını sıkmayayım şimdi.”

Başını kucaklıyorum, saçlarını okşuyorum, beni öpüyor, okşamaya başlıyor. Eli pantolonumun fermuarına gidiyor...

Neler olacağını o kadar iyi biliyorum ki. Ve üç ay sonrasını ve üç yıl sonrasını. “Bırak” diyorum, “bana sımsıkı sarıl, yalnızca sarıl.” O gece birlikte uyuyoruz.

KDG beni her akşam arıyor, işe geliyor, evime geliyor. Akşamları hemen eve dönmemi istiyor, diş fırçası, tıraş fırçası, tarağı, bir gömlek ile pantolonu benim evimde. Çok sevdiği iki plağı ile üçbeş tane kitabı da. Bir sabah çoraplarını yerde buluyorum. Kaldırmadan gitmiş. Beni de uyandırmamış, çoraplarını da kaldırmamış. İçim sıkılıyor, daralıyor. Ama KDG benim bir dayanağım sanki. Ona sormadan hiç bir şey yapamaz oldum. Süleyman’a

nasıl davranayım? İşle ilgili yeni düşüncelerim nasıl, hemen Doğan Bey'e açayım mı? Üzerimdeki bu elbise çok mu pırıltılı? Topuksuz ayakkabı bana daha çok mu yakışıyor? İşyerindeki o sersem, şımarık kızlarla samimi olmayayım mı?

Geceleri ne yapalım, nerede yiyelim, ne yiyelim, nereye gidelim? Bunlara da hep ben karar veriyorum. Arabayı da ben kullandığıma göre. Mekân saptamaları benim elimde. Ne yapacağız biz? Neyiz biz? Neden?

KDG dünyanın en iyi insanı. Öl desem ölecek. Ama o bana öl deyince de benim ölmem gerek. Oysa artık, 'Öl desem ölecek' türündeki beraberliklere inanmayacak kadar yaşlıyım. İnsanlar birbirlerine 'Öl' dememeli ve 'Öl' deyince de kimse ölmemeli. Kimse, "Öl desem ölür" diye gurur duymamalı. Kimsa kimseden bir şeyler istememeli, beklememeli. Hele hele değişmesini hiç.

Bilmiyor musun ki, ben değişirsem, senin sevdiğin ben değilimdir artık ve sonra beni sevmezsin.

KDG'nin eşyaları evimde çoğaldıkça çoğalıyor. Plaklarını ve kitaplarını benimkilerden ayrı yerlerde tutmaya çalışıyorum, ama karıştılar. Üzerlerine adlarımızı yazıyorum. Bazen paralarımız bile karışıyor. Bende az olunca ondan, onda az olunca benden gidiyor. İstemiyorum. Kimsenin hakkı bana geçsin istemiyorum.

KDG sevgisinin tümünü bana verdi. Onunla sarılıp yalnızca sarılıp yatabiliyorum. Bu güzel. Ve KDG ne istediğini biliyor. Küçük, sıcak güven dolu bir yuva. Evlilik. Çocuklar. Her akşam yedide, işten eve dönüş. KDG her şeyin yerli yerinde, olması gerektiği gibi olmasını istiyor. Toplantılara katılıp da eve geç döndüğümde yüzü asılıyor. Cumartesi pazarları da yalnız onunla geçireyim istiyor. Benim sevdiğim müziği sevmiyor, konserlere yalnız gitmemi istemediği için o da geliyor. Konser boyunca sıkılıyor, kıpırdıyor, aralarda çıkmak istiyor. Daha alkış başlarken, elimden tutup dışarı çekiyor. "Sevmiyorsun, bırak yalnız gideyim" deyince, "Ben geliyorum ya işte seninle" diyor. KDG başka hiçbir şeyle uğraşmayayım, başka kimseyi sevmeyeyim, görmeyeyim, konuşmayayım istiyor...

Beni seviyor. O, uzun süre bir kadınla yaşamamış. Birlikteliklerin böyle

iç içe, yüz yüze, burun buruna olması gerektiğini sanıyor, herkes gibi. Ona göre, özgürlük iki kişinin özgürlüğüdür, beraberliklerde, tek kişi tek başına özgür olamaz. O her şeyi bildiğini sanıyor ama bilmediği öyle çok şey var ki...

Mehmet ise kararsızdı. Hüzün dolu yoksunlukları severdi o. Mehmet'in işi tutkuydu. Onunla tüm sorunları çözüp bir evin içine yerleşseydik, iki gün dayanamazdı. Çünkü yoksunluk olmadan, savaşılmadan tutku gerçekleşmiyordu. Gizlilik, savaşım,başkaldırı. Bunlardı tutkuyu yaratan.

KDG ise güveni seviyor... Yoksunluğu, savaşımı değil, huzuru arıyor. Tekdüzeliği.

Ama KDG'yle hiçbir şey patlamıyor... yanmıyor... tutuşmuyor... huzur gibi sıradan... olağan. Oysa bir kıpırtı, bir çekişme, bir devinim gerekmiyor mu yaşam için, yaşamak için? Hem dostluk, hem aşk, hem seks, hem heyecan, hem saygı, hem bağımsızlık. Tümü bir arada. Olmayacak mı bu, olamıyor mu? İlle de teker teker. Biri çok varken, öteki hiç yok...

Bunca yıllık yaşamımda bir tek şunu öğrendim...Şu reçeteyi: mutlu olmadığın ortamdan kaç git. Bunun için de güçlü ol, kendi kendine yet.

75

KDG içeri giriyor, benzi çok soluk, bayılacak gibi. Otur diyorum. Oturuyor. Bana sarılıyor, tir tir titriyor. Hiç konuşmuyor. Belki böyle bin saat geçiyor. Çıldıracağım. “Anlat, anlat, anlat. Yeter artık, bıktım bu gizlilikten” diye haykırıyorum.

Bildiri dağıtması gerekiyormuş. Dağıtmış, toplantı olmuş, sonra kendinden üstteki hücrenin temsilcileriyle randevusu varmış, ona gitmiş, görevini tamamladığına dair rapor verecekmiş. Gelen adama raporunu vermeye başlamış, adam dinlemiyormuş bile. Oysa o çok yakın arkadışıymış. Onu harekete KDG kazandırmış, ama şimdi durum farklıymış, o üst hücredeymiş. Bu yüzden herhalde işte, KDG ona karşı çok saygılıymış. Birden “Tamam tamam” demiş. KDG’nin sözünü keserek, “Arkadaşlar senin hatalı bir davranış biçimini seçtiğini sölüyorlar.” “Ne gibi” demiş KDG. “Bir kızla ilişkin varmış.” “Evet var,n’olacak” demiş KDG. “Yanlış davrandın, özeleştiri yapmak zorundasın.” “Niçin özeleştiri yapacakmışım” demiş KDG. “Birincisi birlikte olduğun kız hareketimiz için tehlikeli, yanlış bir kişi. İkincisi sen bu ilişkiye başlarken harekete haber vermedin, izin almadın, bu daha da büyük hata.” “Böyle bir zorunluluğum olduğunu sanmıyorum. Ayrıca o kızın parti için, hareketimiz için bir tehlikesi yok. Olsaydı zaten birlikte olamazdık. Üstelik benim faaliyetlerimden haberi bile yok. Böyle bir açık vermedim, vermeye de niyetim yok. En azından onun başını belaya sokmamak için böyle bir niyetim yok” demiş KDG. “Benim görevim sana talimatı iletme, arkadaşlar özeleştirini yapıncaya kadar bütün görevlerinin elinden alındığını bildirdiler.” “Arkadaşlara söyle onlarla tartışmak istiyorum. Hiçbir şey bilmeden çok ağır bir karar veriyorlar. “ demiş KDG. Peki demiş arkadaşı, randevu saptamışlar. Randevuya arkadaş gelmiş ama ötekiler gelmemiş, “Arkadaşların seninle tartışmaya niyetleri yok.” “Öyleyse sen de söyle onlara, benim de özeleştiri yapmaya niyetim yok. Yanlış bir şey yapmadım ben, bir kadını sevdim yalnızca. Hayatın tek gerçeği nefret değildir” demiş KDG.

Arkadaş kaşlarını çatmış, bunu söyleyebilmek arkadaş için de kolay değilmiş ama söylemiş. “Böyle karşılık vereceğini biliyorduk, o yüzden hazırlıklı geldim. Gruptan ihraç edildin.” “Keyfiniz bilir” diyebilmiş KDG.

Ama nasıl sarsılmış, nasıl yıkılmış... Onca yıl kader birliği yaptığı arkadaşlarından böyle, bir çırpıda ayrılıvermek nasıl onurunu kırmış.

“Üzülme” diyorum, (aşk yüzünden görevden atılmanın epeyce çeşitleri varmış meğer). Ama ben çok üzülüyorum. nasıl kalkacağım bu sorumluluğun altından?

“Benim yüzümden... benim yüzümden” demişim yüksek sesle...

“Hayır hayır sevgilim, senin yüzünden değil. Pek çok şey yüzünden ama, bir tek bu senin yüzünden değil. Sen öfkenle, sevginle, doğallığın, dürüstlüğünle yaşamın ta kendisisin. Bu iş bir tek senin yüzünden değil.”

KDG’nin saçlarını okşuyorum. O kadar üzgün ki. (Ne varmış bende yanlış da , benimle birlikte olmasını istememişler?)

“İşte bu yüzden, işte bu yüzden sevgilim benimle evleneceksin. Evleneceğiz, hemen yarın, nerede ve nasıl olursa olsun, hemen yarın evleneceğiz seninle!” Bu bir soru değil, buyuru.

Tuhaf bir sessizlik çöktü ikimizin arasına, o gece bir daha hiç konuşmadık.

76

KDG’nin ailesiyle tanıştığım gün, teyzesi bana acıyarak bakıp, yakınlık ve dostluk gösterip, yavaşça yanıma gelip, “Neden evlenmiyorsunuz, seni almıyor mu?” diye sorduğunda... Pek çok şey kafamın içinde aydınlandı. “O değil,ben onu almıyorum” diyebilmişim.

Gözleri faltaşı gibi açıldı. Ama asla inanmadı. Bütün kadınlar evlenmek için programlanmışlardır. Bir erkek onlarla evlenmek lütfunda bulunduğu zaman, zevkten ölürler. Evlenme teklifi aldıkları gün yaşamlarının en büyük günüdür. Nikâh günü, bekâretin bozulması günü, ana oldukları gün gibi üç-beş tane daha büyük günleri vardır. Ve bu büyük üç-beş günün yaratıcıları da doğal olarak erkeklerdir. Onlarsız, büyük günler hiç yoktur.

Sen de onlardan biri olduğuna göre, onların kurallarına uymalısın, uymazsan acı çekersin, dışlanırsın, aykırı kalırsın. Uyarsan? Uyarsan da acı çekersin, hem de asıl acıyı çekersin. Hem de acı çektiğini hiç anlayamadan çekersin...

Gözlerimi kapattım. KDG’yle evliliğimi düşledim. Beni çok sevdiğinden kuşkum yok. Sevgi dolu, sıcacık, iyi bir insan (hiçbir şey patlamasa da, yanmasa da, tutuşmasa da). Güven dolu, huzur içinde bir birliktelik. Her akşam yedide evdeyiz. İkimiz de çalışıyoruz, ben ondan daha fazla kazanıyorum ama o hep paranın önemli olmadığını, ben işimden ayrılırsam, onun parasının ikimize yetebileceğini anımsatıyor.

Ve çocuk istiyor. (Genç adam, hakkı değil mi, ona bir çocuk doğurmalıyım, ona bir çocuk.) Çocuk doğuruyorum. (Bizim asıl görevimiz bu, doğurmama hakkın yoktur, doğurmazsan herkes sorar, ne zaman derler, olmuyor mu yoksa derler, acırlar, seni eksik bulurlar.)

O hep saygılı, hep kibar. Arada bir, “Biraz fazla makyaj yapmışşın” ya da “Saçlarını açacağın yerde toplasan”, ya da “O adamla biraz fazla samimi

değil misin”, ya da “Neden bu kadar fazla çalışıyorsun, bu hırs niye, para yetmiyor mu” ya da “Annem çocuklara bakamıyor, artık yaşlandı, onlarla senin ilgilenmen daha doğru olur” ya da “Başka dünyalara ne gerek var, benim sevgim sana yetmiyor mu?” ya da “Evet, biliyorum, o senin arkadaşın, ben de tutucu biri değilim, ama sağda solda fazla beraber olursan dedikodu çıkar, insanlar kötü” ya da “Ben bu kokteyllerden, konserlerden hoşlanmıyorum, istersen sen yalnız gidebilirsin ama, acaba doğru olur mu, ne derler sonra” diyor.

Koltuğuma gömülmüşüm... gözlerim sımsıkı kapalı... etrafımda çocuklarımız koşuşuyor... işten gelmişim, yorgunum, çocuklar için yemek pişirmem gerek... alışveriş yaparken de çok yoruldum. Ne pişirsem, zeytinyağlı yemekleri hep döküyorum, sevmiyorlar... durmadan köfte ve patates kızartması istiyorlar. Benim canım ise, şu anda köfte yoğurmak ve patates kızartmak istemiyor. Ama ben onlar için yaratılmışım. Onlar için yaşamalıyım. İstemediğim şeyleri, yapmak zorunda olduğum için yapmak, beni çıldırtıyor. Büyük çocuk küçüğün saçını çekiyor, küçük de onu ısırıyor. Avaz avaz bağırıyorlar. Kalkıp ikisini de dövmek geliyor içimden, ama dövmemeliyim, dayak çok kötü bir şey. Gözlerim sımsıkı kapalı, açmıyorum. Sevdiğim müziğin çaldığını ve sevdiğim kitabı okuduğumu düşlüyorum. Sessizlik, derin bir sessizlik içinde olmak istiyorum. Sonra da kalkıp kendime bir sandviç yapmalıyım, canım istediği zaman, istersem gecenin yarısında, istemezsem hiç. Çocuklar ciyak ciyak bağırırken, kapı çalınıyor, babaları geliyor, onları kucaklıyor. O iyi bir adam, düşünceli, yardımsever. Ama ne yazık ki, hiçbir şeyi beceremiyor. Ne yapsın, öğretmemişler ki zavallıya, onun hiçbir suçu yok, patatesleri soyuyor, doğruyor, ben köfteyi yoğurmak istemiyorum, ama babaları köfte yoğurmayı hiç bilmiyor. Biz üstünüz, becerikliyiz, yetenekliyiz, köfte yoğurmayı bile beceremez onlar. Kıymayı tepsiye koyup içine malzemeleri atarken bağırıp duruyorum, işte bunu atacaksın, sonra da bunu, sonra da tuzu, sonra da biberi, sonra da böyle, böyle yoğuracaksın. Sanki bir düşmanımın kafasını yoğuruyorum hırsla. Acaba bu düşman, evin babası mı? Beni bu durumlara düşürdüğü için gizli düşmanım o mu? Çocukların babaları hayretle bakıyor yüzüme, ne var şimdi bir köfte yoğurmaya bu kadar kızacak?

Köfteler ve patatesler kızartılıyor, anlayışlı baba sofrayı kurmuş,

çocuklara zar zor yemekleri yediriliyor, doymadılar, tatlı bir şey istiyorlar. Ekmekleri kızartıp, üstlerine reçel döküyorum. Masa... bulaşıklar... Babaları yemekten kalkar kalkmaz masayı toplamayı hiç sevmez, sigaranın yakıldığı keyif anlarıdır yemek sonraları. Ben de sevmem. Ama masanın toplanması gerek. Ben topluyorum. Bulaşıkların da yıkanması gerek. Ben yıkıyorum. Bazen lütfediyor, bulaşığa yardım ediyor. Ama her zaman lütfettiğini anımsatan davranışlarla. Aslında istemese, yıkamaz, bu onun görevi değil çünkü.

Çocuklardan biri içeride ağlıyor, babaları ona bağırıyor, çocuk beni çağırıyor. İçeri gidiyorum, babaları ne diye yıkadın bulaşığı, sonra birlikte yıkardık diyor. Kızgınlıkla bakıyorum yüzüne. Bürodan, okunacak dosyaları getirmiştim, nasıl okuyacağım, yorgunum, gözlerim kapanıyor. Baba, ne gerek var şimdi bunlara, yoruluyorsun diyor. Evet, halim yok. Yarın sabah çok erken kalkacağım, çocukları babaannelerine bırakacağım. Dönüşte alışveriş edeceğim, yine köfte yoğurmam gerek. Akşam da bir konser var, ama nasıl gidebilirim, babaanne, çocuklara gece bakamıyor, yoruluyor, babaları da onlarla tek başına kalmak istemiyor. İki saat yalnız kalsalar, adam panikliyor, çılgına dönüyor, çocukların ne içtiklerini, nasıl yediklerini, nasıl çiş ve kaka ettiklerini bile bilmiyor.

Yatıyoruz... Baba bana sarılıyor... Dirseğimle iterken, yavaş çocuklar duyacak diyorum. Duymazlar diyor. İstemiyorum, yorgunum. Zaten ne olacağını satır satırına biliyorum. Nasıl, nereden, zevk aldığımı öğrendi, alelacele otomatikleşmiş gibi bildiklerini uyguluyor. Yanardağ, ateş, lav, patlama, heyecan, gözyaşı, yok. Ben kendi kendime, kendi düşlerim içinde, kendi metotlarımla kanter içinde zevk almaya çalışarak... o kim bilir nerelerde, nasıl... Ama birleşen ikimiz... Ama yalnızız... Bir uyusam...

Gözlerimi açıyorum... Evimdeyim. Yumuşacık koltuğumda tek başıma, sessiz, sevdiğim müzik hafifçe çalıyor. Karnım acıkmış ama şimdi yemek istemiyorum, üşeniyorum, yatarken yiyeceğim. Canım ne zaman isterse o zaman yiyeceğim. Mutfağım tertemiz. Derin bir soluk alıyorum. Koca bir ‘Hayır” kopuyor yüreğimden. Hayır, hayır, hayır. Güven uğruna, huzur

uğruna hayır. Kurallar uğruna, hayır. Ben aşkı da, dostluğu da, seksi de, heyecanı da birlikte istiyorum. Ve bulacağım.

KDG dönsün kararımı söyleyeceğim.

Huzur dolu (tekdüze), güvenli (heyecansız), rahat (bağımlı) bir yaşam istemiyorum. Değişik, heyecanlı, bağımsız. Olamayacak mı? Sahiplenmek ve sahiplenilmek olmadan. Birlikte ama ayrı. İki kişi ama özgür ve tek başına.

Bütün aradıklarım sende yoksa KDG seninle birlikte olamam, olmamalıyım, çünkü seninle birlikte olmam ve de evlenmem, bütün ötekilerden vazgeçmem anlamına gelir. Sen bu kadar mükemmel misin? Ya değilsen? Ya hepsinin bir arada bulunduğu birisiyle karşılaşırsam. Sen herkesten vazgeçebileceğim kadar olağanüstü müsün?

Hayır.

Koltuğumda uyuyakalmışım.

77

“Kararın ne olursa olsun, şunu unutma, ne zaman ihtiyacın olursa çağır beni, koşar gelirim. Nerede, nasıl, ne durumda olursam olayım” dedi KDG gitmeden önce.

“Peki” dedim. (İhtiyacım yokken de sana ihtiyaç duymalıyım, nedensiz de seni istemeliyim.)

“Seni çok seviyorum, bunu bilesin.”

“İyi” dedim... Ben de, diyemedim. (Sevgin özgürlüğümü kısıtlayacak mı? Sevgin beni değiştirecek mi, yok edecek, ezecek mi? Beni koruyacak mısın hep? Korunmak istemiyorum, bakılmak istemiyorum, korunmaya ihtiyacım yok. Bırak beni, koruma; ezmeye çalışma. Çok uğraştım bugüne dek, çok. Ben, ben olmak istiyorum, başkası değil.)

“Hoşçakal” dedi. Sarıldı. Başımı omzuna dayadım. Kolları çok güçlü. Bu adam, kadınların erkekleri yalnızca sevişmek için istemediklerini biliyor sanırım, önce başını dayayacak bir omuz ve sonra saçlarda gezinen bir tatlı el. Cinsellik bundan sonra kaçıncı sıralarda kim bilir? Bunu bu adam anlayabilmiş galiba...

Güçlü kollarıyla bana sarılmış, kapının ağzında iki yana sallanarak duruyoruz. Ama bu güçlü kollar çok güçlü. Onun her şeyi olmamı istiyor, onun istediği gibi, ona layık. Onu çağıran, ona muhtaç. O şefkatli ama buyurgan. Ve onun çok önemli işleri var. O önemli bir insan. Gün boyunca o önemli işlerle yoğrulmuş eve gelecek, yüzü kasılmış, yorgun. Ben hep endişe içinde, acaba artık beni sevmiyor mu, aldatıyor mu, bu akşam saçımı okşamadı, gece yatakta sarılmadı, saçımın modelini fark etmedi. O ise beni sevecek, içinden.

Hepimizinki gibi, benim de yaşamımın, mutluluğumun anlamı aşk, hepsi gibi onun yaşamının anlamı güç. Ve eksiklikler yaşamımda artacak artacak.

Çoğalıp duran acabalar, iç sıkıntıları, yürek çarpıntıları. Ve geçip giden yıllar ve yokluklar, arayışlar, eksiklikler arttığı halde çekip gidememek. Bırakamamak hiçbir şeyi. Belki bir çocuk. Belki, o büyüsün de öyle giderim. Donuk bakışlarla, mutluyum sanarak, hep bir eksiklikle o büyüsün de, öyle diye geçip giden yıllar.

“Güle güle, kendine iyi bak.”

Mutlu bir sabah, ne istediğimi biliyorum. Kendime inanıyorum. Kendimi seviyorum. Yaşayacağım, daha çok şey öğreneceğim, savaşacağım. Aykırı mı, peki, aykırı olacağım. Kendime ihanet etmeyeceğim, onlara uymayacağım, onlar kim, kim öğretmiş onlara bu kuralları, kim karar vermiş bizi etiketlemeye, kim bizi, onların altında yaşamaya mahkûm etmiş, onlar için, onların kuralları doğrultusunda, aşksa yaşamımın ilkesi, aşk için yaşayacağım, heyecansa yaşamımın çekirdeği, heyecansız kalmayacağım, ünse ünlü olacağım, işse, işimde en yüksek yere geleceğim, paraysa zengin olacağım, boyun eğmemekse, eğmeyeceğim, tümü birdense tümünü yapacağım, onlar kendi çıkarlarına uygun kalıplarına sokamayacaklar beni, kendi diledikleri etiketi yapıştıramayacaklar üzerime, onların koruması altına girmeyeceğim, benim onlardan hiçbir eksiğim yok, bunu onlara kanıtlayacağım, hiç kimsenin muavini olmayacağım ben. Güçlü olduğumu kanıtlamak için, üzerlerine durmadan solucanlar atmam gerekiyorsa, atacağım.

Mutlu bir sabah. Müziğimi koydum, kahvemi yaptım, saat çok erken, gazetelerimi aldım, koltuğuma gömüldüm, yüreğim kıpır kıpır, kendimi seviyorum, mutluluğumu içiyorum yudum yudum. Ama gazeteler kara, çok kara. İnsanlar yeryüzünde bu durumdayken, biz nasıl mutlu olabiliriz? Sömürme, ezme, vahşet, tecavüz, vurma, vurulma, hapis, işkence, idam, savaş, açlık, istila, baskı, zorbalık. Ben nasıl mutlu olabilirim evimde, yumuşacık koltuğumda?

Bir haber. Bir olağan, bir alışılmış, bir sıradan, bir küçük haber. Dün...

üniversitenin yakınındaki kahveye... silahlı saldırı olmuş. Kahvede bulunan... üç kişi... olay yerinde... anında ölmüşler. Silahlı saldırganlar... olay yerinden... bir arabayla... kaçmışlar... Polis... saldırganları aramayı sürdürüyormuş... Yukarıdaki fotoğrafta, kahvenin tarandığı andaki durumu görünüyormuş... mensup üç kişi yerde. İskemleler, masalar devrilmiş... Duvarlar delik deşik, her yer kan içinde, bir kocaman bedenin yanında... bir... koltuk değneği. Kocaman beden yüzükoyun yatıyor... yanında bir koltuk değneği... Adları... adları... adları da yazıyor. Kocaman bedenin yanında, bir koltuk değneği, kocaman eller kavramış sımsıkı değneğin ucunu...

(Belinin tam orta yerine, koskocaman bir küreğin demir kısmını, yatay olarak, en keskin yeriyle indirivermişler bir kavga sırasında, “Belden aşağım haşat durumda” diyor, “Her tarafın mı haşat” diyorum, gülüyor, “Belim kötü yalnızca, o da bacaklarımı etkiliyor tabiî”, “Hep böyle mi kalacaksın”, “Hayır iyileşecekmişim. Kararın ne olursa olsun şunu unutma, ne zaman ihtiyacın olursa çağır beni, koşar gelirim, nerede, nasıl, ne durumda olursam olayım.”)

Hadi gel kocaman adam gel, sana ihtiyacım var gel. Ben yapayalnız, ben tek başıma, hadi gel, başımı omzuna koyayım, bana sarıl güçlü kollarınla, gel, avut beni. Nerede, ne durumda olursan ol, koşup gelecektin, gel.

Her şeyimi elimden alacak mısın sen? Her sevdiğim şey elimden gidecek mi bir bir? Kime ağlayacağım ben şimdi, kime sokulacağım, kime süreceğim saçlarımı?

Gözlerimden akan yaşlar hiç durmayacak gibi, durmadan ağlıyorum. Kollarımla kendimi sıkı sıkıya sarmışım... İki yana sallanıyorum... küçücük çocuk sesimle, kendi kendime... canlı bebek sus sus diyorum.

Bir kadın... böyle bir işte... bu noktalara gelsin... hayret doğrusu... bravo size... kutlarım...

Bazıları gülümseyerek, bazıları kuşku dolu, bazıları hayranlıkla böyle diyorlar bana. Aynı meslekten, aynı göreve gelmiş erkekleri kimse böylesine hararetle kutlamıyor, kimse şaşırmıyor onlara. Yolculuklara çıkıyorum. Yurtiçindeki yolculukların her biri inanılmaz serüvenler.

Elimde evrak çantamla, kararlı ve sert adımlarla, en ciddi yüzümle bir asker gibi yere basıp topuklarımı güm güm diye vurarak resepsiyona yaklaşıyorum. Görevli gülümsüyor, olağanüstü nazik, “Yalnız mısınız?” diyor. “Evet yalnızım.” Gülümsemesi hiç eksilmiyor dudaklarından, aşırı ilgili ve kibar. Yalnız olduğuma inanamıyor bir türlü. “Tek kişilik oda veriyorum” diyor. “Elbette tek kişilik vereceksiniz” diyorum. Acaba ben buraya niye geldim, ne yapacağım? (İş için geldiğimi, bir büyük holdingin genel müdürleriyle toplantıya katılacağımı, benim de bir genel müdür olduğumu ona söylemeliyim. Söylemezsem çok merak edecek ve düşleri onu çok başka yerlere götürecek.) Söylüyorum.

Gece yemek salonunda tek başıma masama oturduğumda, garsonlar etrafımda pervane oluyorlar, beni ille de salonun dibindeki masaya ve duvara dönük olarak oturtmak istiyorlar, bana orası uygunmuş efendim. Hayır, şu pencerenin kenarına oturmak istiyorum, sinirleniyorlar, garsonların korumacılık görevini kabul etmedim. Öteki masalarda yalnız başlarına oturan başka insanlar da var. Ben onları hiç yadırgamıyorum, ama o insanlar bana hayretle bakıyorlar. Yüz kaslarımı gergin tutmam gerek, kesinlikle gülümsememeliyim, sert ve soğuk durmalıyım.

Garsonlar gece boyunca etrafımda pervane, yalnız erkeklerden biri masama bir kâğıt yolluyor, masama gelebilirmiymiş. Garson merakla, ciddi olmaya çalışan bir suratla yanıtımı bekliyor. Garsona diyorum ki: “Bakın

etraftaki masalarda o herifin kendine benzeyen bir dolu adam var, yalnız oturmak istemiyorsa, onlardan birini çağırsın, ben bir işadamıyım, o lağım faresiyle konuşacak şeyim yok.” “Peki efendim, özür dilerim efendim” diyerek gidiyor. Arkasından bağırıyorum: “Aynen böyle söyle ama!”

Başka bir kentte, başka bir otelde, gece boyunca kapım kurcalanıyor. Aşağıya telefon ediyorum, gelip bakıyorlar, kimse yokmuş. Yine kurcalanıyor, tokmak bir aşağı, bir yukarı oynuyor. Korku filmi gibi. Bütün gece uyuyamıyorum, oysa ertesi gün çok önemli bir toplantım var.

Toplantıya gitmek için bir taksiye biniyorum, şoför bana gülerek bakıyor, gözleri dikiz aynasından hep üzerimde. “İstanbullusunuz galiba?” diyor, “Evet” diyorum. Bu soru orospu musunuz anlamında. Bir zavallı, ezik, eğitimsiz, kültürsüz, aciz, bu adam, aynadan sırıtarak bana bakıyor... Beni ezmeye, sıkıştırmaya, yalamaya, yutmaya hazır; hak görüyor kendinde. Ona da bir iş kadını olduğumu, bilmem kimlerle toplantıya gittiğimi söylemem mi gerek?

Ağaçlıklı bir yola sapıyor, barajı görmüş müymüşüm. Biraz dolaşalımmış. İçim çekiliyor, sapsarı oluyorum. Avaz avaz bağırmaya başlıyorum. “Sen benim kim olduğumu biliyor musun, derhal geri dön, başın belaya girer, arabaya binerken plaka numarasının alındığını görmedin mi hayvan herif, mahvolmak istemiyorsan, derhal geri dön, eşşoğlu eşşek.” Yüzüm sapsarı, bir elim kapının tokmağında, bağırıyorum. “Kızmayın canım” diyor, “peki döneriz, biraz gezelim demiştim”. Dönüyor.

Arabadan iniyorum. Plaka numarasını aklımda tutmaya çalışıyorum. Zamanım yok, toplantı yapılacak binaya girdiğimde, betim benzim sapsarı, tir tir titriyorum. Çok korkmuşum.

Bir küçük kasabadan, kente gitmem gerek, otobüse biniyorum. Yanımdaki adam durmadan bana bakıyor. Bir eli yanımda, koltuğun üzerinde. Sürekli tetikte olmalıyım. Bana dokunacak mı, ellemeye çalışacak mı, ya dokunur da anlayamazsam? Kalbim delicesine çarpıyor. Ve adamın eli, yılan gibi sürünerek, kalçamın altına doğru kayıyor. Adamın bileğini sıkıca kavrıyorum, dişlerimin arasından tıslayarak, eğer hemen yanımdan kalkıp gitmezse, ağzına bilmem ne yapacağımı, anasını da bilmem ne

yapacağımı söylüyorum. Adam şaşkın. Boynum eğik, çaresiz kaderime razı olacağımı, korkacağımı sanıyordu oysa. Bir an düşünüyor. Bu küfürlere karşılık mı vermeli, yoksa kalkmalı mı? Kalkıyor. Sağdan soldan adamın kalktığını görenler, dönüp bana bakıyorlar, gülüyorlar. Bir suçluymuşum gibi yüzüm kızarıyor.

Genellikle uçak yolculuğunu yeğliyorum. Güya en rahatı bu, yolcular en azından el atmıyorlar, uçaktaki adamlar kültürlü, yalnız olan kadına orospu gözüyle bakmıyorlar. Ne gözüyle bakıyorlar peki? Uçakta genellikle işadamları oluyor. Yanıma mutlaka bunlardan bir tanesi oturuyor. İş konuşarak dostluk kurmaya çalışıyorlar. Akşam beraber olabilir miyiz? Yalnız sıkılırsınız bu kentte. Hem de tek başınıza. Adamların hepsi evli. Onlar da işadamı, özgür, evli. Evlelik onlar için özgürlük kısıtlayıcı bir şey değil. Tanıdığım tüm, evet tüm evli erkekler kadınlara ilgi duyuyorlar, ilişki kurmak istiyorlar, kuruyorlar. Sanki adamlar dayanılmaz, karşı konulmaz, olağanüstü kimseler. Hele paraları varsa.

Erkek arkadaşlarıma anlatıyorum, yakınıyorum bu tür şeylerden. “Aman sen de” diyorlar. “Senin durumunda kaç kadın var, ne yakınıyorsun, nankör.”

“Peki size yapılıyor mu bir iş yolculuğuna çıktığınızda bu gibi şeyler? Otellerde, otobüslerde, uçaklarda, size bir tuhaf yaratık, bir orospu, bir nesne gözüyle bakılıyor mu? Kalçanızı ellemeye, bacağınızı, göğsünüzü görmeye çalışıyorlar mı, taksi şoförleri sizi kaçırmaya çalışıyor mu, lokantalarda kâğıt yolluyorlar mı, hafif gibi olmamak için, yüksek sesle gülmemek, ona buna gülümsememek, asık yüzle dolaşmak, ciddi olmak, işadamı olduğunuzu kanıtlamak için uğraşmak zorunda mısınız?”

“Yooo!” diyorlar.

79

Kendi paramla satın aldığım, kendi zevkimle döşediğim, borçlarını kendi kendime ödeyeceğim evimin içinde, kendi istediğim müziği dinleyip, kendi istediğim yemekleri, kendi istediğim saatte yiyorum. Kendi seçtiğim yerlere, kendi isteğim olan kişilerle gidiyorum.

Beni yemeğe davet eden erkekler arasında seçim yapma özgürlüğüm var. Çıkıyorum. Ama hepsi de nasıl birbirine benziyor. Yemeğe davet etmek için buldukları bahaneler, yemek yedirmek için seçtikleri lokantalar, lokantadan çıktıktan sonra, evlerine davet ediş biçimleri...

Doğal hiçbir şey yok ortada. Hep yalan, hep sahte, hep uydurma...

“Seninle iş hakkında bir şeyler konuşmak istiyorum. İşin yoksa bir yerlerde oturup, bir şeyler atıştıralım mı?” “Bugün hava çok sıcak, hadi gel bir şeyler yiyelim, serinleriz.” “Daha saat çok erken, bize gidip bir kahve içelim mi?” “O sevdiğin müzisyenin Avrupa’da yeni çıkmış bir plağı var, gel gidelim bizde dinle, bayılacaksın.”

Hiçbiri de demiyor ki: “Seni çok beğeniyorum, seninle flört etmek istiyorum. Bu işe başlamak ve bu konuyu konuşmak için, en iyi yer şık bir restoran, gelmek ister misin?” “Güzel bir gece geçirdik, bu gece seninle birlikte olmak istiyorum, eğer sen de istiyorsan eve gidelim, ya sana ya bana, hangisi uygunsa.”

Böyle deseler sanki bir şeyler yıkılacak... Adamın kötü duyguları açığa çıkmış olacak. (Bu duygular neden kötü olsun?) Kadını kahve, plak gibi masum şeylerle çağırmazsa, kadın da bu sözlere kanmış da gitmiş gibi yapmazsa, kadının onuru kırılacak. (Bunun onurla ne ilgisi var, bu bir arzu meselesidir yalnızca.)

Evli olanlar da bir kalıptan çıkmış gibi. “Evilik çok monoton bir şey, aslında gerekli ama, olmuyor işte, bir şeylerin eksikliğini duyuyor insan,

zaten karımla da pek bir ilişkimiz kalmadı. Odalarımızı bile ayırdık.. Ama çocuklar... aile... toplum... Sürdürmek zorundayız işte, ne yapalım, ama ne kadar mutsuzum, bir bilsen, ne kadar mutsuzum, senin gibi anlayışlı, bağımsız, özgür bir kadına ne kadar muhtacım, karıma acıyorum ama gidecek bir yeri yok ki...” Hiçbiri de diyemiyor ki, karımı seviyorum ama seninle de birlikte olmak istiyorum.

(Bunların çoğunun ev içi yaşamlarını tahmin edebiliyorum oysa, o kadar çok arkadaşım var ki. Koşa koşa eve gitmeler, her kaçamak için soluk soluğa uydurulmuş toplantı ve iş yemeği yalanları. İsteksiz de olsa özellikle o geceler karılarıyla oflaya puflaya sevişmeler, çocuklarıyla mutlu baba oyunları, aldatmalar çoğaldıkça karılara alınan değerli armağanlar, gezmeler, yolculuklar...)

Yemek yediğimiz yerlerde, hesabı birlikte çıktığım adam ödüyor. Arkadaşlarımla bile çıksam, çıktığım erkekler beş parasız bile olsalar, benim cüzdanımda onlarınkilerden on kat daha çok para olsa, hesabı erkekler ödüyor. Ama artık arkadaşlarımı alıştırdım, hesabı bölüşüyoruz.

Ötekiler de cüzdanlarını çıkarıp hafifçe masanın altına doğru kaydırarak, hesap pusulasını kesinlikle bana göstermemeye uğraşarak (garsonla işbirliği halinde) parayı ödüyorlar. Paramı ödedikleri için de, sanki benden her şeyi istemeye hak kazanıyorlar. Artık paranın yarısını vermek için, ya da tümünü ödemek için ısrar etmeye başladım. Çok şaşırıyor, kızıyor, adeta hakarete uğramış gibi oluyorlar. “Ama seni ben davet ettim.” “Hayır, o ilk davetin için geçerliydi, bugün ikimiz karar verip çıktık!” “Ama olur mu canım öyle şey, parayı erkek öder.” “Neden erkek ödeyecekmiş, ben de en az senin kadar para kazanıyorum, paramı neden sen ödeyeceksin, bunun mantıklı bir açıklamasını yapar mısın?”

Kızıyorlar. Kısa kesmek istiyorlar. Çattık der gibi bir halleri var. “Bu paranın yarısını ya hemen şimdi alırsın ya da bir daha seninle bir yere çıkmam. (Paramızı ödete ödete sizi sahip yaptık. Köleniz olduk. Sen kim oluyorsun da her seferinde ben aciz bir yaratıkmışım gibi paramı ödemeye kalkıyorsun.) “Çok ilginç birisin” diyorlar. “Âlem kadınsın vallahi” diyorlar. “Peki bir dahaki sefere sen ödersin” deyip bu kozu asla benim elime

vermemeye içlerinden ant içiyorlar.

Evli arkadaşlarımın çoğu beni gece toplantılarına çağırmıyorlar, tecrit edildim. Cumartesi günleri kadın kadına toplanıyoruz ama, gece davetlerinde ben yokum. Bir kocam, bir sahibim olmadığı için göze batıyorum, istenmiyorum. Arada bir iş davetiyeleri geliyor ama hep eşinizle birlikte. Bazıları da adımın başına bay unvanını ekleyip, beni yine eşimle birlikte çağırıyorlar. Sayın genel müdür bey... Genel müdür bay olabilir tabiî. Bayan yazılması için, sayın hemşire, sayın sekreter, sayın ebe filan olmalıyım. Kadın doktorlara gelen köylüler bir türlü ağızlarını doktor hanıma alıştıramayıp, karşısındaki kadına baka baka doktor bey demiyorlar mı?

Birkaç arkadaşım var, onlar çok yürekli davranıyorlar ve evlerindeki özel davetlere beni de çağıyorlar. Ama ben de çok dikkatli davranıyorum doğrusu. Hiçbirinin kocasıyla tek başıma konuşmuyorum, şen, şakrak, yüksek kahkahalar atmıyorum, hiçbir erkekle uzun süre konuşmuyorum. Hep kadınlarla birlikte olmaya dikkat ediyorum. Yemek bitip de, erkekler köşelerine çekildiklerinde, ben kadınlarla kalıyorum. Kadınların hiçbirinde, gidip erkeklerin arasına karışmak gibi bir arzu yok. Karışmamaları gerektiğini biliyorlar. Onların arasına bir kadın karışıp da konuşsa, o kadına kınayarak bakıp, sinirleniyorlar. Boş bakışlarla, erkeklerini onaylayıp duruyorlar. Kadınların biri beni tuvalette yakalayıp, “Bizimki bu aralarda benimle çok ilgisiz, ne yapmalıyım acaba?” diye soruyor. “Canı sıkılıyordur, geçer, sabret, anlayış göster” diyorum. (Seninki geçen gün beni yemeğe davet etti, konuşacak, dost olacak birini arıyor besbelli, kendisiyle eşit koşullarda konuşabilecek, düşünce alışverişinde bulunacak, boyun eğmeyen birinin özlemi içinde besbelli, sen de bunu dene, onun konuştuklarıyla ilgilen, öğren. Ama merak etme gitmedim... Fakat bil ki, nasıl olsa biri gidecek.)

Bir adam var, tek başına gelmiş. Şakacı, beni güldürüyor. Herkesi güldürüyor. Onun katıldığı gruplarda gülücükler açıyor. O da genel

müdürmüş, başarılıymış, bekârmış. Hayret, bu yaşta bir bekâr adam. Aynı anda gitmeye davranıyoruz.

“Sizi evinize bırakayım, saat çok geç oldu” diyor. “Teşekkür ederim, arabam var, kendim giderim” diyorum. “Ama saat çok geç, korkmaz mısınız, hiç olmazsa evinize kadar refakat edeyim” diyor. “Korkmam, endişelenmeyin, korkunun sonu yok, ben alışığım” diyorum... “Peki” diyor. Klasik biri. Ama çok sevimli.

Ertesi gün sekreterim birinin aradığını söylüyor, hiç tanımıyorum, “Bağla bakalım kimmiş” diyorum. Dün geceki adammış. Bu gece işim yoksa bir yemek yermiymişiz, işle ilgili bir şey konuşacakmış benimle. Bu da çok ama çok klasik. Ama olsun, çok tatlı bir adamdı. Gülüyorum, “Peki” diyorum.

O şık, mumlu, hafif müzikli, deniz kıyısı restoranlarından biri. Bir “Tekrar” daha diye geçiriyorum içimden. Aynı şeyleri bir kez daha yaşayacağım.

Ne içeceğimi soruyor, “Rakı” diyorum. Şaşırıyor. Herhalde ben hiç rakı tipi kadın değilim! Et için kırmızı ya da rose, balık için beyaz ısmarlamamız gerekiyordu. Üstelik bu yer de rakı yeri gibi değil. Ama ne yapayım, şarap müthiş başımı ağrıtıyor, mideme dokunuyor. Rakının tadından pek hoşlanmasam da, hiç olmazsa ertesi sabah dinç kalkıyorum. Çaresiz o da rakı ısmarlıyor. Şarabın başımı ağrıttığını açıklamak zorunda kalıyorum.

İş konuşuyoruz. Geçen gün patronu benim sözümü etmiş, acaba ben o şirkete geçmek istermiymişim. “Patronunuz açıkça bunu mu önerdi, sizi bana ciddi bir şekilde o mu yolladı?” “Yok, açıkça söylemedi, ama ben sizi çok beğendiğini ve giderseniz çok memnun olacağını hissettim” diyor. Uydurduğuna eminim. Ama olsun, ne yapalım. “Düşünürüz” diyorum. Sonra koyu bir sohbet başlıyor aramızda, konuşacak ne çok şey buluyoruz, ne kadar çok konuda anlaşıyoruz, zevklerimiz birleşiyor. Beğenilerimiz, beğenmediklerimiz, sinir olduklarımız, hep aynı. Uzun zamandır kimseyle bu kadar uzun ve tatlı tatlı söyleşmemiştim.

Kalkıyoruz. “Hangimizin arabasıyla gideceğiz?” diyor. “Nereye” diyorum. “Bir kahve içmeye gelmeyecek misin?” diyor, hafif mahçup ve

çekingen. Arabama biniyorum, camı açıyorum. “Kahve önermeseydin belki gelirdim ama midem o kadar dolu ki, kahve içmeye dayanamam şimdi” diyorum. (Sen de mi Aydın Bey, sen de mi, bari sen daha değişik bir şey buluverseydin de kollarına atılıverseydim bu tatlı söyleşinin üstüne.)

Gülüyor, anladı. Zeki adam. “Hadi hoşçakal” deyip, basıyorum gaza. Artık öğrenin, doğal olun. Yalancı, sahtekâr, yapay mahluklar...

Evime gittiğimde, hep onu düşünüyorum, keyifle. Gitse miydim acaba?

81

Demek ki eş olmak bir gereksinim. Kimsenin eşi olmayayım, adım kimseninkiyle birlikte anılmasın, ben ben olayım çabaları durmadan eş değiştirmek değil demek.

Eş sözcüğü hep ürküttü beni, hep çevremdeki eşleri düşündüm, ürktüm. Eş sözcüğü sahibiyetle, engellemelerle paralel gitti bugüne dek. Eş sözcüğünün içinde dostluk, paylaşma, bağımsızlığın da olabileceğini hiç düşünmedim, düşünemedim. Öylesine korkmuştum çevremdeki eşlerden.

Oysa durmadan kaçarak değil, kendini yalnızlığa iterek değil, böyle bir eşi yaratmak için savaşım vermeliymişim, kendinle eşit bir eşi....

Kadın arkadaşlarımla karşılaştığım zaman, onlara hep şunu anlatmak istiyorum, beceremiyorum, sözcüklerim yetersiz kalıyor.

Güçlü olmalısınız. Bu tümce sık sık kullanılınca anlamını yitiriyor. Güçlü olmalısınız, kendi gücünüze inanmalı ama gerçekten güçlü olmak için çabalamalısınız. İnsanların içinde, kendinden güçsüz gördüğü birini ezmek, ona buyurmak, onu kendine hizmet ettirmek dürtüleri var, insanların tümünde bu var ve ne yazık ki bu güçsüzler ordusu, kendini güçsüz görenler kadınlar. O zaman neden onlara emirler yağdırmasınlar, neden buyurmasınlar, neden kendilerine hizmet ettirmesinler, neden birçok hakkı yalnız kendilerine ait görmesinler? Biz izin vermemeliyiz buna. Eğer siz ilk buyurmada, ilk kısıtlamada, ilk tokatta hayır diyemezseniz, bunlar sürer gider. Ama kararlı bir hayır pek çok şeyin çözümü olacaktır. “Beni seviyorsan, istiyorsan bana buyurma, beni kendinden küçük görme, biz eşitiz, böyle görmüyorsan giderim.” O zaman benimseyeceklerdir sizi ve kurallarınızı; inanın. Saygı göstereceklerdir ilkelerinize. Ama ilkeleriniz olmalı.

Tanıdığım insanları düşünüyorum, erkekleri. Çokbilmiş Ali’yi, yüreğimdeki ilk kıpırtıları duyurtan Mehmet’i, iki erkekten aynı anda

hoşlanmanın mümkün olduğunu hissettiren Altan'ı, ilk cinsel kıpırtıları uyandıran yakışıklı Okyay'ı, erkeklerin salt cinsellik peşinde olabileceklerini anlamama neden olan Erhan'ı, yalan yanlış özgürlük savlarıyla beni kendinden uzaklaştıran, sevgisiz Gürkan'ı, yalnızca seni seviyorum'ların ve aşkın, yaşamın en önemli parçası olmadığını hissettiren Mehmet'i, insanın yaşamında kendisinden ve daracık çevresinden, aşktan, heyecandan daha önemli şeyler olduğunu da bana öğreten KDG'yi, bana hiç önem vermeyen, bir bacak, bir göğüs olarak bakan Özcan'ı, Süleyman'ı, beni korkutmak için üstüme üstüme direksiyonunu kıran ve beni gerçekten küçük gören kamyon şoförünü, ağzıma bir parmak iş balı sürerek, beni elinde tutabileceğini sanan Faruk Bey'i ve babamı, kız olduğumuz için üzüntü duyan, oğluna vereceklerini bizden esirgeyen, okumamız, adam olmamız için çaba harcamayan, erkekleri bir tabu olarak gösteren, bizi seven ama sevgi gösterilerini erkekliğine yediremeyen, bizi hep aşka, sevgiye muhtaç kılan, erkeklerden durmadan sıcak kucaklamalar beklememize neden olan, her istediğini yapan ama anneme hiçbir hakkı tanımayan, açık plajlarda kendisi denize girerken, annemin bedenini başkaları görmesin diye, onu sımsıcak havada denize sokmayan, bu hakkı kendinde gören, ancak ölmesinden iki dakika önce bana canım kızım diyen, beni hep bu söze muhtaç bırakan, farkında bile olmadan beni durmadan düşünmeye zorlayan, mantıksızlıkları görmeme neden olan, kimsenin öğretmediklerini kendi kendime öğrenebilmek için çırpınmamı sağlayan, baskıya karşı savaşım gücünü veren babamı düşünüyorum. Herkese, hepsine teşekkür ediyorum.

Yaşamımın hiçbir anını boşa geçirmedim. Hepsinden yararlandım, bir şeyler öğrendim. Şimdi yaptığım tüm yanlışları da görebiliyorum. Ama tümü de benim yanlışlarımdı, kimseye bir zararı dokunmadı onların. Birilerini incittimse de, incitmek için yapmadım. İncineceksiniz, inciteceksiniz. Durmadan özveride bulunmak mutluluk sağlamıyor, ne bulunan için, ne de bulunulan için.

Ama demek ki eş olmak bir gereksinim, hep aynı kişiyle birlikte olmak, adının onunla birlikte anılması, aynı şeyleri düşünmek, aynı şeylerden hoşlanmak, tartışmak, güzellikleri, acıları paylaşmak bir gereksinim.

Gecelerden bir gece, sabaha karşı sıkıntı içinde uyanıp elimi yanımdaki

boşlukta gezdirip, çarşafın üzerini hafifçe okşadığımda, yüreğime, beynime ve bedenime hak verdim. Evet bir şeyler eksik ve ben o eksiklikle yaşayamıyorum, özgürlüğün bedeli yalnızlık olmamalı. Hiç kimseden, hiçbir şey beklememek, başını kimsenin omuzuna dayayıp ağlayamamak, kaskatı olmak, duygusuz görünmek... Bu mu, özgürlük bu mu olmalı?

Aşkı, seksi, dostluğu birlikte istiyorum, tutkuyu da, heyecanı da, yalnız bir tanesi olmuyor. Yalnız biri olunca, öteki olmayan şey önem kazanıyor, onu aramaya başlıyorsun... Peki ya aşkı birinde, seksi ötekinde, dostluğu da diğerinde bulursan... Hayır üçü bir yerde olacak, olacak. Neden biz aşka bu kadar düşkünüz neden?

Her yeni ilişkide, “Bu seferki bambaşka” diyorum genç kızlar gibi ama Aydın gerçekten bambaşka. Onu seviyorum, ona heyecan duyuyorum, onu beğeniyorum. Aydın ötekiler gibi erkenden evine gidip ona güzel yemekler pişirmemi, çamaşırlarını yıkamamı, gömleklerini ütülememi istemiyor. Onun evindeyken, ondan önce uyanıp, çayı kahvaltıyı hazırlamamı da beklemiyor. Acaba öteki kadınlar gibi, onun gözüne girebilmek için, bütün bunları yapsaydım, yine benden bu denli hoşlanır mıydı, bilemiyorum, hiç sanmıyorum.

“Aydın bir harika. Bu seferki bir harika, onunla nasıl anlaşıyoruz bir bilsen. Her konuda birleşiyoruz. Her konuda birbirimizle dost olabildik. Saygısızlığın s’si yok. Büyük bir saygı, kayıtsız şartsız eşitlik, sevgi, heyecan. Onunla her buluşmamızda heyecanlanıyorum. Kalbim atıyor.”

“Aman sen her biri için, bu sefer harika dersin. Sonunda ne oluyor görüyoruz, hep bir eksiklik buluyorsun adamlarda.”

“Öyle deme Gül, bu çok tatlı, bununla kötü bir şey olmayacak. Bak ne kadar geçti, hep heyecanlıyım, saygı duyuyorum ona, en önemlisi bu değil mi onu kaybetmekten, onu üzmekten korkuyorum, özen gösteriyorum, önemli olan bu değil mi?”

“Görürüz, sen hep böyle heyecanlısın ve seni diri, mutlu, genç tutan da bu halin. Bunun da bir açığını yakalar, aman artık sevmiyorum diye bırakırsın. Herkes seni kınıyor ama, bütün kadınlar için için sana hayran, bilesin.”

“Evet, bir açığını yakalarsam, bir eksiklik duyarsam bırakırım tabiî” diyorum Gül’e.

Tüm güçlükleri bunun için sırtlamadım mı, kimseye muhtaç olmayayım, istemediğim bir ilişkiyi, zorunlu olarak sürdürmeyeyim diye.

“Oh, iyi yapıyorsun” diyor Gül. “Bak biz o gücü bulamadık, mesleğimizi bıraktık, şimdi mutlu muyuz sanki?”

Gül gidiyor. Biraz sonra Aydın arayacak. Her telefona heyecanla koşuyorum. İnsan sevgilisi ya da kocası aradı mı hep heyecanlanmalı işte böyle. Doğal akışında beraberliğimiz. Kendi evlerimizde, kendi kendimizle yaşayarak. Canımız istediği zaman birlikte olarak, yalnız kalmak

istediğimizde, kalarak. Birlikte uyumak istediğimizde uyuyarak.

Aşk... (heyacanlandığıma göre, durmadan ona dokunmak istediğime göre) var. Seks... (heyecanlandığıma göre, onun bana dokunmasını istediğime göre, güzel doyumlar yaşadığıma, seksten sonra sarmaş dolaş uyuduğuma göre) var. Dostluk... (sıkılmadığıma göre, her konuda saatlerce konuşabildiğimize göre, dertleşebilip, tartışabildiğimize göre) var. Özgürlük, bağımsızlık, güven... Var, var, var... O zaman ben onu seviyorum. Var mı benden mutlusu? Adam benden hiç hesap sormuyor, hiç eleştirmiyor beni, ne ilginç...

Aydın geliyor. Bugün bende olacağız ve ben ev sahipliği edeceğim. Çoğu dışarıdan alınmış şeylerle, marifetim olan tek yemeği pişirerek, sofrayı donattım. Bu kez şarap içeceğiz, bir yıldönümü kutluyoruz. Beraberliğimizin ulaştığı yıllardan birinin yıldönümünü.

Aydın beni koltuğun üstüne, kendine çekiyor (hâlâ salonda, koltuğun üzerinde sevişebiliyoruz), uzun uzun, okşuyor, öpüyor (hâlâ bunları yapabiliyor ve zevk alıyoruz), sevişiyoruz (hâlâ içim çekiliyor, kalbim duracakmış gibi oluyor). Uzun uzun uzun dakikalar geçiyor. İlk gecedeki gibi, doyuma ulaşmadan beni bırakmayacak. Nasıl olsa ulaşacağım, nasıl olsa bekleyebiliyor, kendimi sıkmama, korkmama, uğraşmama gerek yok, bekleyebildiğinden eminim ve o yüzden harika doyumlara ulaşıyorum. (İlk gece nasıl beklemişti, nasıl uğraşmıştı. Bir türlü söyleyememiştim kadınlar ilk yattıkları zaman pek tatmin olamazlar, alışmaları gerek, erkeklerin onları tanımaları gerek. O kadar zevk almıştım, uçup uçup gitmiştim, doyumu bile unutmuştum da beklemiş beklemişti Aydın. Oysa iki kez ah, üç kez oh deyip, inim inim inleyip sarsılıyor gibi yapsaydım, mutlu, memnun gelecekti o da. Yapmadım, hiçbir şey yapay olsun istemedim. Sabrı tükenip sessiz sessiz geldiğinde, mahçup olmuş, utanmıştı. Sonra konuşmuştum onunla, her seferinde doyum gerekmediğini, bazen yalnızca sevişmenin tadının yettiğini, ilk seferinde doyumun zor olduğunu, bir yakınlık, bir alışkanlık gerektiğini, kadınların çoğunun özellikle ilk yattıkları kişilere, olmuş gibi yaptıklarını...)

O beni iyi tanıyor. Koltuktan yere inmişiz, halının üzerinde gerçekten kendimden geçiyorum, halının üzerinde onunla uyuyakalıyorum. Ben mutlu bir kadınım, istediğim her şeyi elde ettim. Ama ne kadar savaştım, ne kadar

direndim.

83

Mutluluktan uçuyor olmam gerek, mutlu olmak için bir insanın nelere gereksinimi varsa, tümü bende var. Kendimle gurur duyuyorum. Başarılı bir işim var ve bunu sürdürmek için hâlâ çok çalışıyorum, sevdiğim dostlarım ve en önemlisi sevdiğim bir erkek var. Evliliğin adını bile anmıyoruz aramızda, o konu bir tabu. Ya birimiz evliliğin adını anarsak da, evleniverirsek? Evimizi, mutfağımızı, banyomuzu, buzdolabımızı, paralarımızı, tuvaletimizi paylaşmaya başlarsak? (Paylaşmak çok kötü bir şey mi?) Hayır ama şimdi de pek çok şeyi paylaşıyoruz. Zevklerimizi, dostlarımızı, düşüncelerimizi. İlle ortalıktaki kirli çamaşırları, kremli suratları, gaz dolu mideleri, bigudili saçları, horultuları da mı paylaşmalı? (Birlikte oturmak ya da evlilik sıcaklıktır, her ihtiyaç duyduğunda yanında sevdiğini bulmaktır, iki akıllı insan tekdüzeliğe kaçmadan, özgürlük içinde paylaşamazlar mı yaşamlarını, toplum kurallarına ters düşmek, onları zorlamak niye?)

Bilmiyorum, ben çok güçlüyüm, her istediğimi kendi kendime elde ettim, işimi, evimi, arabamı, aklımı, düşüncelerimi, sevgilimi kendi kendime yarattım, elde ettim. Kendimle gurur duyuyorum.

Peki ama içimdeki bu sıkıntı ne, bu nefes darlığı, bu yürek çarpıntısı ne? Mutluluk için gereken her şey var ama içimdeki bu daralma ne? Daha ne bekliyorum yaşamdan? O zaman unut yürek çarpıntılarını, unut nefes darlığını, yaşam bu, kolay değil. Sıkma kendini diyorum, bırak, bırak biraz, rahat ol, bak her tarafın gerilmiş sinirden, adalelerin bir yay gibi. Bırak seni güçsüz sansınlar, ağla seni üzgün sansınlar, söyle eksikliklerini versinler, iste, istemesini öğren, yoksa hiç geçmeyecek gerginliklerin, bırak kendini, demek ki mutluluk yalnızca iş, ev, araba, sevgili değil. Bunları sürdürmek zor olan...

Neyse Aydın var ya. Aydın'la karşılaştım ya, bu bir şans ya.

Biraz sonra ona gideceğim, o bana yemekler yapmış olacak.

Aydın kapıyı açıyor, iki gün oldu görüşmeyeli, özlemişim, boynuna sarılıyorum. (Bu kadar mutluluğu hak ettim mi ben.)

Dondurma paketini eline tutuşturup iki gündür olanı biteni anlatmaya başlıyorum. İlgiyle dinliyor, ama sanki aklı başka yerde gibi, ben anlarım, ne var acaba?

Yemeğe oturuyoruz, Aydın gerçekten çok dalgın, keyifsiz, peki ama ne var, neden anlatmıyor?

“Neyin var” diye sormama kalmadan, o bana soruyor: “Mutlu musun sen?”

“Mutluyum tabiî, belli olmuyor mu, neden sordun?”

“Şimdi beni iyi dinle o zaman.” (Eyvah bunun ardından ciddi, çok ciddi ve de kötü bir şey gelecek, hissediyorum. Bir öneri de olabilir bu ama evlenme önerisi değil, gerçi Aydın evlenme önerisini de bu yüzle söylerdi sanırım, böyle ciddi... ve umutsuz.)

Sürdürüyor: “Söyleyeceğim şey oldukça önemli sevgilim, lafı uzatmadan bir çırpıda söylemeliyim, yoksa çok zor.”

(Çok üzgünüm çok, kötü bir şey bu.)

“Bizim şirket beni... uzun, çok uzun yıllar için Amerika’ya yolluyor, oradaki iş yerinin başına geçeceğim.” (Geçecek misin? Geçecekmiş. Yanlış anlamıyorum ya, geçeceğim dedi, karar vermiş.)

Susuyorum. O da susuyor. “Devam et” diyorum. Devam ediyor.

“Oraya atanmam, mesleğimdeki en uç nokta anlıyorsun değil mi? Başarıyı bırak bir yana, para olarak da çok iyi, korkunç bir maaş ödüyorlar, ilerde buraya çok zengin dönebilirim.”

(İlerde zengin dönebilirim diyor değil mi, evet öyle diyor o zaman kararını vermiş, gidiyor.)

“Sonra?” diyorum.

“Sonrası yok, hepsi bu işte, ne diyorsun?”

(Hadi bakalım kızım, üzülme, seni bırakıp gidiyor ama ne var bunda, sen güçlü değil misin, bunun için üzülmeye değer mi, neden acı çekecekmişsin ki, o olmazsa başkası olur, bırak gitsin, ne var bunda üzülecek, sen güçlü değil misin, çocuğum?)

Dudaklarım titriyor, böylesine mutluyken, bu darbeyle karşılaşacağımı hiç ummazdım. Beni bırakıp gidebileceği aklıma bile gelmezdi. Ama gidiyor işte, onun için mutlu olmalıyım, o benim en yakın dostum değil mi, onun başarısına sevinmeliyim. Dudaklarımın titremesini durduramıyorum, insan bazen ne küçük şeyleri engelleyemiyor.

“Ne diyebilirim, sen kararını vermişsin” diyorum. Bir yandan da artık onu sevmemek için gerekçeler arıyorum. Soğuk neva, gurur kumkuması, iş tutkunu.

“Sen olsan ne yapardın? Sen de mesleğini çok seviyorsun. Bu kadar savaşımdan sonra zirveye tırmanmışsan, zenginlik, şan, şöhret kapına gelmişse, sen olsan ne yapardın?”

(Off, ben artık yaşamımda hiç kötü an olmayacak sanıyordum. Şimdiye dek bundan daha sıkıntılı ve yanıtı zor bir soru da duymamıştım. Evet, ben olsam ne yapardım?)

“Bilmiyorum” diyorum, “bu senin işin, senin olayın, seni etki altında bırakmak istemem. Çok güzel bir fırsat tabiî.”

Dudaklarımı ısırıyorum, sesim ne denli cılız çıkıyor.

“Ben söyleyeyim sana, bunca uğraştan, bunca çabadan sonra sen giderdin” diyor.

“Bilmiyorum” diyorum. (Artık hiçbir şey için savaşmayacağım. Artık yaşam boyu mutlu olamayacağımı biliyorum. Aydın’la bu güzel yaşamımız sürüp gidecek sanıyordum. Ama uzun süreli mutlulukların düşünü

kurmamamız gerek demek ki.)

“Şimdi iyi dinle” diyor. (Tanrım karar vermiş, vermiş. Beni bırakıp gidecek. Gözlerime yaşlar doluyor, engelleyemiyorum, gidecek.)

“İkimiz gidebiliriz oraya, öylesine iyi koşullarda bir iş ki, o denli bol para kazanacağız ki, bir düşün o koca kentte, nefis bir evde ikimiz.” (Tanrım, ne mutluyum, beni de çağırıyor, beni terk etmiyor, beni istiyor, seviyor, çağırıyor.)

Gözlerimden sicim gibi mutlu yaşlar akıtarak, görmesin diye boynuna sarılıp, başımı göğsüne yaslayarak, sevinç içinde, “Peki sen söyle, sen söyle bakalım, benim yerimde olsan, her şeyi bırakıp gider miydin birinin peşine takılıp, o kadar uzaklara?” diye soruyorum.

“Senin yerinde olsam giderdim” diyor. (Oysa benim yerim onunkinden farklı bir yer değil.)

(Peki ben Amerika’ya atansaydım, sen buradaki genel müdürlüğünü, tüm çabalarını, evini, barkını, dostlarını, benim uğruma bırakıp peşime takılıp gider miydin oralara, benim için?)

Bu soruyu soramıyorum. Biliyorum ki gelmezdi, senin yerinde olsam gelirdim diyor, çünkü bunu ancak bir kadın yapabilir, eşitliğimizi unuttu. Her şeyi bırakıp yeniden hayata atılamaz erkekler, bir kadının peşine takılıp, işlerini bırakamazlar. Erkek o, erkek.

Ama ben kadınım, gidebilirim, yaptığım, başardığım her şeyi bırakıp, onun kolu kanadı altında yaşamaya gidebilirim. O zaman kimse kınamaz beni, aferin derler, bak ne kafalı kadın, nasıl vurgun vurdu, helal olsun derler.

Hiç istemediğim halde, “Ne yapacağım ben şimdi” diyorum.

Saçlarımı okşuyor, “Düşüneceksin” diyor.

“Ben Amerika’ya gitseydim, sen gelir miydin?” diyorum.

Gülüyor, susuyor.

O gece ona sımsıkı sarılarak, hemen elimden kapıp kaçıracaklarmış gibi sımsıkı tutarak, uyuyamıyorum.

84

Bir düzen kurmuşum, deliler gibi savaşmış, çılgınlar gibi çalışmışım. Çok ama çok zor elde etmişim pek çok şeyi. Aylarca uğraşıp yaptığın bir resmin yırtılması gibi, kurduğun binanın çökmesi gibi, büyüttüğün çiçeğin susuzluktan kuruması gibi, elime bir silgi alıp silemem her şeyi, silemem.

Yazık olmaz mı emeklerime, yazık olmaz mı bana?

Kendi ayaklarım üzerinde duruyorum, kendi küçücük ayaklarım üzerinde, tek başına ama kendine saygılı.

Senin işin hazır, benim yok. Yabancı bir ülkede, senin paranla, senin düzenin içinde nasıl yaşarım ben, geride koskoca bir yaşam bırakmanın acısı içimde.

Orada bir sıfır olacağım, yeniden işe başlamak, en aşağılardan başlamak, belki de hiç başlayamamak...

Hiç düşünmediğim bir birliktelik türü olacak bu. Zorunluluklarla dolu, tekdüze, bir taraf ötekine muhtaç. Kendime güvenim, başarılarım uçmuş gitmiş. Ya bana saygın biterse, ya ben sana muhtaç olduğum için beni eskisi gibi görmezsen, sevmezsen. Ya benim sana bağımlılığım, bana olan saygını azaltırsa.

Başarılı işadamı Aydın Bey’in eşi. O zaman ben ben olamam ki! Ben ben olamayınca da sen beni sevemezsin, inan. Oysa sen beni sevmelisin, seni yitirmek istemiyorum.

Ah, Aydın, ah. Ne güzel yürüyordu her şey. Ne vardı bu denli başarılı olacak?

Ama beni istedin ya, çağırdın ya, beni seviyorsun ya. İnan çok mutluyum. Ama Aydın... yapamam, silip atamam bugüne dek yaşadıklarımı. Sevgimizin

sürmesini istiyorum Aydın. Gelemem.

Aydın'ın gitmesi yaklaştı. Hâlâ kararımı bekliyor. Hiçbir şey sormuyor, ama anlıyor, yaşamım eskisi gibi sürüyor çünkü.

İki gün sonra gidecek. Gece ona sarılıyorum, başımı göğsüne gömüyorum, durmadan ağlıyorum, neden sürmüyor mutluluklar, neden sürekli değil tüm güzellikler?

Sımsıkı sarılıyorum, yine yalnız kalacağım, yine yanımdaki çarşafı okşayacağım, yine aşk için, dostluk için savaşacağım. Hep böyle kal Aydın, hep böyle seveyim seni.

Aydın, sensiz yaşayamam, sen bulduğum en güzel şeydin yaşamımda. En saygın, en dost, en heyecanlı, en bilinçli, en sevgili şeydin. Ama o kadar iyi biliyorum ki seninle gelirsem, en olağan, en sıradan şey olacağız birbirimiz için. Bitecek.

Sıradan olmak istemiyorum.

Aydın'a sarıldım. Onsuz olmanın acısını yaşıyorum şimdi. Durmadan akıyor gözyaşlarım. Yastık, geceliğim, onun üstü başı sırılsıklam oluyor.

Sırılsıklam.

Hiçbir şey söylemiyor, ağlıyor.

Bana öyle bir sarılıyor ki, işte mutluluk bu.

Onun içine girdim, bir daha hiç çıkmayacağım.

85

Karanlıkta gözlerim, koskocaman, açık. Onu dinliyorum, düzenli soluyor ama uyumadığından eminim. Hiç kıpırdamıyor, ben de öyle. Şu gece, şu an hiç bitmese, onun sıcaklığı, onun kokusu. Sessizce kokluyorum.

Her şeyimiz uyumluydu, sevdiklerimiz, sevmediklerimiz birbirine benziyordu, sabahlara dek konuşuyor, tartışıyor, birbirimizden çok şey öğreniyorduk.

Bu olgunluk çağımızda, nefis bir rastlantıydık birbirimiz için. Nefis bir rastlantı...

Ama bugüne dek yaşadıklarım rastlantı değil benim, acılar, sevinçler, uğraşlar, savaşlar yumağı bugüne dek yaşadıklarım.

Olmayacak Aydın. Dost gibi görünüp de düşmanlıklar yaşamak istemiyorum. Bilinçaltı düşmanlıklarla dolu tüm evlilikler gibi.

Yeni silip süpürdüğüm eve ayakkabılarla girişine, diş macununu açık bırakışına, çekmeceleri hiçbir zaman kapatmayışına, çoraplarını, pantolonunu yere atışına, acılı yemekleri sevişine, geceleri cam açık yatışına, yatakta sigara içişine, bu çok önemsiz şeylere bakıp da sana düşman olmak istemiyorum.

Kat kat giyinişime, gece yüzüme sürdüğüm kreme, saçlarımı kabartmama, dar pantolon giymeme, yemeklere tuz koymayı unutmama, çiçekleri sulamayışıma, ev işlerinden hoşlanmayışıma, bu çok önemsiz şeylere bakıp da, bana düşman olmanı istemiyorum.

Hiç farkında bile olmadan, birbirimizi kısıtlayıp, sonunda birbirimizden nefret etmeyi istemiyorum. Ne çok çift var çevremde biliyor musun, gizli gizli birbirlerine düşman olmuşlar, hem de bu denli basit nedenler için.

Şu iki şey benim için çok önemli Aydın; ben hep bugünkü ben olacağım, tüm savaştıklarım ve bundan sonra savaşacaklarımla ve de biz hep birbirimizi bugünkü gibi seveceğiz. Bugünkü gibi seveceğiz.

86

Aydın’ın telefonunu çeviriyorum... Mutsuz, kırgın, yitik bir ses, “Alo” diyor... “İyi yolculuklar Aydın, başarılar, mutluluklar, yakında görüşmek üzere” diyorum. Bir süre... uzun bir süre hiç sesi çıkmıyor... “Alana” diyor, “gelmeyecek misin?” “Gelemeyeceğim, daha fazla acı çekmek istemiyorum, gelmeyeceğim, iyi yolculuklar, yaz bana.” Telefonu kapatıyorum... Derin bir acı ve mutluluğu bir arada yaşıyorum... Karar verebilmenin mutluluğu ile onu özlemenin acısını...

Ama biliyorum ki, onu yitirmedim. Ve verdiğim karar yüzünden onu hiç yitirmeyeceğim.

87

Güzel evimde oturmuş, aynada kendimi seyrediyorum... Parmaklarım yüzümde dolaşıyor... Her bir çizginin, kırışığın üzerinde bir süre duruyor... Gülümsüyorum... Kendi kendime... Her bir ince çizgiyi tek tek okşuyorum.

Sevgili çizgilerim benim, sevgili kırışıklıklarım, sizi ne kadar seviyorum... Siz bana ne çok şey öğrettiniz... Siz beni ne kadar çok seviyorsunuz... Siz benim mutluluğum, siz benim savaşımım, siz benim mutsuzluğum, siz benim acılarım, siz benim özgürlüğümsünüz... Sevgili, ince, küçük, zarif çizgilerim... Dostlarım. Siz olmasanız ben ne yapardım? Siz benim kararlılığım, siz benim gücümsünüz. Sizi oluşturana dek neler yaşadım... neler çektim... nasıl savaştım ben... ve size böyle anlayışla, mutlulukla bakabilmek için... ne çok uğraştım.

Kapı çalınıyor... Kapım çalınıyor.... Belki Aydın’dan mektup gelmiştir... Belki kendi gelmiştir...

DK DOĞAN KİTAP

Duygu Asena
Kadının Adı Yok

Kadının Adı Yok…
Bugüne kadar Türkiye'de belki de en çok tartışılmış, en çok satmış ve en çok okunmuş kitaplardan biri.
Sadece Türkiye'de mi? Yayımlandığı çok sayıdaki yabancı dilde de…
Bir olay kitap…
Erkeklerin belirlediği kalıplar içinde kadın olmaya karşı fısıltıyla atılmış bir çığlık.
Çığlık; çünkü isyankâr.
Fısıltı; çünkü kadınca…

Duygu Asena'nın bu en önemli yapıtı, her yaştan kadın için bir başucu kitabı, "kadınca bir özgürlüğün" başlama vuruşu…